A. E. VAN VOGT

RĂZBOIUL ÎMPOTRIVA RULILOR

Coperta de DAN STANCIU

A.E. Van Vogt

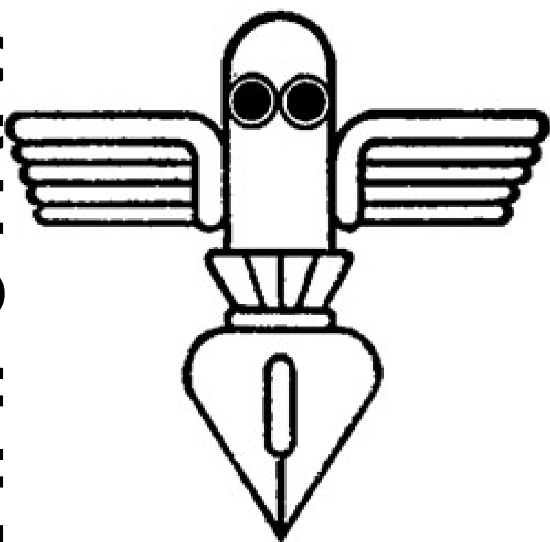
THE WAR AGAINST THE RULL

An Ace Book
By arrangement with Simon & Schuster Inc.

RĂZBOIUL ÎMPOTRIVA RULILOR

A.E. VAN VOGT

**COLECŢIA
ROMANELOR
ŞTIINŢIFICO
FANTASTICE**

În

**româneşte de
Ruxandra Vasilescu-
Potlog**

I

Cînd nava spaţială se pierdu în ceaţa deasă a planetei Eristan II, Trevor Jamieson îşi scoase arma. Se simţea ameţit, epuizat de puternicul curent de aer al uriaşei nave, care îl azvîrlise şi-l răsucise pe toate părţile. Însă, conştient de pericol, rămase cu atenţia încordată, cu costumul prins în hăţişul de cabluri al platformei antigravitaţionale de deasupra lui. Îl privea cu ochii mijiţi pe ezwal, care, la rîndul lui, îl cerceta iscoditor peste marginea treptei purtătoare, ce se mai legăna încă.

Cei trei ochi ai ezwalului, cenuşii şi reci ca oţelul îl priveau fix; capul său mare, albastru, se legăna în expectativă şi — Jamieson ştia — gata să se retragă degrabă, dacă i-ar fi ghicit intenţia de a apăsa pe trăgaci.

— Ei bine, spuse Jamieson aspru, iată-ne pe amîndoi la mii de ani lumină de planeta-mumă; azvîrliţi într-un purgatoriu primitiv, pe care tu, după experienţa de viaţă izolată de pe planeta Carson, nu-l poţi încă concepe, în ciuda abilităţii tale de a citi gîndurile. Nici măcar un ezwal de trei sute de kilograme nu poate supravieţui, acolo jos, singur.

O labă uriaşă, cu gheare lungi, se apropie de navă şi scutură unul dintre cele trei cabluri subţiri, agăţate de costumul lui Jamieson. Cablul se desprinse cu un şuierat ascuţit, iar forţa smuciturii îl ridică pe Jamieson cu cîţiva metri. Căzu la loc şi începu să se legene, atîrnat de celelalte două cabluri ca de un trapez. Cu arma în mînă îşi întinse gîtul, încercînd să apere cele două legături ce mai rămăseseră de un nou atac.

Dar ezwalul nu mai făcu nici o mişcare ameninţătoare; capul acela uriaş era îndreptat spre el, iar ochii aceia calmi şi nemişcaţi continuau să-l iscodească. Într-un tîrziu, Jamieson îi citi un gînd. Un gînd calculat, imperturbabil: „În momentul de faţă, mă preocupă un singur lucru. Din cele peste o sută de persoane de pe nava ta, numai tu ai scăpat cu viaţă. Deci, dintre oameni, numai tu ştii că ezwalii de pe planeta pe care o numeşti Carson nu sînt animale neraţionale, ci fiinţe inteligente. Ştim că guvernul ţării tale întîmpină mari dificultăţi

cu instalarea şi menţinerea coloniştilor pe planeta noastră, fiindcă sîntem consideraţi un fel de forţă naturală periculoasă, greu de înfruntat, dar inevitabilă. Nouă ne convine situaţia asta. Dacă oamenii şi-ar da seama că sîntem un inamic inteligent, ar porni un război sistematic şi total împotriva noastră. Asta ne-ar împiedica să ne realizăm ţelul inalterabil de a-i goni pe toţi invadatorii din lumea noastră. Fiindcă ştii lucrul ăsta, decît să risc să scapi din jungla de sub noi, am preferat să sar pe platforma antigravitaţională chiar în clipa în care te-ai desprins din racordul de siguranţă.

— Ce te face să crezi că dacă termini cu mine se va rezolva totul? Ai uitat de cealaltă navă, cu doi ezwali la bord, o femelă şi puiul ei? N-a păţit nimic la ultimul contact cu nava de război a rulilor, care a avariat-o pe asta, iar acum se află, probabil, în drum spre Pămînt.

— Îmi dau seama de asta, replică ezwalul dispreţuitor. Ca şi de neîncrederea vădită a comandantului navei doar cînd i-ai sugerat că ezwalii ar fi mai inteligenţi decît multe fiinţe umane. Numai tu ai putea convinge guvernul de pe Pămînt de adevăr, căci doar tu eşti sigur de el. Cît despre ceilalţi ezwali pe care i-aţi capturat, ei nu-şi vor trăda niciodată semenii.

— Poate că ezwalii nu sînt chiar atît de altruişti cum spui, zise Jamieson cinic. De pildă, sărind pe platforma asta antigravitaţională, nu ţi-ai salvat decît viaţa ta. N-ai fi izbutit să conduci o navă de salvare, aşa că pînă acum te-ai fi prăbuşit o dată cu nava şi mă îndoiesc că pînă şi un ezwal ar fi putut...

Glasul i se stinse într-o exclamaţie de uimire, căci cu o răsucire bruscă, ezwalul îşi ridică colţii înspăimîntători, albaştri şi-şi întinse ghearele ascuţite către o pasăre uriaşă. Cu aripile strînse, ca un înveliş de cort, pasărea se năpustea în picaj spre navă. Nu se abătu de la obiectivul ei. Jamieson îi zări în fugă ochii proeminenţi şi ghearele tăioase, pregătite să-l atace pe ezwal şi se înspăimîntă.

Impactul cu ezwalul făcu ca nava să se legene precum o surcică pe o mare învolburată. Jamieson fu aruncat cu o viteză ameţitoare dintr-o parte în alta. Fîlfîitul cumplit al acelor aripi uriaşe răsuna ca nişte bubuituri de tunet. Îşi ridică arma gîfîind. Flacăra albă atinse una dintre aripi şi o pătrunse, lăsînd o pată neagră. Aripa se lăsă în jos şi, în acelaşi moment, pasărea fu azvîrlită de pe navă de forţa şi furia ezwalului.

Cădea fără încetare, învîrtindu-se încetişor, pînă se pierdu în întunecimea fîşiei de pămînt de dedesubt.

Un scrîşnet, venind de deasupra capului său, îl făcu pe Jamieson să-şi ridice degrabă privirile. Pierzîndu-şi echilibrul, ezwalul se clătina pe marginea navei, bătînd neputincios aerul cu cele patru labe dinainte. Celelalte două se luptau din răsputeri cu barele de metal din partea superioară a navei... şi învinseră. Corpul său uriaş se dădu înapoi, pînă cînd nu se mai văzu decît capul masiv. Jamieson coborî arma prost dispus.

— Vezi, zise el, pînă şi o pasăre a fost periculoasă pentru noi... şi puteam să-ţi găuresc burta. N-am făcut-o pentru simplul fapt că am nevoie de tine... şi tu de mine. Situaţia e usturătoare: cred că, pînă acum, nava trebuie să se fi prăbuşit pe uscat, dincolo de Strîmtoarea Diavolului, o fîşie de apă de aproximativ douăzeci de mile lăţime, care separă această mare insulă de continent. Am părăsit nava în ultima clipă; imediat după aceea, curentul ne-ar fi împiedicat s-o facem. Însă acum singura noastră şansă de salvare este să ajungem din nou la ea. Are provizii şi ne va ocroti de fiarele primitive din galaxia asta. Poate că aş izbuti să repar şi radioul sub-spaţial, sau chiar vreuna din navele de salvare.

Dar ca să ajungem acolo, va trebui să ne adunăm forţele şi să ne folosim toate resursele. La început, cincizeci de mile — sau mai mult — de junglă deasă şi ostilă, de aici pînă la Strîmtoarea Diavolului. Apoi va trebui să construim o plută navigabilă, destul de mare ca să ne apere de monştrii marini, care ne-ar putea înghiţi cu totul. Ca să ducem totul la bun sfîrşit, e nevoie de forţa ta uriaşă şi abilitatea ta în luptă, plus puterea ta telepatică, priceperea mea şi arma mea atomică. Ce zici?

Ezwalul nu răspunse. Jamieson îşi vîrî arma în teacă. La ce bun să-i facă vreun rău singurei fiinţe care îl putea ajuta să scape?! Spera ca şi ezwalul sa gîndească la fel.

Un vînt călduţ, umed îi învălui trupul, aducînd primele miasme respingătoare ale junglei de dedesubt. Treapta purtătoare se afla încă la mare înălţime, deşi prin ceaţa deasă ce se înstăpînise dedesubt fîşia de junglă primitivă şi marea se vedeau mai bine acum — o întindere fără noimă, unde copacii întunecaţi alternau cu ochiuri de apă, ce strălucea sub razele arzătoare ale soarelui.

Priveliştea se mărea din ce în ce mai mult şi devenea mai fantastică. Către nord, prin ceaţa învolburată, pînă unde puteai desluşi cu privirea, se întindea o încîlcire umedă de vegetaţie. Jamieson ştia că undeva, în întunericul de dincolo de junglă, se afla întinderea respingătoare de apă numită Strîmtoarea Diavolului. Toate acestea făceau parte din nesfîrşita, cumplita realitate a planetei Eristan II.

— Cum nu răspunzi, continuă Jamieson calm, cred că te gîndeşti că te poţi descurca singur. De-a lungul vieţii voastre îndelungate, toate generaţiile strămoşilor tăi, tu şi semenii tăi v-aţi bazat numai pe forţa trupului pentru a supravieţui. În vreme ce oamenii se adunau înfricoşaţi în peşteri, descoperind focul ca protector parţial, construind cu disperare arme noi, ca să preîntîmpine moartea violentă, de-a lungul atîtor sute de secole, ezwalii de pe Carson au străbătut continentele de pe planeta lor mare şi fertilă, fără teamă, neîntrecuţi în forţă şi intelect, neavînd nevoie de acoperiş deasupra capului, de foc, de îmbrăcăminte, de arme...

— Adaptarea la un mediu de viaţă ingrat, îl întrerupse ezwalul cu răceală, este ţelul logic al unei fiinţe superioare. Oamenii au creat ceea ce ei numesc civilizaţie, dar care este de fapt o barieră materială între ei şi mediul înconjurător; o barieră atît de complexă şi de incomodă, încît numai pentru a o menţine rasa umană îşi dedică întreaga ei existenţă. Omul, ca individ, e un *sclav* frivol şi încrezător, care îşi petrece viaţa în slujba artificialităţii şi moare demn de compătimire din pricina vreunei afecţiuni a trupului său ros de boli. Dar tocmai această fiinţă plăpîndă şi arogantă, cu dorinţa ei neostoită de a domina, constituie cel mai mare pericol pentru rasele raţionale, stăpîne pe sine, ale Universului.

Jamieson rîse scurt.

— Dar, conform normelor voastre, trebuie să recunoşti că această nesemnificativă manifestare de viaţă, care a luptat cu succes împotriva tuturor piedicilor, a aspirat spre cunoaştere şi în final a ajuns la stele, este demnă de laudă.

— Prostii! Replica vădea iritare. Omul şi gîndurile lui constituie o maladie. Ca dovadă, acum cîteva minute, ai recurs la argumente făţarnice ca să-mi obţii sprijinul. Un exemplu caracteristic al nesincerităţii umane. Sau, mai mult, continuă ezwalul, nu am decît să anticipez momentul aterizării. Presupu-

nînd că nu voi încerca să-ţi fac vreun rău, totuşi trupul tău demn de milă se va afla într-un continuu pericol de moarte, în vreme ce eu — ei bine, trebuie să recunoşti că, deşi acolo jos aş putea întîlni animale mai puternice decît mine, diferenţa nu poate fi atît de mare, încît inteligenţa mea să nu poată face faţă situaţiei. De fapt, mă îndoiesc că s-ar afla vreun animal mai puternic şi totodată mai iute decît mine.

— Nu atîta timp cît ar fi singur, spune Jamieson cu răbdare. Era încordat şi speriat, conştient că fiecare argument pe care l-ar aduce ar însemna viaţa sau moartea. Dar, de pildă, chiar şi planeta ta suficient de populată ar apărea pustie în comparaţie cu asta. Chiar şi un soldat bine antrenat şi înarmat pînă-n dinţi nu ar putea ţine piept unei mulţimi copleşitoare.

Replica nu întîrzie.

— După raţionamentul tău noi doi n-am izbuti oricum. Mai ales cînd unul dintre noi este schilodit prin ereditate şi ar reprezenta mai degrabă un handicap decît un sprijin pentru celălalt, cu toate că posedă o armă pe care se bizuie prea mult.

Jamieson se străduia să-şi stăpînească exasperarea. Insistă:

— Nu încerc să scot în evidenţă importanţa armei, deşi n-ar trebui subestimată. Important este...

— Inteligenţa ta nemaipomenită, presupun, veni replica, care te îndeamnă să insişti la nesfîrşit într-o discuţie inutilă.

— Nu mă refer la inteligenţa *mea,* stărui Jamieson. Ci la inteligenţa *noastră.* Mă refer la avantajul...

— Ce-ai vrut să spui n-are nici o importanţă. M-ai convins că nu vei scăpa cu viaţă de pe insulă. De aceea...

De data aceasta, două braţe lungi se întinseră iute, în acelaşi timp. Cele două cabluri care îl mai susţineau pe Jamieson se rupseră ca două fire de aţă. Lovitura fu atît de puternică, încît Jamieson fu aruncat în sus, trupul său descriind un arc de treizeci de metri înainte de a începe să coboare prin aerul umed şi greu.

Gîndul ezwalului, plin de ironie, îl ajunse de sus: „Văd că eşti un om norocos, Trevor Jamieson: pe lîngă rucsac, mai cari şi o paraşută în spinare. Asta ar trebui să te ajute să ajungi teafăr pe sol. De aici înainte, eşti liber să-ţi exerciţi puterile de convingere asupra oricărui locuitor al junglei cu care te vei întîlni. Adio!”

Jamieson trase de maneta paraşutei, îşi încleştă dinţii şi aşteptă. Un timp, constată îngrozit că viteza de cădere nu se diminua deloc. Se răsuci cu greu să vadă ce se întîmpla, întrebîndu-se dacă paraşuta nu se prinsese cumva de unul dintre cele trei cabluri rupte, care nu i se desprinsese de costum. O primă privire îl linişti. Începea să se desprindă încetişor din suport. Se îmbibase cu apă, evident din cauza umidităţii excesive şi chiar după ce se deschise, trecură cîteva secunde pînă să se umfle în întregime deasupra capului.

Jamieson desfăcu cablurile ce rămăseseră prinse de costum şi le aruncă. Nu cădea cu viteză moderată, din pricina densităţii aerului — aproape şaptezeci şi cinci de kilograme pe metru pătrat la nivelul mării. Se strîmbă. Curînd, chiar prea curînd, avea să ajungă la nivelul mării.

Dar nu vedea nici urmă de mare sub el. Doar cîteva ochiuri de apă şi cîţiva copaci răzleţi. Restul era un fel de luminiş, numai că nu prea arăta ca atare. Avea un aspect cenuşiu, respingător. Cînd recunoscu ce era de fapt, şocul făcu să i se scurgă tot sîngele din obraji. O mlaştină! O mare fără fund, de mîl vîscos şi lipicios. Cuprins de panică, trase de legăturile paraşutei, ca şi cum printr-un simplu efort fizic s-ar fi putut apropia de junglă, jungla aceea atît de apropiată şi totuşi cît de depărtată! (făcu un calcul rapid) la un sfert de milă. Gemu şi se chirci anticipînd acea uitare dezgustătoare şi sufocantă la care avea să ajungă în numai cîteva minute.

Cumplita spaimă a primejdiei îl stimula. Jamieson începu să-şi manevreze cu grijă căderea paraşutei, în aşa fel încît să se poată deplasa cît mai mult. Deodată, îşi dădu seama că n-o să ajungă la pîlcul de copaci. Paraşuta se afla la vreo sută cincizeci de metri deasupra întinderii pestriţe şi ucigătoare de mîl, iar jungla cam la aceeaşi distanţă spre nord-vest. Ca să ajungă la ea, trebuia să coboare cu o înclinaţie de patruzeci şi cinci de grade — lucru imposibil, dacă nu sufla vîntul. Nici nu-şi termină bine gîndul, că simţi cum o briză uşoară ridică paraşuta încetişor şi o duce mai aproape de ţintă. Vîntul veni pe neaşteptate, dar tot aşa de brusc dispăru. Fără să-i schimbe hotărîtor situaţia.

Momentul decisiv se apropia cu iuţeală. Marginea junglei se afla la şaizeci de metri, apoi la treizeci şi apoi văzu cum piciorul lui va lovi mîlul cenuşiu-verzui, nemişcat, în numai cîteva

secunde. Îşi ridică picioarele cît putu de sus, săltîndu-şi în acelaşi timp şi mîinile pînă la cele două mănunchiuri de cabluri acolo unde acestea se prindeau de costum. Făcu un efort să şi le înfăşoare în jurul încheieturilor de la mîini şi-şi ridică trupul în sus. Tot nu era de-ajuns. Genunchii au arat mîlul la vreo zece metri depărtare de arbuştii care marcau fîşia cea mai apropiată de pămînt.

În aceeaşi clipă, se lungi pe suprafaţa mişcătoare ca să-şi distribui în mod egal greutatea trupului, deşi miasmele greţoase ale mlaştinii atît de apropiate de chipul său îl împiedicau să respire în voie. Înainte ca paraşuta sa se dezumfle dădu drumul la legături, pentru ca vîntul să o poată duce cît mai departe de el. Exista o şansă ca...

Steaua norocului nu-i apusese încă. Paraşuta se undui şi căzu printre arborii cei mai apropiaţi. Smucitura nu reuşi să desprindă paraşuta. Însă trupul i se înfundase pe jumătate în nămolul moale, care îl absorbea tot mai mult. Smuci de cîteva ori de legăturile paraşutei, apoi trase cu putere. Mîlul continua să se lipească de el cu insistenţă.

Disperat, Jamieson trase cît putu de tare de legături. Reuşi să se elibereze pe jumătate; în acelaşi timp, auzi cum paraşuta se rupse şi simţi cum legăturile se slăbiră. Jamieson le strînse cu mîini tremurătoare pînă ce nu mai opuseră rezistenţă, apoi trase din nou cu putere. De data aceasta, corpul i se mişcă mai în voie. Mai trase de două ori şi reuşi să lunece pe suprafaţa clocotitoare.

Ţinînd strîns de legături, avansă apucîndu-le cu mîna dreaptă, apoi cu stînga, pînă ce atinse rădăcinile unui arbust. Cu un ultim avînt frenetic, mînat de repulsie, îşi croi drum, înaintînd anevoios printre ramurile arbustului şi se aruncă înspre paraşută, pe locul unde aceasta se înfăşurase în vîrful unei tufe înalte. Tufa se îndoise şi mai mult sub greutatea trupului său, dar îl susţinu, legănîndu-se. Stătu acolo culcat pe burtă, cîteva minute, nebăgînd de seamă ce-l înconjura. Cînd privi în jurul său, rămase neplăcut impresionat — cercetă locul, cu atenţie sporită, mai ales, după toate prin cîte trecuse. Se afla pe o mică insulă, despărţită de restul junglei printr-o mlaştină de vreo treizeci de metri. Insula avea cam zece metri în lungime şi şase în lăţime; cinci copaci, dintre care cel mai înalt măsurînd

aproximativ zece metri, duceau o existenţă precară pe acest teren îmbibat cu apă, dar relativ ferm.

Sentimentul de nelinişte făcu loc speranţei. Înălţimea totală a celor cinci copaci însuma peste treizeci de metri. Lungime suficientă. Însă speranţele i se spulberară. În rucsac avea o toporişcă. Se imagină tăind copacii cu ea, curăţindu-i de crengi şi aşezîndu-i unul lîngă altul. O treabă dificilă şi de durată.

Jamieson se aşeză simţind pentru prima oară o durere în umeri, conştient de încordarea trupului său şi de căldura apăsătoare. Abia zărea soarele, o pată albă pe cerul ceţos, dar era aproape deasupra capului. Asta însemna, pe planeta aceea care se învîrtea încet că rămîneau vreo douăsprezece ore pînă la căderea nopţii. Oftă dîndu-şi seama că era mai bine să profite de relativa siguranţă pe care i-o oferea acel loc izolat şi să se odihnească niţel. În timp ce îşi alegea un colţişor retras, acoperit cu crengile arbuştilor, îşi aduse aminte de uriaşa pasăre de pradă întîlnită mai devreme. Se tîrî de pe fîşia de iarbă umedă şi se rostogoli sub un umbrar de frunze.

Căldura era mai suportabilă acolo, deşi umbra se risipise. Cerul strălucea orbitor din toate direcţiile. Îl dureau ochii; îi închise. Pesemne că adormise. Cînd deschise ochii, trecu o vreme pînă să izbutească să localizeze soarele. Se deplasase spre orizont. Cel puţin două ore, poate trei. Jamieson începu să se mişte, se întinse şi constată că se simţea refăcut. Tocmai cînd se gîndea, mintea i se blocă — de şocul unei descoperiri uluitoare.

Un pod de copaci căzuţi, mai gros şi mai solid decît toţi cei aflaţi pe mica insulă, se întindea sfidător peste mlaştină, ducînd pînă la jungla de dincolo de ea. Creierul i se puse din nou în funcţiune. Nu avea dubii în privinţa celui care realizase acel lucru grandios. Totuşi, deşi presupunerile lui erau probabil corecte, simţi un fel de panică primordială cînd trupul uriaş, ca de saurian, al ezwalului îşi făcu apariţia deasupra arbuştilor şi cei trei ochi cu priviri de oţel se întoarseră spre el. Un gînd ajunse pînă la el: „Să nu-ţi fie teamă, Trevor Jamieson. M-am gîndit mai bine şi am ajuns la concluzia că punctul tău de vedere e demn de luat în seamă. Am să te ajut pentru moment şi…”

Rîsul strident al lui Jamieson întrerupse gîndul.

— Vrei să spui că te-ai izbit de ceva şi nu ştii cum să te descurci. Numai că dacă intenţionezi să fii altruist, cred că va trebui mai întîi să văd ce s-a întîmplat.

Îşi puse rucsacul pe umeri şi porni către pod.

— Pînă una alta, avem un drum lung de parcurs.

II

Şarpele uriaş luneca încetişor dinspre junglă, la vreo zece metri distanţă de podul din trunchiuri de copac şi la aproximativ nouă metri spre stînga ezwalului, care traversase podul. Jamieson, tîrşîindu-şi picioarele spre mijlocul podului, zări prima unduire a ierbii cu fir lung şi roşu la capăt şi îngheţă de frică cînd capul mare şi respingător îşi făcu apariţia, urmat de o porţiune de vreo şase metri din corpul gălbui, strălucitor, gros de aproape un metru. Pentru cîteva momente, capul acela mare se întoarse spre el. Ochii mici, ca de porc, păreau să privească drept într-ai lui.

Jamieson fu şocat — şocat şi îngrozit de neşansa incredibilă care făcuse ca acea fiinţă respingătoare să-l ia pe nepregătite. Faptul că încremenise acolo, sub privirile acelea fixe era ca o agonie, o încordare imposibil de controlat, care-i paraliza muşchii. Dar avu efect. Capul acela înspăimîntător se întoarse brusc, cu privirile hipnotice aţintite către ezwal, înţepenind iarăşi. Jamieson se relaxă oarecum; sentimentului de teamă i se adăugă cel de furie. Proiectă pentru ezwal un gînd sarcastic: „Am crezut că presimţi apropierea fiarelor sălbatice citindu-le gîndurile”.

Nu veni nici un răspuns. Şarpele monstruos porni mai departe, vălurindu-se către luminiş, capul plat, cu corn, lunecînd încetişor deasupra corpului lung şi unduitor. Ezwalul dădu niţel înapoi, admiţînd cu părere de rău că nu putea înfrunta acea fiinţă uriaşă.

Ceva mai liniştit acum, Jamieson îndreptă un alt gînd către ezwal: „Poate că te interesează să afli că în calitate de şef al Comisiei Militare Interstelare, am primit nu demult un raport despre Eristan II. După părerea expediţiei noastre de cercetare, valoarea sa ca bază militară este foarte îndoielnică, din două motive principale: una dintre cele mai afurisite plante

carnivore din cîte există şi această fiinţă drăgălaşă. Se găsesc din belşug. Şerpii se înmulţesc cu sutele; numărul lor nu poate fi limitat decît de hrană, adică toate celelalte specii de pe planetă, aşa că nu pot fi distruşi. Ei ating o lungime de aproape patruzeci şi cinci de metri şi o greutate de opt tone. Spre deosebire de celelalte animale de pradă de pe această planetă, şerpii atacă ziua”.

Ezwalul, care se afla acum la o distanţă de cincisprezece metri de şarpe şi continua să se retragă încetişor, îi trimise lui Jamieson o succesiune rapidă de gînduri: „Ce-i drept, apariţia lui m-a surprins, dar numai pentru că în mintea lui nu era decît o vagă curiozitate pentru anumite zgomote — nu formulase intenţia clară de a ucide. Dar asta nu contează; e aici şi e periculos. Nu crede că mă poate ataca pe mine, deşi se gîndeşte la toate posibilităţile, în felul lui rudimentar. Cu toate că eu îl tentez, tu trebuie să-ţi faci probleme, nu eu. Numai pentru tine constituie un pericol”.

Jamieson se întunecă: „Nu fi atît de sigur că nu eşti în pericol. Individul ăsta nu are muşchi, dar cînd se mişcă, în primii nouă-zece metri, pare un arc de oţel”.

O notă de aroganţă însoţi replica ezwalului: „Eu pot să parcurg o sută douăzeci de metri cît ai zice peşte”.

„Prin jungla asta? La şase metri de la capăt, devine deasă ca o rogojină, sau mai bine zis ca mai multe rogojini una lîngă alta. Cu toate astea, nu mă îndoiesc că poţi să pătrunzi prin ea cu trupul tău uriaş. Dar nu atît de repede ca şarpele, pe care-l favorizează forma corpului. Poate pierde o pradă atît de mică cum sînt eu în încîlcitura asta, dar în cazul tău...”

„Dar de ce aş face neghiobia”, interveni ezwalul, „să intru în junglă, cînd o pot ocoli fără greutate?”

„Pentru că”, accentuă Jamieson cu răceală, *„ai cădea în capcană.* Dacă-mi amintesc bine fîşia de pămînt cum am văzut-o de sus, jungla se îngustează la numai cîţiva zeci de metri în spatele tău. N-aş pune pariu că şarpele nu-i atît de isteţ să profite de asta.”

Urmă o pauză de uimire; în sfîrşit: „De ce nu-ţi foloseşti arma atomică — trage!”

„Ca să vină pînă aici, în timp ce încerc să-i ard capul tare pînă la creierul ăla cît o nucă. Şerpii ăştia îşi petrec jumătate din

viaţă în mîl şi se mişcă în el cu uşurinţă. Regret, dar nu mă pot descurca singur.”

Urmară cîteva clipe de tăcere, încărcate de tensiune şi... înciudare. Dar ezwalul înţelese că nu mai era timp de pierdut. Replică fără tragere de inimă: „Sînt dispus să ascult sugestii... dar *grăbeşte-te!”*

Descurajat, Jamieson înţelese că ezwalul îi cerea din nou ajutorul, ştiind că îl va primi, dar nu promitea, nimic în schimb. Însă nu mai era vreme de tîrguială. Îşi expuse repede planul: „Trebuie să acţionăm în echipă. Înainte de atac, capul şarpelui începe să se legene. Este o metodă universală a reptilelor de a-şi hipnotiza victimele. De fapt, această mişcare este parţial autohipnotizantă, de vreme ce îi concentrează atenţia asupra victimei pe care o are în vedere. La cîteva secunde după ce începe să se

legene, am să trag în regiunea ochilor şi-i voi vătăma sau distruge vederea. Apoi, tu îi sari în spinare — iute! Creierul se află chiar îndărătul acelui corn mare. Croieşte-ţi drum cu ghearele pînă acolo şi încearcă să-l muşti, în timp ce eu voi încerca să-i slăbesc puterile printr-un atac la corp. *A început!”*

Capul uriaş începu să se mişte. Jamieson îşi ridică încetişor arma, străduindu-se să-şi liniştească tremurul mîinii. După ce ţinti bine, apăsă pe butonul de control.

La scurtă vreme, şarpele rănit porni o luptă înverşunată. Rămăşiţele sale fumegînde se mai mişcau încă jumătate de oră mai tîrziu, cînd Jamieson se îndepărtă, împleticindu-se slăbit, de podul de copaci şi se prăbuşi la pămînt. Cînd, într-un tîrziu, izbuti să se ridice în picioare, ezwalul îl contempla de la o distanţă de cincisprezece metri, pe fîşia îngustă de pămînt. Avea o frumuseţe stranie, cu blana lui albastră lucioasă şi trupul masiv, dar suplu. Era o consolare pentru el faptul că, cel puţin pentru moment, muşchii puternici care făceau să se unduiască pielea aceea netedă erau de partea lui.

Sigur pe sine, îi înfruntă privirile ezwalului. Într-un tîrziu, spuse:

— Ce s-a întîmplat cu treapta antigravitaţională?

— Am abandonat-o la vreo treizeci de mile de aici, spre nord.

Jamieson ezită, apoi spuse:

— Va trebui să mergem într-acolo. Practic mi-am golit încărcătura armei în şarpele ăsta. Am nevoie de un regenerator s-o încarc şi singurul de pe navă este acela mic de pe treapta antigravitaţională. O să mai avem nevoie de ea, nu-i aşa?

Ezwalul nu răspunse. Jamieson ezită, apoi vorbi cu convingere:

— Singurul mod de a ajunge repede acolo este să încalec pe spinarea ta. Din paraşuta care a rămas pe insulă, aş putea improviza nişte hamuri să ţi le prind de după grumaz şi de labele din faţă ca să-mi pot ţine echilibrul. Ce zici?

De data aceasta, simţi agitaţia din mintea mîndrului animal înainte de a se învoi.

— Fără îndoială, declară pînă la urmă ezwalul cu dispreţ, asta ar fi o posibilitate de a transporta un trup neputincios ca al tău. Bine, adu-ţi hamurile.

Cîteva minute mai tîrziu, Jamieson se apropie de ezwal cu o îndrăzneală pe care de fapt nu o simţea şi desfăcu paraşuta

făcută sul pe jos, lîngă el. De aproape, trupul ezwalului era de-a dreptul impunător — chiar surprinzător, de vreme ce, de la distanţă, supleţea lui şi uşurinţa mişcărilor îl făceau să pară mai mic. Jamieson se simţi mic şi plăpînd, în timp ce se apucase de îndeletnicirea ciudată de a improviza nişte hamuri pentru o matahală cu şase picioare.

De cîte ori atingea corpul ezwalului, Jamieson simţea cum îl treceau fiori de dezgust.

— Cam asta ar fi, spuse în sfîrşit, contemplîndu-şi opera. Înfăşurase legăturile uşoare, dar rezistente, cu pînza paraşutei şi le încrucişa sub trupul animalului, între labele din faţă şi cele din mijloc şi potrivi hamurile în aşa fel încît să-i permită ezwalului libertate în mişcări. Prinse în spate, la baza gîtului, curelele de la costum foloseau drept hamuri, cam dure, dar eficiente.

Odată urcat pe spinarea ezwalului, Jamieson se simţi mai puţin vulnerabil.

— Înainte de a pleca, întrebă el cu glas domol, spune-mi ce-ai păţit de te-a făcut să te răzgîndeşti? Cred că…

La primul salt al ezwalului, era cît pe-aci să cadă de unde se cocoţase şi apoi trebui să-şi concentreze toată atenţia ca să-şi menţină echilibrul. Aparent, ezwalul nu-l ajuta cu nimic pe nepoftitul călăreţ. Dar, după un timp, cînd Jamieson se mai obişnui cu ritmul ciudat al galopului celor şase picioare, această cursă nebunească îl însufleţi. În stînga lor, jungla trecea ca fulgerul pe lîngă ei, într-un ritm ameţitor, pe măsură ce uriaşul animal înainta în fugă. Apoi, cînd schimbă direcţia intrînd într-o zonă cu vegetaţie mai puţin densă, copacii se împreunară deasupra capetelor lor, formînd o boltă. Ezwalul alese drumul cu precizie, fără să micşoreze viteza, ca şi cînd un instinct deosebit de dezvoltat l-ar fi îndreptat spre calea cea bună.

Deodată primi un ordin scurt:

— Ţine-te bine!

În aceeaşi clipă, Jamieson apucă mai strîns de hamuri şi se înclină înainte, lipindu-şi picioarele de curele chiar la timp. Sub el, muşchii de oţel se răsuciră. Trupul uriaş sări într-o parte; apoi, cu un salt uimitor o porni înainte.

Concomitent, viteza orbitoare se micşoră, iar Jamieson izbuti să arunce o privire îndărăt. Înainte să dispară printre copaci, la

o distanţă prea mare ca să mai poată fi ajunşi, desluşi mai multe animale mari, patrupede, care semănau vag cu nişte hiene uriaşe. Animalele nu făcură nici un efort să pornească în urmărirea lor. Lui Jamieson i se păru foarte înţelept din partea lor. Fiinţa impunătoare de sub el, mai mare decît o duzină de lei şi mai periculoasă decît o sută era vădit bine dotată pentru a supravieţui pe această planetă.

Admiraţia sinceră pe care i-o stîrni ezwalul se topi dintr-o dată. Jamieson cercetă întîmplător spaţiul de deasupra copacilor şi surprinse o mişcare pe cer. Ridicîndu-şi capul pentru a privi mai bine, zări o navă spaţială cenuşie ivindu-se din ceaţa care întuneca cerul planetei Eristan II.

O *navă de război a rulilor!*

O recunoscu imediat, deşi nu-i convenea deloc. În vreme ce o urmărea îngrijorat cu privirea, făcînd fel de fel de supoziţii, nava aceea mare, înfricoşătoare precum un peşte-sabie cu botul ascuţit, se pierdu din vedere spre marginea junglei şi dispăru. Fără îndoială, urma să aterizeze. Degeaba încerca să-şi ascundă uimirea — era prea mare. Apariţia navei rulilor însemna dezastru!

Percepu gîndul cu nuanţe de triumf al ezwalului: „Ştiu ce gîndeşti în adîncul fiinţei tale. Decît să cazi în mîinile rulilor, care-ţi vor extrage cu forţa informaţii de pe scoarţa cerebrală, mai bine ţi-ai zbura creierii cu propria-ţi armă. Presupun că acest gen de fapte eroice este obişnuit şi pentru unii şi pentru ceilalţi în conflictul dintre ruli şi oameni. Te previn: nu încerca să-ţi scoţi arma, că te fac bucăţele”.

Jamieson înghiţi cu greu nodul ce i se pusese în gît. Era neliniştit şi furios din pricina neşansei incredibile de a întîlni nava rulilor — tocmai acum!

Necăjit, se lăsă în voia galopului uşor al ezwalului; o vreme, nu simţi decît mirosul greu al aerului şi nu auzi decît zgomotul celor şase picioare, un sunet surd şi monoton. În jurul lor, jungla şi, din cînd în cînd, un clipocit straniu, clipocitul apei înşelătoare. Şi mai ales, galopul acela nebunesc şi bizar, un om cocoţat pe spinarea unui animal colorat în albastru, care îl ura — şi ştia de navă.

— Ţi-ai pierdut minţile, spuse el în sfîrşit cu voce răspicată, dacă crezi că rulii ţi-ar fi de vreun folos, ţie sau semenilor tăi.

Subiectul era atît de familiar, iar adevărul lui i se părea atît de evident, încît nu-i acordă decît parţial atenţie. Între timp, îşi încorda trupul cu băgare de seamă, îndreptîndu-şi din întîmplare privirile spre o ramură întinsă din faţa lui. Îşi reluă ideea cu mai multă vehemenţă.

— Rulii sînt cei mai perfizi, cei mai egocentrici din punct de vedere rasial...

În ultima clipă tot măsurînd distanţa pentru un salt primejdios, pesemne că pierduse din vedere ce-şi pusese în gînd în legătură cu creanga aceea. Printr-o singură zdruncinătură, ezwalul dădu înapoi şi se răsuci; Jamieson fu azvîrlit înainte, nimerind pe un umăr puternic, colţuros, ca de metal. Buimăcit, se luptă orbeşte să-şi menţină echilibrul şi abia izbuti să se agaţe în ultimul moment, tocmai cînd animalul se întoarse şi îşi plecă cu greu capul şi umerii. Cîteva clipe mai tîrziu, ieşeau pe plaja unui golf din oceanul ca de smarald. Pe nisipul cafeniu, bătătorit, de la marginea apei, ezwalul îşi reluă neobosit pasul iute.

Ca şi cînd incidentul fusese prea neînsemnat ca să discute despre el, nepăsător, ezwalul îi transmise un gînd: „Am înţeles din gîndurile tale că, după părerea ta, fiinţele acelea au aterizat aici fiindcă au detectat minuscula descărcare de energie a treptei antigravitaţionale”.

Jamieson îşi recăpăta cu greu respiraţia. Vorbi în sfîrşit, cu răsuflarea întretăiată:

— Trebuie să existe un motiv logic şi dacă nu închizi sursa de energie, cum am făcut eu pe navă...

Ezwalul părea să mediteze. „Pesemne că de-asta au aterizat. Daca instrumentele lor au înregistrat şi focul de armă cînd ai tras în şarpe, au aflat şi că a mai rămas cineva în viaţă. Şi-atunci, cel mai bine ar fi să mă îndrept direct spre ei. Înainte ca ei să ne găsească, să ne considere duşmani şi să ne atace.”

— Ce neghiobie! Rosti Jamieson răspicat. Ne vor omorî precis pe amîndoi, ca duşmanii lor. *Sîntem* duşmanii lor pentru simplul motiv că nu sîntem ruli. De-ai înţelege şi tu...

„Era de aşteptat să vorbeşti aşa,” îi întrerupse ezwalul sardonic. „De fapt, într-un fel le sînt dator deja. Mai întîi, pentru acea descărcare de energie care ţi-a răsucit nava şi a forţat cuşca în care eram pînă a deschis-o. Apoi, pentru confuzia creată, care mi-a permis să mă apropii de echipajul oamenilor

fără să fiu detectat şi să-i distrug pe toţi. Nu văd de ce” se încheia gîndul ezwalului, „rulii n-ar întîmpina cu bunăvoinţă propunerea pe care le-o voi face în legătură cu semenii mei: să-i ajute să-i gonească pe oameni de pe planeta Carson. Şi să sperăm că informaţiile pe care le vor obţine din mintea ta le vor fi de folos în acest scop.”

Jamieson simţi cum îl năpădeşte furia. Însă îşi menţinu calmul din pricina situaţiei delicate. Nu trebuia să cedeze, chiar dacă se părea că n-avea nici o şansă. Trebuia să-l convingă pe acest ezwal mîndru şi nepăsător de absurditatea planului său. Îşi menţinu tonul strident al glasului:

— Şi după ce realizezi ce ţi-ai propus, crezi că rulii se vor retrage liniştiţi şi te vor lăsa în pace?

— Numai să îndrăznească să rămînă!

Aroganţa oarbă a acestei remarci era insuportabilă. Jamieson se strădui din nou să-şi stăvilească furia.

Nu trebuia să uite, îşi spunea în sinea lui, că această fiinţă, în fond inteligentă, vorbea din punctul de vedere relativ ignorant al unei culturi netehnologice şi fără să ştie nimic despre duşmanul de moarte al omenirii. Vorbi rar, accentuînd fiecare cuvînt:

— E timpul să afli unele lucruri. Oamenii i-au învins pe ruli pe planeta Carson în numai cîteva luni. Chiar dacă voi, ezwalii, aţi făcut tot ce-aţi putut ca să ne împiedicaţi să ne instalăm o bază, noi am luptat vreme îndelungată, amînînd alte acţiuni în spaţiu şi apărîndu-vă de cele mai violente şi mai neraţionale fiinţe pe care le-a creat galaxia. Cele mai bune arme ale omului sînt pe măsura celor mai bune ale rulilor, dar în unele privinţe am văzut că ne depăşesc. Pe de o parte, au o tehnologie mai învechită, fără salturi spectaculoase în dezvoltare. Pe de altă parte, posedă abilitatea uimitoare să modifice şi să comande unele unde electromagnetice, inclusiv spectrul vizibil, cu celulele trupurilor lor — o moştenire de la viermii de tip cameleonic din care se pare că au evoluat. Această capacitate le permite să stăpînească arta deghizării şi camuflării, din care cauză reţeaua lor de spionaj este o veşnică ameninţare.

Jamieson se opri întristat, conştient de bariera îndîrjită dintre mintea lui şi a ezwalului. Continuă cu tenacitate:

— N-am reuşit *niciodată* să-i alungăm pe ruli de pe nici o planetă pe care s-au instalat. Dimpotrivă, ei ne-au dat afară din trei baze importante, la un an după primul nostru contact, înainte de a înţelege pe deplin gravitatea pericolului, hotărînd să rămînem pe poziţii, indiferent de pierderi. Cu asemenea fiinţe îţi propui să te aliezi împotriva Omului?

— Da, în numai cîteva minute, veni replica inflexibilă a ezwalului. Răspunsul era cu atît mai şocant, cu cît nu ţinea deloc cont de tot ce spusese Jamieson.

— Aproape am ajuns.

Vremea discuţiilor trecuse. Revelaţia veni brusc, încît Jamieson acţiona aproape fără să se gîndească.

Datorită situaţiei, reuşi să-şi scoată iute arma, fără să fie văzut şi să-i proptească ţeava de spinarea ezwalului. Apăsă triumfător pe trăgaci; o flacără albă ţîşni nestăvilită — dar nu lovi nimic!

Trecu o vreme pînă să-şi dea seama cu stupoare că zbura prin aer, propulsat de o singură răsucire bruscă a acelui trup uriaş, dar suplu.

Ateriza pe nişte arbuşti. Plante agăţătoare ţepoase îi sfîşiară hainele, îi zgîriară mîinile şi îi smulseră cu furie arma. Hainele i se zdrenţuiră, apărură şuviţe de sînge — totul ceda în faţa junglei acaparatoare, în afară de un lucru esenţial. Îşi apucă strîns, cu tenacitate, arma.

Coborî pe pămînt, se rostogoli iute şi îşi ridică arma, cu degetul din nou pe trăgaci. La un metru de ţeava fatală, ezwalul se ridică în picioare, cu un rînjet hidos pe chipul lat, colţuros, sări vreo zece metri la o parte şi dispăru printre şirurile de arbuşti încîlciţi.

Buimăcit şi cu trupul tremurînd, aproape bolnav, Jamieson se ridică să contemple proporţiile înfrîngerii şi limitele victoriei sale.

III

De jur împrejur se înălţau copacii ciudaţi, cu trunchiuri groase, ale acestei jungle străine; ciudaţi, pentru că de fapt nici nu erau copaci, ci nişte ciuperci pestriţe, galben-maronii, care se ridicau cu greu pînă la o înălţime de aproape douăzeci de metri, prin mulţimea stînjenitoare a plantelor agăţătoare ţepoase, licheni verzi şi bulboşi, iarbă roşietică. Ezwalul se năpustise într-un hăţiş asemănător cu forţă irezistibilă. Pentru un om care îşi croia singur drum pe jos — mai ales pentru unul care nu îndrăznea să risipească puterea limitată a armei sale — era un obstacol aproape fără speranţă de depăşit. Fîşia îngustă de plajă pe care o străbătuseră nu era prea departe, dar o cotise brusc într-o direcţie opusă şi ezwalul se întorsese din nou în junglă.

Despre prezenta situaţie se putea spune un singur lucru: cel puţin Jamieson nu era purtat fără speranţă spre o navă de război încărcată cu ruli.

Rulii!

Jamieson sări gîfîind în picioare. Sub el, iarba încîlcită ceda înşelător şi înainta grăbit, tîrşîindu-şi picioarele, spre o porţiune de teren mai solidă; vorbi repede, cu voce scăzută, ştiind că măcar gîndurile sale, dacă nu cuvintele, vor ajunge pînă la inteligenţa ascuţită ce stătea ascunsă undeva, în mantia aceea nebunească de lumini şi umbre care-l învăluia.

„Trebuie să acţionăm rapid. Pesemne că aparatele rulilor au înregistrat pînă acum descărcările armei mele, aşa că vor apărea în cîteva minute. Asta-i ultima ta şansă de a te răzgîndi în privinţa lor. Nu pot decît să-ţi repet că planul tău de a-i considera pe ruli aliaţi e o nebunie. Dă crezare faptelor: navele noastre de recunoaştere, care au avut norocul să se întoarcă din partea de galaxie inspectată, au raportat că fiecare planetă din cele cîteva sute vizitate, era locuită de... ruli. N-au întîlnit nici o altă fiinţă cu o inteligenţă suficient de dezvoltată ca să organizeze rezistenţa. Trebuie să fi existat vreunele! *Ce s-a întîmplat cu ele?*

Jamieson făcu intenţionat o pauză, ca întrebarea să fie bine recepţionată, apoi continuă grăbit:

— Ştii ce fac oamenii cînd întîlnesc ostilitate oarbă, fanatică pe o planetă? S-a întîmplat de cîteva ori. Punem planeta în carantină, formînd în acelaşi timp un cordon de nave în jurul ei, ca să o apărăm de un eventual atac al rulilor. Apoi, ne ocupăm o bună bucată de vreme, pe care rulii ar considera-o risipită degeaba, încercînd să stabilim relaţii paşnice cu locuitorii planetei. Echipe de observatori bine pregătiţi le studiază cultura şi le pătrund pe cît posibil psihologia, ca să ajungă la originea problemelor ivite. Dacă toate încercările dau greş, stabilim un mod cît mai paşnic de a prelua conducerea guvernului sau guvernelor lor, iar după aceea începem să le revizuim cu grijă cultura ca să îndepărtăm din ea numai acele elemente, de regulă de tip paranoic, care împiedică buna cooperare cu alte rase. După o generaţie, se restabileşte autonomia completă, iar ei sînt liberi să hotărască dacă vor să se alăture federaţiei care numără acum aproape cinci mii de planete. Nu s-a întîmplat niciodată ca această amplă şi costisitoare întreprindere a noastră să nu ne răsplătească pe deplin. Dau aceste exemple numai ca să realizezi cît de mare este prăpastia dintre punctul de vedere al oamenilor şi cel al

rulilor. În fond, n-ar trebui să intervenim pe planeta Carson. Voi, ezwalii, sînteţi destul de inteligenţi ca să vă daţi seama care sînt duşmanii voştri reali, dacă aţi vrea să lăsaţi deoparte părerile preconcepute. Uite, tu ai putea să dai tonul, aici şi acum.

Nu mai era nimic de spus. Se opri şi aşteptă — după părerea lui — vreme îndelungată, dar nu recepţionă nici un gînd de răspuns dinspre sălbăticia stranie şi tăcută de deasupra lui. Dădu din umeri descurajat. Era după-amiază tîrziu; zărea soarele ca o pată, printre plantele agăţătoare joase. Deodată, avu revelaţia necruţătoare că situaţia lui, oricum disperată, se va înrăutăţi.

Căci, chiar dacă ar fi scăpat de ruli, în cel mult două ore, uriaşele animale de pradă cu colţi şi reptilele carnivore şi-ar fi făcut apariţia, nesăţioase, din vizuinile lor; simţurile lor ascuţite, care detectau numaidecît prada, erau mult mai bine dotate pentru a supravieţui decît el. Poate că dacă ar putea găsi un copac adevărat, cu ramuri zdravene, înalte şi dacă ar putea instala în vîrful lor un sistem de avertizare făcut din plante agăţătoare…

Îşi croi drum înainte, evitînd pîlcurile acelea dese de tufişuri care ar fi putut ascunde o fiinţă de proporţiile ezwalului. Înainta cu greu, iar după cîteva sute de metri, braţele şi picioarele începură să-l doară din pricina efortului. La un moment dat, primi întîiul semn că ezwalul se afla încă prin apropiere, sub forma unui gînd îngrijorător, de avertizare: „O fiinţă se roteşte deasupra capului meu şi mă urmăreşte! Pare o insectă uriaşă, de mărimea ta, cu aripi diafane, aproape invizibile. Percep existenţa unui creier dar gîndurile… nu au nici un sens!”

— Ba au un sens! îl întrerupse Jamieson, cu voce încordată. Dar nouă ne este străin, iată cuvîntul potrivit. Rulii se deosebesc de tine şi de mine mult mai mult decît ne deosebim noi doi între noi. Avem motive să credem că aparţin unei alte galaxii, deşi această teorie nu a fost confirmată. Nu mă miră că nu le poţi desluşi gîndurile.

În timp ce vorbea, Jamieson se deplasă încetişor spre un tufiş mai dens, cu arma în mînă, pregătită de tragere:

— De asemenea, sînt ajutaţi de o unitate antigravitaţională mai mică şi mai eficientă decît oricare dintre cele pe care am

izbutit noi, oamenii, să le producem pînă în prezent. Ceea ce par a fi aripi, nu este decît un fel de aură, un efect al controlului lor celular asupra undelor luminoase. Tu ai privilegiul riscant de a vedea un rul în forma lui naturală, formă ce nu a fost revelată decît unui număr restrîns de oameni. Asta din cauză că ei cred că eşti un animal iraţional şi ai putea fi în siguranţă dacă... Ba nu! Precis îţi văd hamurile pe care le porţi!

„Nu.” O notă de dispreţ se desluşea în răspunsul ezwalului. „Le-am dat jos chiar după ce ne-am despărţit.”

Jamieson dădu din cap.

— Atunci *poartă-te* ca un animal iraţional. Mîrîie la el, mergi pieziş, dar fugi cît te ţin picioarele să te ascunzi după cel mai des tufăriş, dacă vezi că-şi întinde apendicele reticulare din scobiturile de pe ambele părţi ale corpului.

Nu primi nici un răspuns.

Minutele se scurgeau încet, în timp ce Jamieson se străduia să perceapă vreun sunet care să-i sugereze situaţia critică dintr-un loc anume, ascuns vederii lui. Oare va încerca ezwalul să comunice cu rulii printr-un alt mijloc, nu prin telepatie, în ciuda pericolului de care părea să-şi dea seama? Sau, poate mai rău: descoperind inteligenţa ezwalului, vor considera rulii avantajoasă încheierea unei alianţe nelegiuite? Jamieson se cutremură gîndindu-se la ce s-ar putea întîmpla pe planeta Carson în acest caz.

Auzea zgomote de peste tot — zgomote scurte, care tulburau liniştea din jur: trosnituri îndepărtate ale arborilor pitici, făcînd loc unui trup mai mare, neidentificabil; sforăituri şi mormăieli slabe; un strigăt slab, sinistru şi cutremurător, venind dintr-un punct nedeterminat, poate chiar de undeva, din apropiere. Se piti mai bine în încîlcitura de ramuri şi cercetă prudent cu privirea, aşteptînd să se contureze o apariţie uriaşă, ameninţătoare, în pîcla fetidă care se aşeza peste pămîntul întunecat.

Starea de tensiune spori într-atît, încît nu mai putu suporta. *Trebuia* să afle ce se întîmpla acolo. De aceea, presupuse că ezwalul acţiona după sfatul său.

Concentrîndu-se bine, îi transmise un gînd: „Te mai urmăreşte încă?”

Răspunsul prompt îl surprinse: „Da! Pare că mă studiază. Stai pe loc. Am un plan.”

Jamieson stătea ţeapăn în ascunzişul lui. „Ei?”, zise el.
Ezwalul continuă: „Am să îndrum fiinţa asta spre tine, iar tu ai s-o distrugi cu un foc de armă. În schimb, mă ofer să te ajut să traversezi Strîmtoarea Diavolului”.
Oboseala îl părăsi pe Jamieson. Se îndreptă de spate şi făcu bucuros cîţiva paşi, neatent pentru o clipă la posibilele pericole.
Nu încăpea nici o îndoială: ezwalul renunţase la planurile lui de a se alia cu rulii! N-avea nici o importanţă dacă aceasta se datora avertizărilor clare ale lui Jamieson, sau pur şi simplu propriei lui descoperiri a barierei de comunicare. Important era că primejdia care se ivise o dată cu prima apariţie a navei rulilor acum dispăruse.
Dintr-o dată, îi trecu prin minte că scăpase din vedere să accepte formal propunerea ezwalului. Tocmai intenţiona să o facă, cînd un gînd sarcastic al Uriaşului animal i-o luă înainte: „Presimt că eşti de

acord, Trevor Jamieson, dar bagă de seamă! I-am considerat pe ruli aliaţi numai ca să ne descotorosim de cel mai mare duşman al nostru — Omul! Se poate spune că nici ceilalţi semeni ai mei nu au consimţit niciodată la încheierea vreunei alianţe de orice fel. Pentru mulţi dintre noi ar fi de neconceput. Acum cred că eşti gata; vin imediat!”

Deodată, în stînga lui Jamieson, se auzi zgomot de crengi rupte. Se încordă şi, pe măsura ce sunetul se înteţea, ridică arma şi aşteptă. Reuşi să-l desluşească prin ceaţă pe ezwal, deplasîndu-se aparent greoi pe cele şase picioare ale sale. La o înălţime de cincisprezece metri, cei trei ochi de oţel, aşezaţi în linie, ai ezwalului străluceau ca nişte torţe. Apoi, cînd cercetă cu privirea norii de abur de deasupra corpului animalului, căutînd o formă întunecată, care îi dădea tîrcoale...

„Prea tîrziu!” veni replica tăioasă a ezwalului. „Nu trage; nu te mişca! S-au strîns o duzină deasupra mea şi...”

O lumină albă, strălucitoare inundă locul, întrerupînd fluxul gîndirii ezwalului, apoi se stinse brusc. Păstrînd pe retină imaginea aceea orbitoare, Jamieson se chirci neputincios, aşteptîndu-şi sfîrşitul ce părea inevitabil.

Se scurseră cîteva minute cumplite, dar nu se întîmplă nimic. Recăpătîndu-şi văzul, izbuti să vadă ce îl salvase: nici un miracol, numai ceaţa care se îndesise mai mult ca oricînd. Aşa neplăcută cum era, îl protejase, în timp ce îşi croise drum cu grijă spre tufişul des, unde se întinse cu faţa la pămînt, privind atent în jur. O dată sau de două ori, desluşi prin ceaţa întunecată nişte umbre mişcîndu-se deasupra capului său. Îl neliniştea absenţa oricărei intenţii de comunicare a ezwalului. Să fi murit oare atît de repede acest animal puternic fără a încerca să se apere? Nu auzise nici un zgomot de luptă.

Părea imposibil. Energia folosită în acest scop; produce zgomote. Exista o altă alternativă, mai plauzibilă: rulii l-au hipnotizat pe ezwal. Altfel nu s-ar explica fluxul acela incoerent de gîndire al unei minţi atît de echilibrate.

Metoda hipnozei se folosea mai ales pentru animale şi alte forme de viaţă necivilizate şi primitive, neobişnuite cu interacţiunea bruscă cu o inteligenţă uluitoare. În ciuda creierului său eficace, ezwalul era totuşi un animal, foarte necivilizat şi poate că extrem de susceptibil la hipnoza mecanică.

Acest raţionament ar explica un lucru: rulii au presupus că ezwalul era într-adevăr un animal primitiv. Luînd în considerare aspectul şi comportamentul lui, aceasta era o concluzie destul de firească. Atunci, de ce să fi vrut să-l captureze viu? Pesemne că ştiau că nu provenea de pe planeta aceasta şi căutau acum un indiciu privitor la originea lui. Deşi această planetă se înscria în perimetrul bazelor militare ale oamenilor, este foarte posibil ca rulii să o fi vizitat înainte.

Jamieson zîmbi posomorît. Dacă rulii l-au luat pe ezwal la bordul navei lor, crezîndu-l un animal iraţional, vor avea o cruntă revelaţie cînd îşi va recăpăta cunoştinţa. Animalul distrusese o navă plină cu oameni, care cel puţin bănuiau capacităţile ezwalului.

Un fulger lumină cerul asfinţitului, spre nord şi după cîteva secunde se auzi şi zgomotul tunetului.

Jamieson sări în picioare agitat. Nu, nu era furtună. Tunetul era produs de oameni; nu-l putea înşela auzul — zgomotul puternic, vibrant al unei salve provenite de la proiectoarele unei nave de luptă, lungă de două sute cincizeci de metri.

O navă de luptă! O navă de linie, care venea, probabil, dinspre cea mai apropiată bază de pe Kryptar IV, în inspecţie sau să cerceteze descărcările de energie.

Atent la ce se întîmpla, văzu din nou o lumină orbitoare străbătînd pentru cîteva secunde cerul şi auzi tunetul corespunzător mai aproape, dar de mai mică intensitate. Nava rulilor se putea considera norocoasă, dacă nu se mai afla prin preajmă.

Dar bucuria i se stinse în scurtă vreme: Aceasta nouă întorsătură a lucrurilor nu-l favoriza prea mult sau aproape deloc. Pentru el rămînea în continuare noaptea, cu primejdiile ei. Ce-i drept, rulii nu-i vor mai da bătaie de cap, dar atît. Lupta în curs de desfăşurare între cele două nave îi va purta departe, în spaţiu şi ar putea dura zile întregi. Chiar dacă s-ar trimite o navă-patrulă şi s-ar întîmpla să o zărească, nu avea cu ce să trimită semnale, în afară de propria lui armă — în cazul în care pînă atunci nu s-ar fi descărcat de tot.

Între timp, se întunecase într-atît, încît vizibilitatea i se redusese la cîţiva paşi în faţa lui, în schimb pericolul care-l păştea crescuse în proporţie geometrică. Ochii şi arma rămăseseră singurii lui protectori; în curînd ochii nu-l vor mai

putea sluji, în vreme ce mica rezervă potenţială a celui de-al doilea protector trebuia păstrată pentru o perioadă indefinit — poate, imposibil — de lungă.

Neliniştit, Jamieson cercetă cu privirea întunericul care se aduna în jurul lui. Poate că vreun monstru nevăzut se şi luase după el. Involuntar, făcu cîţiva paşi înainte şi-apoi se opri brusc. Panica pentru el ar însemna dezastru. Îşi umezi un deget, îl ridică apoi în sus şi simţi o adiere uşoară dinspre partea lui dreaptă. Direcţia aceea nu era prea departe de cea unde bănuia el că s-ar afla treapta antigravitaţională — dar nu avea rost să se gîndească la asta acum.

Porni în direcţia din care bătea vîntul, dar curînd îşi dădu seama că înaintarea în labirintul junglei, destul de anevoioasă ziua, devenea aproape imposibilă noaptea. Nu putea să-şi menţină sensul de mers şi se văzu obligat să controleze din cînd în cînd direcţia vîntului. Între timp se întunecase de-a binelea şi cum se împiedica mereu de vreun obstacol nevăzut, făcea atîta zgomot, încît se întreba dacă merita să continue. Însă alternativa de a rămîne acolo nemişcat în nesfîrşitele ore ale nopţii părea de mii de ori mai rea. La un moment dat, se poticni şi cîteva

minute mai tîrziu, degetele-i atinseră o scoarţă groasă, carboniferă.

Un copac!

IV

Nişte animale mari tropăiau la baza copacului, în vreme ce el se ţinea cu străşnicie de suportul precar, mult deasupra capetelor lor. Ochi ca de foc îl priveau ţintă. În primele ore, nişte monştri s-au căţărat de şapte ori în copac, miorlăind şi curgîndu-le balele de poftă şi de şapte ori arma lui azvîrlise raze tot mai subţiri de energie distrugătoare. Uriaşe animale carnivore, cu platoşe de solzi, a căror apropiere făcu să se zguduie pămîntul, veniră să se înfrupte din carnea plăcut mirositoare şi... plecară mai departe.

Trecuse mai bine de jumătate din noapte! În ritmul ăsta, încărcătura n-avea să-i ajungă pînă dimineaţa — ca să nu mai vorbim de noaptea următoare, sau de cea care urma să vină şi aşa mai departe. Oare cîte zile i-ar trebui ca să ajungă la treaptă — în cazul în care o va găsi vreodată? Cîte nopţi — cîte *minute* — va putea supravieţui după ce arma-i va deveni inutilă?

Păcat că ezwalul tocmai căzuse de acord să treacă de partea lui, împotriva rulilor. Victoria părea atît de apropiată; apoi, dintr-o dată, atît de îndepărtată. Gîndul îi fu întrerupt, căci ceva, o arătare hidoasă, clefăia la picioarele copacului. Gheare puternice răzuiau scoarţa copacului şi-apoi doi ochi, supărător de depărtaţi, se distanţară dintr-o dată şi mai mult, iar el realiză cu groază că se îndreptau spre el cu o repeziciune uluitoare.

Jamieson îşi înşfacă iute arma, ezită o clipă, apoi începu să se caţere grăbit mai sus, unde crengile erau mai subţiri. Tot timpul cît se străduise să-şi croiască drum spre vîrf, avu senzaţia îngrozitoare că oricînd se putea rupe o creangă sub el, care l-ar trimite drept spre arătarea băloasă de jos; şi avea teribila certitudine că nişte fălci uriaşe se căscau la picioarele lui.

Hotărîrea pe care o luase, de a-şi economisi încărcătura armei, dădu roade mai presus de orice aşteptări. Animalul

continua să-şi croiască drum printre ramurile subţiri, cînd, deodată, un mîrîit înspăimîntător se auzi jos şi o altă arătare, mai mare, începu să se caţere în copac. Lupta ce se porni între cele două animale părea fără sfîrşit. Copacul prinse a se legăna în timp ce animale asemănătoare felinelor, cu colţi strălucitori, încovoiaţi, se luptau ca nişte arătări care se clătinau şi mîrîiau întruna. Apoi, un ţipăt străpunse întunericul şi un monstru uriaş, cu gît lung, ale cărui fălci de doi metri puteau foarte bine să-l ajungă pe Jamieson acolo unde se cocoţase, se ivi în toiul masacrului şi începu să atace orbeşte întreaga masă de luptători. Prima victimă fu trasă la o parte şi devorată cît ai clipi din ochi, după care monstrul se depărtă sătul pentru moment.

Spre zori, răgetele şi mîrîitul acela continuu, apropiat sau mai depărtat, se domoliră, cînd stomacurile se ghiftuiră şi fiarele se retraseră satisfăcute în cine ştie ce vizuini mizerabile.

Cînd se crăpă de ziuă, încă mai era în viaţă, dar extenuat, cu trupul tînjind după puţină odihnă. Nu avea decît o singură dorinţă — de a trăi — însă nu credea că va putea supravieţui încă unei zile. Dacă ezwalul nu l-ar fi înghesuit atît de rapid în camera de comandă a navei, ar fi putut lua cu el cîteva pastile anti-somn, cîteva capsule cu energie pentru armă, o busolă-cronometru şi... zîmbi neputincios la gîndul care-i trecu prin minte... o navă de salvare, cu ajutorul căreia ar fi putut scăpa de primejdie.

Din fericire, găsise capsule cu hrană în camera de comandă şi înşfăcase suficiente să-i ajungă pentru o lună. Jamieson coborî din copac, se depărtă de petecul de pămînt îmbibat cu sînge şi înghiţi cîteva capsule cu hrană.

Începu să se simtă mai bine. Începu să reflecteze. După cîte îşi dădea seama, estimînd viteza de deplasare a ezwalului cînd călătoriseră împreună şi intervalul de timp trecut, treapta antigravitaţională trebuia să fie la vreo zece mile distanţă spre nord. Lăsînd la o parte nenumăratele accidente şi riscuri asta ar însemna pentru el cel puţin o zi, dacă nu mai mult, de mers, în funcţie de cîte porţiuni de apă sau mlaştină avea să întîlnească în drum. Va trebui, desigur, să colinde jungla întreagă pînă să dea de treapta antigravitaţională şi să-şi încarce arma. Treapta în sine nu i-ar fi de nici un folos; chiar dacă nu şi-ar fi pierdut toată energia, nu era decît un fel de super-paraşută, incapabilă să poarte în zbor altă greutate decît a ei însăşi.

Cu alte cuvinte, cu norocul de partea lui, ar fi avut singurul avantaj al unei arme de mînă încărcate-ochi, cu care ar fi putut porni la un drum de o sută de mile pînă la nava naufragiată. O sută de mile de junglă, mare şi mlaştini… şi Strîmtoarea Diavolului. O sută de mile de arşiţă, umiditate, animale carnivore…

Dar n-avea nici un rost să pună răul înainte. Fiecare lucru la timpul său — era singurul mod de a proceda şi de a supravieţui.

După ce-i trecu oboseala din oase, din pricina lipsei de somn şi a tensiunii din cursul nopţii, porni la drum. Prima oră de mers anevoios nu-l încurajă deloc. Parcursese mai puţin de o milă, era convins, şi numai în linie dreaptă. Pierduse cel puţin jumătate din timp în zone periferice de mlaştină şi cîteva porţiuni mari de un pogon, năpădite de rugi de mure atît de deşi şi de încîlciţi, încît se îndoia că pînă şi ezwalul ar fi putut să-şi croiască drum pe acolo.

Bună parte din timp şi mai multă energie le-a cheltuit căţărîndu-se în vreun copac răzleţ, ca să verifice distanţa şi direcţia — o chestiune vitală dacă vroia să ajungă la locul potrivit, de unde avea să pornească în căutarea treptei antigravitaţionale.

Pe la prînz parcursese, după aprecierea lui, nu mai mult de trei mile în direcţia corectă. Pata albă care

indica poziţia soarelui se afla acum atît de aproape de zenit, încît pentru vreo oră nu mai putea fi sigur de direcţia exactă. Acest lucru, la care se adăugă şi prezenţa unui copac înalt în apropiere şi extenuarea fizică, constituiră un argument copleşitor în favoarea hotărîrii de a se odihni o vreme. În vîrful copacului, se zărea un mănunchi de crengi, asemănător unei palme întinse; cu ajutorul cîtorva dintre cele mai puţin spinoase plante agăţătoare din preajmă putea să se lege şi...

Noaptea, îl trezi mîrîitul animalelor de pe Eristan, setoase de sînge, adunate la baza copacului.

Prima reacţie fu aceea de teroare — teroare sufocantă din pricina întunericului apăsător, înfricoşător din jur. Apoi, recăpătîndu-şi treptat stăpînirea de sine, îl copleşi amărăciunea la gîndul că pierduse atîta timp. Însă avusese mare nevoie de odihnă, îşi spuse în sinea lui, iar acum se simţea mult mai bine. Nu putea aprecia cît de mult dormise; spera însă să nu mai fi rămas decît puţin pînă la ivirea zorilor.

Deodată, copacul prinse a vibra, căci la baza lui, labe uriaşe îi izbeau tulpina. Speriat, Jamieson începu să desfacă plantele agăţătoare care-l ţinuseră strîns legat de lăcaşul lui din vîrful copacului. Ce-i drept, nu putea să se cocoaţe mai sus, dar observase că pînă şi cîţiva centimetri contau.

Nu se zărea nici o stea, prin pătura deasă de ceaţă care acoperea această planetă sălbatică; absenţa oricărui mijloc de a înregistra trecerea timpului făcea ca orele să pară de două ori mai lungi. De mai multe ori, animale rapace, asemănătoare felinelor, încercaseră să se caţere pînă la el, dar numai unul ajunse atît de aproape, încît Jamieson se văzu obligat să folosească arma. Fascicolul de lumină care ţîşni din ea fu atît de subţire, că i se strînse inima. Însă avu efectul dorit: arse labele din faţă ale animalului, iar acesta îşi pierdu echilibrul. Căzu, ţipînd şi zvîrcolindu-se, pradă celorlalţi.

Într-un tîrziu, se iviră zorile, dar totul dură atît de mult, încît o vreme Jamieson nu putu fi sigur dacă într-adevăr se lumina de ziuă. Jos, masacrul se domolise şi reuşi să desluşească cîteva animale asemănătoare hienelor, pe care le întîlnise în timpul călătoriei nebuneşti pe spinarea ezwalului, cu două zile (numai două zile?) în urmă. Se ospătau în linişte, mai mult sau mai puţin, din resturile unui număr nedefinit de trupuri dezmembrate. Cu o dimineaţă în urmă, se întîmplase acelaşi

lucru, dar de data asta urmările erau altele. Căci, deodată, în tăcere, un cap uriaş şi un trup rotund, lung de vreo doisprezece metri, ţîşni dintre arbuşti, ca o suliţă imensă şi lovi hiena cea mai apropiată, care ţipă o dată, înainte de a fi strivită. Celelalte se risipiră cît ai clipi.

Restul trupului uriaşului şarpe se ondulă încetişor şi apăru din iarba înaltă; apoi se aşeză să-şi înghită în tihnă victima. Aceasta nu dură decît cîteva minute, dar şarpele nu dădea semne de plecare. Zăcea acolo, în vreme ce umflătura din corp se alungea, înaintînd încetişor în lungul lui, pînă cînd deveni aproape imperceptibilă. În tot acest timp, Jamieson stătu nemişcat, respirînd cît mai uşor cu putinţă. Nu cunoştea prea bine practicile de vînătoare ale animalului, dar — foarte probabil — l-ar fi putut culege cu uşurinţă din vîrful copacului, dacă ar fi încercat.

După ce trecu ora cea mai lungă din viaţa lui Jamieson, şarpele se clinti în sfîrşit şi se îndepărtă. Aşteptă cîteva minute, apoi coborî din copac şi porni pe urmele bine marcate ale şarpelui, păşind cît putu de uşor şi cercetînd cu atenţie înainte. Îşi spuse în sinea lui că era puţin probabil ca hienele să revină la locul festinului din direcţia aceea şi spera ca şarpele să nu se întoarcă sau să se oprească din drum prea curînd. La urma urmei, un singur animal nu ajungea pentru un stomac uriaş, vînătoarea trebuia să continue.

După cîteva sute de metri, părăsi bucuros urma lăsată de şarpe şi o tăie în direcţia în care mersese cu o zi înainte. Între timp, se luminase de-a binelea, iar soarele răsărise probabil, dar nu se putea vedea decît

după vreo oră pe cer. Ar avea timp destul să-şi stabilească poziţia şi să-şi corecteze direcţia de mers. Pînă atunci, ar porni-o în linie dreaptă, pe cît posibil.

Pe la prînz străbătuse o distanţă mai mare decît cu o zi înainte, datorită mai ales îmbunătăţirii condiţiei sale fizice. Nu-şi îngăduise decît o oră de odihnă şi, pe la jumătatea după-amiezii, parcursese şi ultimele două mile. Oboseala punea stăpînire pe el, dar gîndul de a petrece o altă noapte nesfîrşită cu o armă aproape descărcată îl îndemnă să se învîrtească în continuare în căutarea treptei antigravitaţionale cît mai era lumină.

La vreo cincizeci de metri distanţă de locul unde se afla, se înălţa un copac maiestuos, căruia îi studie structura cu atenţie, ca să-l poată recunoaşte din orice unghi. Copacul avea să constituie punctul lui de reper. Prima deplasare în cerc avea să o facă la această distanţă, următoarea la cincizeci de metri mai încolo şi aşa mai departe. Acest plan îi va oferi posibilitatea de a localiza un obiect mare, metalic — treapta antigravitaţională — deşi unele zone de vegetaţie abundentă îl vor obliga să cerceteze mai îndeaproape. Desigur, mai întîi de toate, se va căţăra în copac, ca să vadă atît cît permitea perspectiva din vîrf.

Patru ore mai tîrziu, mergea clătinîndu-se din pricina epuizării, după ce terminase al cincilea tur. Se întuneca. Prima inspectare din vîrful copacului nu-i dezvăluise nimic şi curînd trebuia să se întoarcă pentru a petrece o altă noapte istovitoare de somn intermitent şi de coşmaruri.

Gîndul acesta îi dădu forţe noi, ca de atîtea ori pînă atunci să-şi termine cel puţin rondul, în ciuda pericolului crescînd al animalelor de pradă. Însă nu-şi mai ascunse neplăcutul adevăr că fusese de-un optimism prostesc în privinţa găsirii treptei antigravitaţionale. Din cele văzute din vîrful copacului în după-amiaza aceea, constatase un lucru: pămîntul, se îngusta, formînd o peninsulă, la numai cîteva mile distanţă de punctul unde se afla. Dar ca să cerceteze în amănunţime această zonă, i-ar fi trebuit cîteva săptămîni.

Se împiedică; nu mai făcea nici un efort să păşească cu grijă; de fapt nu-i mai păsa dacă un dezastru final va pune capăt acestei situaţii acum sau peste cîteva zile.

Pe neaşteptate, jungla deasă se retrase, făcînd loc unui mic luminiş, pe care îl observase din vîrful copacului, la numai două sute cincizeci de metri depărtare. Nici aici pămîntul nu era sterp, ci era presărat din loc în loc cu rugi cenuşii.

Abia intrase în luminiş, cînd văzu mişcîndu-se un tufiş mai îndepărtat şi un animal uriaş, miţos, cu o privire aprigă şi o expresie fioroasă îi sări în faţă, la numai cincisprezece metri distanţă. Văzîndu-l pe Jamieson, mîrîi înspăimîntător, îşi deschise fălcile cu colţi ascuţiţi şi porni la atac.

Jamieson încremeni de spaimă, dîndu-şi numaidecît seama că orice încercare de a fugi era inutilă şi aşteptînd ca uriaşul animal să se înscrie în linie dreaptă, pentru ca să încerce să se ferească din calea lui.

Aşteptă degeaba. Nici nu porni bine, că labele animalului se încîlciră în plantele agăţătoare şi căzu greoi printre ele. Incredibil, dar în ciuda sforţărilor animalului, care făceau să se zguduie pămîntul, părea că nu reuşea să se elibereze. Din pricina întunericului, nu izbuti să descopere imediat cauza, dar, cum privea scena fascinat, începu să desluşească ceea ce se întîmpla. Planta agăţătoare era vie — fioros de vie! Lujere viguroase, ca nişte biciuri, se încolăceau în jurul labelor animalului şi-l strîngeau mai repede decît izbutea el, cu toate eforturile, să le îndepărteze. Iar altele, cu vîrful ascuţit, i se împlîntau în carne, pătrunzînd prin blana încîlcită. Dintr-o dată, uriaşul trup făcu o mişcare convulsivă şi înţepeni, cu picioarele întinse şi încordate, într-o poziţie nefirească, parcă forţîndu-se să ajungă la ceva şi rămase aşa, nemişcat. Animalul zăcea acolo, ca şi cînd se prefăcuse în stană de piatră.

Plantele agăţătoare îşi mai încetiniră activitatea frenetică şi începură să se caţere pe carcasa rigidă, cuprinzînd toată suprafaţa trupului şi făcîndu-l treptat nevăzut.

Jamieson îşi veni în fire, îşi smulse privirile de la spectacolul acela îngrozitor şi cercetă grăbit în jur să se asigure că nici o plantă agăţătoare nu se apropia de el. Identificase planta, deşi o vedea pentru prima oară şi afla pentru prima oară cum funcţiona. Era planta carnivoră Rytt, care împreună cu specia de şerpi-gigant, făceau ca planeta să nu poată fi folosită ca bază militară. Ce-i drept, acest asasin căţărător nu colinda întreaga planetă, precum şarpele, ci apărea numai acolo unde condiţiile de sol erau prielnice ciudatului său metabolism. În

aceste zone creştea din abundenţă, iar Jamieson se cutremură la gîndul că probabil trecuse pe lîngă mai multe tufe de acest fel în ultimele ore.

Se nelinişti dintr-o dată, remarcînd cît de mult se întunecase. În acelaşi timp, îşi dădu seama că nivelul zgomotelor de fond, care caracterizau această lume primordială, crescuse ameninţător în ultimele minute. Aici nu exista aşa-numitul calm al amurgului; era mai degrabă momentul unei deşteptări prevestitoare de rele, al trezirii animalelor de pradă din nenumărate bîrloguri dezgustătoare, începutul prelungitului crescendo al unui crunt măcel.

Tocmai vroia să se întoarcă la copac, al cărui vîrf se proiecta pe cerul înnegurat, cînd percepu o interferenţă uluitoare, clar familiară şi un gînd desluşit îşi făcu loc în mintea lui. „Nu pe-acolo, Trevor Jamieson; în cealaltă direcţie. Treapta antigravitaţională pe care o cauţi se află în celălalt luminiş, nu departe de acesta. Acolo ai să mă găseşti şi pe mine, în aşteptarea ta. Se pare că din nou am nevoie de tine.”

Jamieson rămase pe loc tremurînd tot din pricina emoţiei şi a nesiguranţei. Ultima oară cînd îl văzuse, ezwalul căzuse în mîinile rulilor. Să fi fost un şiretlic al rulilor, să se fi aliat ezwalul cu ei pînă la urmă? Dar de ce s-ar fi obosit rulii să-l înşele?

„Rulii care m-au capturat sînt morţi cu toţii”, îl întrerupse impacientat ezwalul. „Nava de salvare cu care au aterizat se află aici în perfectă stare. Nu ştiu să o comand; de aceea am nevoie de ajutorul tău. N-ai să întîlneşti pentru moment nici un animal în drum spre ea aşa că grăbeşte-te!”

Jamieson se întoarse degrabă şi porni cu forţe noi să ocolească luminişul. Informaţia precară pe care i-o dăduse ezwalul cam în doi peri începea să capete un sens. Pesemne că nava de război a rulilor fusese obligată să plece atît de repede, încît nu avusese timp să-şi recupereze nava pe care o trimisese în recunoaştere. Iar echipajul acesteia, crezînd că pusese mîna pe un animal lipsit de inteligenţă, îi oferise ezwalului şansa de a-i elimina pe toţi, invers decît presupusese Jamieson.

„Nu i-am omorît”, veni ghidul laconic al ezwalului. „Nu a fost nevoie. Ai să vezi imediat ce s-a întîmplat.”

Jamieson străbătu ultima lizieră de plante asemănătoare ferigilor, dar cu ţepi şi ajunse la un luminiş mai mare. Într-o

parte se odihnea nava de salvare, din metal închis la culoare, lungă de vreo treizeci de metri, a rulilor, iar în altă parte, se afla mult-căutata treaptă antigravitaţională, rămasă acum pe planul secund, din cauza întorsăturii evenimentelor. Între ele, printre tufişurile cenuşii ale plantelor Rytt, zăceau resturile fără viaţă, asemănătoare unor viermi, a unei duzini de ruli — apariţii stranii pînă şi pe aceste meleaguri nefireşti. Plante căţărătoare cenuşii crescuseră din belşug lîngă uşa deschisă a navei de salvare, unele trecînd de prag şi pătrunzînd în interiorul întunecos, parcă în căutare de noi victime, în felul lor inconştient, instinctiv.

Jamieson clipi din ochi; ghici ce se întîmplase.

„Operaţiunile tale logice sînt admirabile”, interveni sardonic ezwalul, „deşi cam încete. Da, mă aflu în camera de comandă a navei; mă desparte o uşă de oţel de plantele căţărătoare. Îţi sugerez să-ţi foloseşti repede arma, ca să-ţi croieşti drum printre ele şi să pătrunzi în interiorul navei. Mişună prin apropiere cîteva animale şi de data asta nu te mai poţi baza pe ucigătoarea plantă că te va proteja din nou.

Jamieson se hotărî repede; se întoarse spre treaptă, la vreo cincisprezece metri distanţă, lăsînd spaţiu suficient între el şi plantele cenuşii. Din fericire, treapta antigravitaţională rămăsese neatinsă; se căţără pe ea şi dădu la o parte un capac argintiu, care dezvălui mecanismul, relativ simplu, de comandă. Scoase din armă un cap de şurub şi lăsă să-i cadă în palmă o capsulă mică. Aceasta era inima armei lui; dacă nu o putea înlocui, rămînea fără nici un ajutor.

Ridică, apoi, capacul unui compartiment plumbuit în formă de cutie, din camera de comandă, aşeză capsula într-un suport mic, de formă ciudată şi puse capacul la loc. Asta a fost tot. În zece minute, reacţia regeneratorului, iniţiată de relativ puţinii neutroni rămaşi în capsulă, va face ca arma să se încarce. Dar nu intenţiona să aştepte atît de mult. În aproximativ trei minute, se putea încărca suficient.

Jamieson se lipi de podea, în întuneric, gata să încerce, dacă era nevoie, să înşface importanta capsulă şi să o pună repede la loc ca să-şi salveze viaţa. Era convins că se putea, dar nu se baza pe nici un ajutor. Întreaga situaţie, cu pericolele ei, i se limpezi acum în minte. Şi simplul fapt că nu percepu nici un gînd de protest de la ezwal tindea să o dovedească.

În timp ce aştepta, scrutînd întruna întunericul din jurul luminişului, vorbi cu voce tare, calm şi răspicat:

— Deci rulii nu ştiau de existenţa plantei Rytt. Nu mă surprinde; este una dintre puţinele de acest fel în galaxie. Dar înseamnă că s-au poticnit noaptea de ea, dacă a reuşit să-i prindă pe toţi. Aşa s-a întîmplat, sau atunci mai erai încă în transă, ca un animal prost, cum te credeau ei?

Răspunsul ezwalului veni numaidecît, plin de aroganţă:

— M-am debarasat de hipnoză înainte ca ei să mă ducă la nava de pe platforma antigravitaţională, unde mă ţineau legat. Toţi stăteau în jurul meu înarmaţi, aşa că m-am gîndit că ar fi mai bine să nu le dezvălui cît de uşor pot să mă eliberez de legături şi m-am prefăcut că nu-mi recăpătasem cunoştinţa, în timp ce mă închideau în compartimentul cu provizii. Apoi am rupt lanţurile. Am aşteptat să văd dacă aveau de gînd să părăsească nava din nou, cînd, dintr-o data, s-a auzit un zgomot ca de tunet şi au ieşit cu toţii afară. N-am desluşit nimic din gîndurile lor stranii, n-aş putea spune decît că erau agitaţi. Brusc, deveniră mai agitaţi şi apoi, după cîteva minute, fluxul gîndirii lor se opri. Puteam să bănuiesc ce se întîmplase, dar ca să fiu mai sigur, am ieşit din compartiment şi am privit afară prin uşa principală de intrare a navei. Se întunecase de-a binelea, dar eu văd foarte bine şi pe întuneric. Muriseră cu toţii.

Jamieson îşi dori să fi putut vedea şi el la fel de bine în întuneric. I se păru că vede ceva mişcîndu-se într-unul din cotloanele mai întunecate ale luminişului, dar nu putea fi sigur. Pesemne că cele trei minute trecuseră deja. Nu mai aşteptă. Îşi impuse mîinilor tremurătoare să se mişte metodic, luă un cleşte mic din cutia de plumb, deschise capacul şi scoase cu grijă capsula. O introduse în armă, puse la loc capul şurubului şi răsuflă uşurat.

Se uită încă o dată de jur împrejur, apoi scrută cu privirea locul suspect; încă nu se contura nimic. Era, probabil, imaginaţia lui. Dar continuă să privească atent, în timp ce cobora de pe treapta antigravitaţională şi se îndrepta încet spre navă.

Vorbi din nou, cu calm.

— Mi-ai spus tot ce vroiam să ştiu. Cred că pot să continui şi singur restul poveştii. După ce ai văzut că toţi rulii muriseră, te-ai hotărît să-ţi petreci noaptea în navă. Nu te poţi baza pe agerimea extraordinară a privirii tale ca să te protejeze de posibilele atacuri ale plantei Rytt. Este singurul lucru de care te temi cu adevărat pe această planetă. Ce interesantă trebuie să fi fost prima ta întîlnire cu planta! Pe lîngă iuţeala şi forţa ta uluitoare, bănuiesc că ai avut nevoie şi de un dram de noroc ca să scapi. Şi ai constatat că, pe măsură ce înaintai în interiorul peninsulei, devenea tot mai de nepătruns. Te-ai speriat de tot.

Ai hotărît că ai nevoie de mine, de mine şi de arma mea. Aşa că te-ai întors.

Prima tufă de plante căţărătoare pe care o întîlni era ca o pată mai deschisă la culoare pe pămîntul întunecat. Jamieson îndreptă arma spre ea, îşi acoperi cu mîna cealaltă ochii şi apăsă pe trăgaci. Se auzi o trosnitură, cînd fascicolul pîrjolitor atinse pămîntul şi, deşi nu văzu strălucirea flăcării, era convins că arma era încărcată suficient. O plimbă de la dreapta la stînga, înaintînd cîţiva paşi, apoi se opri şi luă degetul de pe trăgaci. Îşi roti privirea şi constată că încă mai putea vedea binişor. Stătea în mijlocul unui gazon întins, de culoare închisă, iar cea mai apropiată tufă de plante cenuşii se afla la şase metri în faţa lui.

— Ai stat două zile în camera de comandă, nu-i aşa? continuă Jamieson. Cred că ţi-a fost cam greu să intri pe uşă. Dar n-ai avut încotro, fiindcă tabloul principal de comandă funcţionează cu ajutorul unei maşinării pe care n-o înţelegi şi pe care n-ai reuşit s-o clinteşti din loc cu toată forţa ta. În dimineaţa următoare, cînd ai deschis uşa camerei de comandă, ai dat de planta Rytt de cealaltă parte a ei. Pariez că ai închis-o degrabă şi ai pus toate zăvoarele. Desigur, asta a împiedicat-o să înainteze — nu are putere suficientă să pătrundă printr-o uşă grea de metal. Poate să te înhaţe şi să te străpungă în sute de locuri deodată, dar nu poate doborî o uşă de oţel, aşa cum poţi tu. Aşa că ai rămas înăuntru.

Cu cea de a doua tufă de plante cenuşii — ceva mai mare — procedă la fel. Acum, între Jamieson şi nava de salvare rămînea cel mai mare tufiş, aproape solid, în care zăceau rulii morţi.

Continuă pe un ton liniştit, tăios:

— Ai studiat timp de două zile mecanismul de control, încercînd să-i dai de cap, însă n-ai reuşit. La un moment dat, te hotărîseşi să acţionezi oricum pîrghiile de comandă, cu orice risc. Apoi, am apărut eu şi situaţia s-a schimbat. Mă refer la apariţia mea prin apropiere, *cu cîteva ore în urmă.* M-ai simţit, desigur. Pentru tine, s-a ivit o alternativă convenabilă. Ai continuat să examinezi comenzile. Dacă n-ai reuşi să le înţelegi înainte de căderea nopţii, m-ai obliga să te ajut, fiindcă eu s-ar putea să nu supravieţuiesc o altă noapte, extenuat cum sînt. Dar dacă ai izbuti să înveţi cum se conduce nava, ţi-ai lua tălpăşiţa, lăsîndu-mă aici, să mor.

Se opri şi aşteptă niţel, dar nu primi nici un răspuns de la ezwal, nici măcar o acuzaţie. Nu era surprins. Fiinţa stranie şi mîndră din interiorul navei îşi dădea prea bine seama că nu cîştiga nimic dacă protesta şi era incapabilă de a simţi mustrări de cuget.

Jamieson îşi croi drum pîrjolind totul în calea lui, ajungînd la numai cîţiva metri de tabloul de comandă al navei de salvare. Nu mai rămăseseră decît acele plante care pătrunseseră în interiorul navei. Reduse intensitatea puterii armei sale, să nu strice materialul de etanşeizare care acoperea tabloul de comandă. Apoi îi adresă ezwalului ultimele cuvinte — cel puţin aşa spera el.

— Am să ard toate plantele pe care le întîlnesc pînă la uşa încăperii în care te afli. După care, tu trebuie să ieşi de acolo şi să intri în compartimentul cu provizii, unde vei rămîne. Pentru asta, am să programez arma în aşa fel, încît un releu fotoelectric să cureţe coridorul de trecere de cum pui piciorul pe el. Dacă stai liniştit, nu ţi se va întîmpla nimic. Ne trebuie două săptămîni ca să ajungem la baza cea mai apropiată; de-acolo putem porni spre planeta Carson, unde îţi voi da bucuros drumul. Între timp, s-ar putea să găseşti ceva comestibil în compartimentul cu alimente, deşi mă îndoiesc. Te poţi consola cu gîndul că fără unele cunoştinţe de astronautică şi de comandă a navelor, ai fi murit de foame pînă să fi reuşit de unul singur să te întorci acasă. În orice caz, cînd te voi vedea pentru ultima oară, vei fi încă în viaţă.

Nu ţi-a reuşit încercarea de a nu dezvălui guvernului ţării mele nimic despre inteligenţa ezwalilor. Dar trebuie să-ţi mărturisesc că, după părerea mea, cu un ezwal adult este la fel de greu să comunici ca şi cu un animal iraţional. Şi-acum, n-ar fi rău să-ţi îndepărtezi cît mai mult spinarea de lîngă uşă, o să se înfierbînte în cîteva clipe.

V

La două zile distanţă de Eristan II, Jamieson stabili contact prin radio cu o navă spaţială a unei rase prietene cu omul. Le explică situaţia şi îi rugă să-i dea voie să le folosească

transmiţătoarele puternice pentru a lua legătura cu cea mai apropiată bază pămînteană. Zis şi făcut!

Însă trecu o săptămînă pînă ca o navă de război pămînteană să ia la bord nava de salvare a rulilor şi să se învoiască să-l transporte pe Jamieson şi pe ezwal pînă la planeta Carson. Comandantul navei nu ştia nimic despre situaţia ezwalului. Se mulţumi să verifice identitatea lui Jamieson şi crezu ce-i spuse acesta, că era autorizat să se ocupe de ezwali.

Cînd ajunseră pe planeta Carson, Jamieson primi de la comandantul bazei permisiunea ca nava să aterizeze într-o zonă nelocuită de fiinţe umane. Acolo, purtă ultima conversaţie cu ezwalul.

Era un decor ca în basme. Dealuri înalte se întindeau spre nord. Spre vest se afla o pădure verde iar în valea dinspre sud străluceau apele unui rîu bogat. Planeta Carson era un tărîm bogat în vegetaţie şi apă.

Ezwalul coborî încetişor pe pămînt, se întoarse şi-şi ridică privirile spre Jamieson, care rămase pe o proeminenţă a platformei din partea inferioară a navei.

— Te-ai mai răzgîndit între timp? începu Jamieson.

Ezwalul îi replică tăios:

— Ia-ţi tălpăşiţa de pe planeta noastră şi du-i şi pe ceilalţi oameni cu tine!

— Vrei să le transmiţi semenilor tăi că aşa vom face dacă vor dezvolta o civilizaţie tehnică în stare să apere planeta de ruli? spuse Jamieson.

— Ezwalii nu vor accepta niciodată să devină sclavii maşinăriilor.

Rostise acele cuvinte pe un ton atît de hotărît, încît Jamieson se văzu nevoit să încuviinţeze din cap adevărul exprimat de ezwal. Ezwalii adulţi se încadrau emoţional într-un model de viaţă elaborat cu milioane de ani în urmă. Din capcana în care se aflau, nu puteau scăpa decît cu ajutor din afară.

— Totuşi, gîndeşte-te la tine ca individ, i se adresă el pe un ton prietenos. Vrei viaţă pentru tine, ca entitate superioară. Am dovedit-o pe Eristan II.

Ezwalul părea iritat şi pus în încurcătură.

— Din gîndirea ta, înţeleg că există rase care duc o existenţă colectivă. Ezwalii sînt fiinţe separate care împart un ţel comun.

Deşi nu-ţi înţeleg bine gîndurile, cred că priveşti acest separatism ca o slăbiciune.

— Nu, slăbiciune nu, răspunse Jamieson. Doar un punct atacabil. Dacă aţi fi constituit un grup, v-am fi tratat altfel. De pildă, tu nu ai un nume, nu-i aşa?

Gîndul ezwalului sugera dispreţ:

— Telepaţii se recunosc unii pe ceilalţi fără să aibă nevoie de un mijloc atît de primitiv de identificare şi, te previn..., o notă de mînie îşi făcu loc în gîndul ezwalului, dacă crezi că ai să-i transformi pe ezwali în nişte conformişti, te înşeli amarnic.

Tonul se schimbă din nou. Furia cedă locul dispreţului.

— Dar, desigur, problema ta nu este ce vei face cu noi, ci cum îţi vei convinge semenii că ezwalii sînt nişte fiinţe raţionale. Te las cu această dilemă, Trevor Jamieson.

Ezwalul făcu stînga-împrejur şi se depărtă la galop. Jamieson îl strigă:

— Îţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa şi mulţumesc fiindcă ai dovedit încă o dată importanţa colaborării împotriva unui pericol comun.

— Eu în schimb, nu pot mulţumi pentru nimic unei fiinţe umane, veni răspunsul. Adio şi nu mă mai deranja.

— Rămîi cu bine, spuse Jamieson încetişor. Avu un sentiment de regret şi de eşec. Între timp platforma pe care se afla începu să lunece înapoi, spre interiorul navei. Cînd ajunse în poziţia cerută, simţi efectul antigravitaţiei, în timp ce nava începu să se ridice. După cîteva secunde, nava accelera.

Înainte de a părăsi planeta Carson, Jamieson vorbi în faţa consiliului militar. Sugestiile lui fură întîmpinate cu deosebită răceală. După ce-i ascultară argumentele, preşedintele consiliului îl întrerupse:

— Domnule Jamieson, în această încăpere sau pe această planetă, n-ai să găseşti un singur om care să nu fi avut un deces în familie, o rudă ucisă de aceşti ezwali monstruoşi.

Jamieson aşteptă, de vreme ce din punct de vedere ştiinţific şi militar, această remarcă era irelevantă. Preşedintele continuă:

— Dacă am crede că aceste creaturi sînt raţionale, primul impuls ar fi să le exterminăm. Înţelege o dată pentru totdeauna că omului nu trebuie să-i fie milă de o altă rasă şi nu te aştepta la milă faţă de ezwali din partea locuitorilor acestei planete.

Se auzi un murmur de încuviinţare din partea celorlalţi membri ai consiliului. Jamieson privi în jur la cercul acela de chipuri ostile şi înţelese că planeta Carson era într-adevăr o bază nesigură. Numai rareori în istorie găsise Omul o rasă străină atît de ostilă precum ezwalii. Problema era cu atît mai serioasă, cu cît planeta Carson era una dintre cele trei baze principale folosite de oameni pentru apărarea galaxiei. Nici nu putea fi vorba de o retragere de acolo. Dacă se va dovedi necesar, aplicarea unei politici de exterminare ar putea fi justificată de convenţia cu privire la rasele străine aliate Omului. Dar cheia succesului unei asemenea acţiuni nu o deţinea decît el, el singur — şi anume că ezwalii comunicau prin telepatie. Ca animale, ezwalii dejucaseră toate încercările lor de a-i distruge, din simplul motiv că puţini oameni întîlniseră vreodată în viaţa lor un ezwal, iar cauza era acum evidentă: aveau un sistem de avertizare.

Dacă le-ar fi spus acestor indivizi stăpîniţi de ură că ezwalii erau telepaţi, oamenii de ştiinţă de pe planeta Carson ar fi născocit numaidecît metode de distrugere. Aceste metode, bazate pe undele mentale create mecanic, ar fi provocat confuzie printre ezwali, ai căror membri erau destul de naivi şi vulnerabili.

Jamieson îşi dădu seama că nu era momentul potrivit să povestească întîmplările de pe Eristan II. Îi lăsă să creadă că le expusese doar o teorie de-a lui. Datorită poziţiei lui, mulţi dintre ei ar da crezare faptelor, dacă le-ar relata. Dar toţi puteau respinge o simplă teorie, fiindcă ei se aflau la faţa locului, aveau experienţă, iar el era un simplu vizitator. Totuşi, trebuia să-i facă să înţeleagă că atitudinea lor rigidă era inadmisibilă.

— Domnilor, începu Jamieson şi doamnelor — se înclină în faţa celor trei femei, membre ale consiliului — nu găsesc cuvintele potrivite pentru a exprima simpatia şi bunele intenţii ale Convenţiei Galactice, sentimente care i-au determinat să mă trimită aici, în speranţa că i-aş putea ajuta pe oamenii de pe planeta Carson să rezolve problema ezwalilor. Dar, trebuie să vă mărturisesc că intenţionez să recomand Convenţiei să se ţină un plebiscit, avînd drept scop: să se stabilească dacă rasa umană de aici e capabilă să adopte o soluţie raţională cu privire la problema ezwalilor.

Preşedintele i se adresă cu răceală:

— Cred că sîntem îndreptăţiţi să considerăm cuvintele dumitale o insultă la adresa noastră.

— Nu am avut o asemenea intenţie, replică Jamieson. Dar părerea mea este că membrii acestui consiliu sînt copleşiţi de resentimente şi că nu am altă soluţie decît să apelez la oamenii de rînd. Vă mulţumesc că m-aţi ascultat.

Jamieson se aşeză pe scaun. Dineul oficial care urmă se desfăşură într-o tăcere desăvîrşită.

După prînz, vice-preşedintele consiliului se îndreptă spre Jamieson, în compania unei femei tinere. Aceasta părea să nu aibă mai mult de treizeci de ani, avea ochi albaştri, un chip şi o siluetă plăcute, dar o expresie dîrză, lipsită de feminitate, care-i scădea din ceea ce ar fi putut fi o frumuseţe deosebită.

— Doamna Whitman m-a rugat să v-o prezint, doctore Jamieson, i se adresă vice-preşedintele pe un ton aproape nepoliticos.

Făcu în grabă prezentările şi plecă, de parcă nu putea suporta mai mult decît un scurt contact. Jamieson o studie cu atenţie. Îşi aminti că o remarcase mai devreme, pe cînd era angajată într-o conversaţie mai întîi cu primul, apoi cu cel de al doilea vecin de masă; unul dintre ei era cel care le făcuse cunoştinţă.

— Eşti doctor în ştiinţe, nu-i aşa? îl întrebă ea.

El încuviinţă din cap.

— Mi-am luat doctoratul în fizică, dar şi în mecanică spaţială şi explorare interstelară — un domeniu extrem de specializat.

— Da, cu siguranţă, spuse ea. Sînt văduvă şi am un copil. Soţul meu a fost inginer chimist. M-a uimit întotdeauna nivelul lui de cunoştinţe. Apoi adăugă, ca şi cum ar fi fost un gînd întîrziat: Un ezwal l-a omorît.

Jamieson presupuse că fusese un strălucit inginer chimist, din moment ce soţia lui se învîrtea în cercurile consiliului. Dar ei nu-i spuse decît:

— Îmi pare rău pentru dumneata şi copil.

Ea se crispă, apoi îşi reveni.

— Motivul pentru care am vrut să te cunosc este că regulile de bază cu privire la planeta Garson s-au stabilit cu două generaţii înaintea noastră. Aş dori să mai rămîi cîteva zile, fiindcă aş vrea să-ţi expun o posibilă alternativă pentru

soluţionarea gravei probleme cu care ne confruntăm aici. Avem o Lună locuibilă, ştiai?

Jamieson o remarcase, cînd nava lui se apropia de planetă.

— Vrei să spui că acolo ar trebui instalată baza? spuse el încetişor.

— Uită-te la ea. Nu s-a mai uitat nimeni de cincizeci de ani încoace, spuse ea.

Trebuia să admită că era un argument demn de luat în seamă. În această vastă societate galactică, atenţia acordată indivizilor şi chiar grupurilor mai mari părea să fie redusă. Date importante erau deseori clasate şi uitate. Autorităţile competente trebuiau să acorde atenţie prea multor probleme curente. Fiecare necesita o examinare atentă şi, o dată ce era examinată şi se lua o hotărîre, factorul de decizie refuza să reexamineze datele.

Jamieson se îndoia că ea ar avea vreo soluţie. Dar insistenţa opoziţie a fiecăruia dintre membrii consiliului îl copleşise, drept care îl mişcase faptul că dorea să comunice cu el, în loc să-l urască.

— Vino, te rog, îl îndemnă ea.

Jamieson calculă în gînd cum stătea cu timpul. Mai rămîneau cîteva săptămîni pînă ce transportorul „lent”, la bordul căruia se afla femela-ezwal şi puiul ei, să-şi încheie călătoria, de mii de ani lumină, spre Pămînt. Putea să mai stea cîteva zile, căci avea timp să ajungă pe Pămînt înaintea transportorului.

— Bine, spuse el, vin. Să înţeleg că îmi veţi fi ghid?

Ea rîse, dezvelindu-şi dinţii albi strălucitori.

— Crezi că, în afară de mine, va mai sta cineva măcar de vorbă cu dumneata?

Jamieson îi dădu, întristat, dreptate.

VI

Îl dureau ochii. Clipea des, în vreme ce zburau, străduindu-se să nu piardă din ochi sclipirea metalului antişoc din care era confecţionat costumul spaţial, acţionat de energie, al ghidului său.

Regreta deja amarnic că acceptase să întreprindă această călătorie spre Luna stranie a planetei Carson. În drumul de la

planetă spre Lună, într-o navă mare de luptă, pe care o ceruse să i se pună la dispoziţie, studiase *Enciclopedia Interstelară* şi aflase o serie de date reale. Existau enorme schimbări de temperatură de la zi la noapte. Asemenea corpuri planetare pur şi simplu nu puteau întreţine milioanele de oameni necesari pentru funcţionarea unei baze militare importante.

Şi era exasperant de greu să nu o scape din ochi, din cauza sclipirii orbitoare a soarelui, ce se înălţa tot mai sus, la orizontul fantastic al satelitului planetei Carson. Ghidul său se menţinea, parcă, într-adins în strălucirea soarelui de dimineaţă, ca să-i distragă mintea obosită şi să-i slăbească puterile.

La peste o milă sub ei, o pădure golaşă se întindea neregulat pe un sol întunecat, respingător. Roci parcă ciupite de vărsat, pietriş chinuit şi din loc în loc, cîte un petic răzleţ, neprimitor de iarbă, întunecat şi neprietenos ca şi pădurea golaşă — totul se pierdu în depărtare, căci ei trecură în zbor mult deasupra acestora, două obiecte sclipitoare de metal, ce se deplasau cu viteza meteorilor.

Văzu de cîteva ori turme de ierbivore înalte, de culoare sură şi o dată, departe spre stînga, zări sclipind în soare platoşa de solzi a unui soi de vampiri, numiţi gryb.

Îi era greu să se uite la vitezometrul încorporat în casca transparentă a armurii sale spaţiale, fiindcă mai avea o cască dedesubtul primei, prinsă de costumul încălzit electric, iar lumina soarelui pătrundea orbitoare printre cele două obstacole. Dar acum că începuse să bănuiască ceva, îşi încorda privirile ca să înfrunte strălucirea aceea, pînă cînd ochii îi lăcrimară şi se înceţoşară. Ceea ce văzu îl făcu să strîngă din dinţi. Se răsti în tele-radio; glasul îi era aspru şi neprietenos ca şi gîndurile:

— Doamnă Whitman!

— Da, doctore Jamieson! Vocea femeii răsună în tele-radio; auzul atent al lui Jamieson surprinse o notă de dispreţ şi certă ostilitate în cuvîntul „Doctore”. Ce s-a întîmplat, doctore?

— Mi-ai spus că această călătorie va fi de cinci sute douăzeci şi una de mile, sau...

— Sau cam aşa ceva! Replica fu scurtă, dar ostilitatea mai evidentă, mai intenţionată.

Ochii lui Jamieson se îngustară, transformîndu-se în două linii cenuşii, ca de oţel.

— Ai spus cinci sute douăzeci şi una de mile. Cifra este destul de ciudată ca să pară adevărată şi nu cred că nu cunoşti distanţa exactă de la Cinci Oraşe pînă la minele de platină. Am parcurs şase sute douăzeci şi nouă de mile, mai mult acum, cu fiecare clipă ce trece, de cînd am plecat de la Cinci Oraşe, cu peste două ore în urmă şi...

— Aşa este! îl întrerupse tînăra femeie cu vădită insolenţă. Ce păcat, doctore Trevor Jamieson.

El tăcu, examinînd situaţia şi posibilele ei pericole. Indignat, primul său impuls fu să-i răspundă cu aceeaşi aroganţă neaşteptată, dar creierul său, dintr-o dată limpede ca cristalul, îi înăbuşi această dorinţă şi se lansă într-o speculaţie.

La mijloc era o intenţie criminală. Trecu în revistă în gînd, cu sentimentul unei repetări, pericolele de moarte pe care le întîmpinase înainte, de-a lungul acelor ani îngrozitori, cînd colindase planetele cele mai îndepărtate. Îi dădea o satisfacţie rece gîndul că odinioară ieşise învingător. În ce priveşte crima, ca şi în alte privinţe, experienţa contează.

Jamieson începu să micşoreze viteza ameţitoare. Avea să dureze, dar poate că nu era prea tîrziu, deşi atitudinea femeii sugera că momentul hotărîtor se apropiase îngrijorător de mult. Nu putea face nimic pînă nu încetinea mult viteza.

Jamieson îşi potoli pulsul dezlănţuit şi spuse liniştit:

— Spune-mi, toţi membri consiliului sînt de acord cu această crimă? Sau e o idee proprie?

— Acum pot să-ţi spun, replică tînăra femeie. Am hotărît că n-ai să mai faci Convenţiei Galactice nici un fel de recomandări în favoarea ezwalilor. Ştiam, desigur, că Luna aceasta nu va fi niciodată acceptată ca bază înlocuitoare.

Jamieson rîse; un rîs forţat, fără umor, în semn că înţelesese, care-i ajută să disimuleze coborîrea treptată, prudentă spre pămînt. Încordarea, în timpul coborîrii în picaj, îi istovi trupul, îi epuiza plămînii, dar continuă cu îndîrjire. Rămăsese singur pe cer; costumul strălucitor al ghidului său se pierduse undeva, în ceţuri. Desigur, nu întorsese capul şi nici nu remarcase pe dispozitivul de fixare a cadrului că el schimbase direcţia. Dornic ca descoperirea să aibă loc cît mai tîrziu cu putinţă, Jamieson spuse:

— Şi cum ai de gînd să mă omori?

— Peste aproximativ zece secunde, începu ea pe un ton încordat, motorul costumului tău... Se întrerupse. A, nu mai eşti în spatele meu. Deci, încerci să aterizezi. Ei bine, nu-ţi va fi de nici un folos. Mă întorc după tine...

Jamieson se afla la numai cincisprezece metri de stînca golaşă, cînd auzi un scîrţîit de la mecanismul, pînă atunci silenţios, al motorului costumului său. Iuţeala fulgerătoare a consecinţelor nu-i lăsă timp decît pentru o reacţie instinctivă. Simţi o durere în picioare, o durere acută, chinuitoare şi o senzaţie de ameţeală şi de dogoare care-i tulbură raţiunea. Apoi, se prăbuşi la pămînt şi, cu o mişcare disperată, instinctivă, întrerupse sursa de putere scurtcircuitată, care îl ardea de viu. Mintea i se întunecă, acoperită parcă de un văl acaparator.

O lume pestriţă de stînci se învîrtea în jurul său, — Jamieson începea să-şi revină! Se strădui să-şi recapete cunoştinţa şi, după cîteva clipe de absenţă mentală, constată că nu mai purta costumul spaţial. Şi, cînd deschise ochii, lumina nu-l mai orbi, mai ales că acum rămăsese numai cu o cască, cea ataşată de costumul încălzit electric. Simţi că ceva — un colţ de stînca — îl înţepa în spinare. Ameţit, dar cu privirea limpede, îşi ridică ochii spre tînăra femeie cu aer hotărît, care îngenunchea lîngă el. Ea îi întoarse privirea cu ostilitate şi spuse tăios:

— Ai avut noroc că mai eşti încă în viaţă. După cum văd, ai închis motorul tocmai la timp. A fost scurtcircuitat cu pilitură de plumb şi ţi-a ars niţel picioarele. Te-am uns cu o alifie, ca să nu mai simţi durerea; şi vei putea să mergi.

Se opri şi se ridică în picioare. Jamieson îşi scutură capul, ca să-şi limpezească privirea, apoi o privi întrebător, dar nu spuse nimic.

— Nu credeam că o să mă impresioneze atît de neplăcut o arsură, îi mărturisi ea aproape furioasă, dar m-a impresionat. M-am întors ca să te omor, dar n-aş omorî nici un cîine fără să-i acord o şansă. Tu ai avut-o, dacă îţi foloseşte la ceva.

Jamieson se ridică. Îşi fixă privirile asupra chipului ei, dindărătul căştii. Mai întîlnise femei neînduplecate, dar nici una atît de sinceră şi onestă în privinţa intenţiilor ei, mai ales că era singură, lipsită de protecţie.

Fruntea i se încruntă, preocupată de gînduri. Privi în jur, iar ochii săi obişnuiţi să remarce orice detaliu constatară o lipsă.

— Unde ţi-e costumul spaţial?
Femeia făcu un semn din cap înspre cer. Glasul ei nu trăda nici urmă de amabilitate, cînd i se adresă:
— Dacă ai ochi buni, ai să zăreşti o pată întunecată, aproape invizibilă acum, la dreapta soarelui. Ţi-am legat costumul de al meu şi pe-al meu l-am pus în funcţiune. Vor cădea pe soare, peste vreo trei sute de ore.
Medita cu indiferenţă asupra acestui fapt.
— Să-mi fie cu iertare, dar nu cred că ai hotărît să rămîi şi să mori alături de mine. Ştiu că oamenii acceptă să-şi dea viaţa pentru o cauză pe care ei o consideră justă. Dar nu înţeleg de ce ar trebui să mori. Nu mă îndoiesc că ţi-ai făcut unele aranjamente ca să fii salvată.
Femeia se roşi, schimbîndu-se la faţă din pricina valului de furie.
— Nici vorbă de salvare, spuse ea. Am să-ţi demonstrez că, în această privinţă, nici un individ al comunităţii noastre nu se gîndeşte la persoana lui. Voi muri aici, împreună cu tine, fiindcă, evident, nu vom reuşi niciodată să ajungem la Cinci Oraşe pe jos, iar minele de platină se află la o distanţă mai mare de noi.
— Pură bravadă! spuse Jamieson. În primul rînd, faptul că ai rămas cu mine nu dovedeşte altceva decît neghiobie; în al doilea rînd, sînt incapabil să admir o asemenea decizie. Totuşi, mă bucur că eşti aici şi-ţi mulţumesc pentru alifia contra arsurilor.
Jamieson se ridică cu grijă, încercîndu-şi picioarele, mai întîi dreptul, apoi stîngul şi simţi cum îl cuprinde un val de ameţeală; făcu un efort ca să-i opună rezistenţă.
— Hm! Comentă el cu voce tare, pe acelaşi ton indiferent. Nu mă doare, dar sînt slăbite. Alifia ar trebui să vindece arsurile pînă la căderea nopţii.
— Văd că priveşti lucrurile cu calm, spuse Barbara Whitman sarcastic.
Jamieson încuviinţă clin cap.
— Mă bucur întotdeauna să constat că sînt în viaţă şi presimt că pot să te conving că drumul pe care ai de gînd să-l recomanzi pentru a ajunge la planeta Carson este o soluţie înţeleaptă.
Ea rîse strident.

— Se pare că nu-ţi dai seama de gravitatea situaţiei. Ne aflăm la cel puţin douăsprezece zile distanţă de civilizaţie, dacă socotim că străbatem şaizeci de mile pe zi, ceea ce e aproape imposibil. La noapte, temperatura va coborî la cel puţin o sută de grade sub zero, deşi variază, ajungînd uneori la o sută şaptezeci şi cinci de grade, în funcţie de deplasarea nucleului satelitului, care este foarte fierbinte şi, uneori, foarte aproape de suprafaţă. Iată de ce pot vieţui pe această Lună fiinţele umane — şi alte forme de viaţă. Soarele şi planeta Carson, în primul rînd Soarele, influenţează nucleul satelitului, aşa că în timpul zilei este destul de cald, dar cînd influenţa se exercită asupra celeilalte părţi a planetei, noaptea se face îngrozitor de frig. Îţi explic toate astea ca să ai o idee despre ce este vorba.

— Continuă, spuse Jamieson fără alt comentariu.

— Aşadar, dacă nu murim de frig, peste două-trei zile vom da precis peste vreun gryb-vampir. Adulmecă mirosul de sînge uman de la o distanţă uluitor de mare, iar sîngele — probabil din motive chimice — le dă o senzaţie nebunească de foame. O dată ce reperează o fiinţă umană, totul e pierdut. Pot doborî cei mai mari copaci şi pot săpa văgăuni în stîncă. Singura scăpare ar fi o armă atomică, dar ale noastre au dispărut o dată cu costumele. Nu ne-a rămas decît cuţitul meu de vînătoare. În afară de asta, singura sursă de hrană ar fi animalul ierbivor uriaş care trăieşte pe aceste meleaguri, dar care fuge ca o căprioară cum vede o mişcare şi, pe deasupra, cînd este încolţit, poate omorî o duzină de oameni neînarmaţi. Ai să fi surprins ce foame o să ţi se facă în scurtă vreme. Ceva în atmosferă — desigur, noi respirăm aer filtrat — grăbeşte procesul de digestie. În cîteva ore vom muri de foame.

— Pare să-ţi dea o satisfacţie sinistră, zise Jamieson pe un ton sec.

— Misiunea mea aici este să am grijă să nu te întorci viu la bază, izbucni ea.

Jamieson aproape că nici nu o auzi. Chipul i se schimonosi de o aprigă încruntătură.

— Îmi pare rău că te-ai întors. Regret nespus că o femeie se află într-o situaţie atît de delicată. Prietenii tăi, care au acceptat acest lucru, sînt nişte ticăloşi, în ce mă priveşte, eu am să mă întorc bine sănătos.

Ea rîse dispreţuitor:

— Imposibil! Încearcă să supravieţuieşti pe solul sterp al acestei Luni; încearcă să omori un gryb cu mîinile goale!

— Nu cu mîinile, replică Jamieson neînduplecat. Cu mintea şi cu experienţa pe care am căpătat-o. Ne vom întoarce la Cinci Oraşe în ciuda acestor obstacole naturale, în ciuda ta!

În tăcerea care urmă, Jamieson examină împrejurimile. Simţi primul fior de îndoială, cînd cuprinse cu privirea şi cu ochii minţii infernul acela sălbatic şi dezolant de stînci, care se întindea peste tot. Nu, nu chiar peste tot! Abia vizibil, în depărtare, în direcţia în care aveau s-o pornească, se afla o coastă stîncoasă învăluită în negură, ce părea să sfideze aburul acela de semiobscuritate: cerul de deasupra orizontului. Ceva, mai aproape, îngrămădeala de stînci lua forme fantastice, încremenite parcă într-o dureroasă contorsiune. Nu sugerau nici frumuseţe, nici măreţie; o întindere nesfîrşită, exasperant de *moartă*... şi tăcere!

Revelaţia bruscă a acelei tăceri desăvîrşite îl cutremurase ca un şoc fizic. Deodată, tăcerea i se păru vie. Părea că apasă implacabil asupra lespedei de stîncă pe care stăteau. O tăcere rău-prevestitoare, fără sfîrşit; nu se auzea nici un ecou, nici o boare de vînt, care să şuiere şi să geamă printre miile de scobituri şi crăpături săpate în solul sterp, întunecat şi înşelător din jur. Tăcerea aceea părea să întruchipeze însuşi spiritul acelei lumi aspre, lipsite de viaţă, scăldată în razele reci, strălucitoare ale soarelui.

— Deprimant, nu-i aşa?

Jamieson îşi aţinti ochii asupra ei, fără însă să o vadă. Privirile i se pierduseră în depărtări.

— Da, răspunse ei gînditor. Uitasem cum e; şi nu mi-am dat seama cît de mult uitasem. Hai, mai bine, s-o pornim din loc.

Sărind cu grijă de pe stîncă, cu ajutorul gravitaţiei reduse a Lunii, femeia îl întrebă:

— Ce crezi că ai aflat despre ezwali?

— Nu pot să-ţi spun, răspunse Jamieson. Dacă ai şti ceea ce am aflat eu, pe cît îi urăşti, i-ai distruge.

— De ce nu ai declarat în faţa consiliului că ai informaţii precise, în loc să le oferi doar o ipoteză? Sînt oameni cu judecată.

— Halal judecată! Repetă Jamieson, iar tonul vocii sale era încărcat de ironie.

— Cred că nu deţii altceva decît o simplă teorie, spuse Barbara Whitman sec. Aşa că nu te mai preface.

VII

Două ore mai tîrziu, soarele se înălţase pe cerul acela întunecat şi posomorît. Trecuseră două ore de tăcere; două ore de hoinăreală nesigură pe porţiunile de stîncă dintre văile fantastice ce se căscau de ambele părţi; trecuseră pe lîngă gurile peşterilor, ale căror adîncuri sumbre înaintau spre măruntaiele în continuă agitaţie ale Lunii; două ore de dezolare.

Coasta stîncoasă întunecată, care nu mai era învăluită în ceaţa depărtărilor, se contura din ce în ce mai aproape şi mai impresionantă. Se întindea cît puteai cuprinde cu privirea şi din locul de unde Jamieson înainta şi sărea anevoios, peretele său părea sa se înalţe abrupt, neted şi de escaladat.

— Recunosc, cu părere de rău, că nu cred să pot escalada coasta stîncoasă, oftă el.

Femeia îşi întoarse spre el chipul, care-şi schimbase aerul sănătos, bronzat, cu o oboseală neputincioasă. O flacără i se aprinse în priviri:

— Foamea! spuse ea scurt. Te-am prevenit. Ne chinuie foamea.

Jamieson continuă să înainteze grăbit, dar curînd încetini pasul şi întrebă:

— Erbivorul ăsta se hrăneşte şi cu ramuri mai mici de copac, nu-i aşa?

— Da. De-asta are gîtul aşa de lung. De ce întrebi?

— Numai cu asta se hrăneşte?

— Cu ramuri şi cu iarbă.

— Nimic altceva? Glasul lui Jamieson era pătrunzător, iar chipul încordat de insistenţă. Gîndeşte-te!

Barbara se înfurie.

— Nu-mi vorbi mie pe tonul ăsta, spuse ea. Oricum, ce rost au toate întrebările astea?

— Îmi cer scuze, pentru ton, adică. Ce bea?

— Îi place gheaţa. Sălăşluiesc prin preajma rîurilor, în fiecare an, în timpul scurtelor perioade de topire a gheţurilor, toată apa din păduri se vărsă în rîuri şi îngheaţă. Nu mănîncă şi nu

bea decît sare. Ca atîtea alte animale, are neapărată nevoie de sare, iar sare e puţină pe aceste meleaguri.

— Sare! Asta e! Exclamă Jamieson triumfător. Trebuie să ne întoarcem. Am trecut pe lîngă o stîncă de sare la vreo milă de aici. Va trebui să luăm nişte sare.

— Să ne întoarcem? Ai înnebunit?

Jamieson o ţintui cu privirea; ochii săi aveau sclipiri de oţel.

— Ascultă, Barbara, acum cîteva minute ţi-am spus că nu cred să mă pot căţăra pe stînca aceea. Ei bine, nu-ţi mai face griji, o voi escalada şi am să rezist o zi, sau două, sau douăsprezece, sau cincisprezece sau douăzeci de zile. În ultimii zece ani, cît am lucrat în administraţie, m-am îngrăşat cu aproape unsprezece kilograme. Ei bine, corpul meu o să folosească acest surplus şi crede-mă că voi supravieţui, mă voi menţine în formă, am să te car şi pe tine, dacă va fi nevoie. Dar dacă vrem să omorîm un ierbivor ca să trăim din carnea lui, ne trebuie sare. Am văzut nişte sare şi nu ne putem permite să pierdem ocazia. Aşa că ne întoarcem.

Se ţintuiră cu privirea, cu furia sălbatică, nestăpînită a unor persoane cu nervii încordaţi la maximum. Apoi, Barbara respiră adînc şi spuse:

— Nu ştiu ce plan ai, dar mie mi se pare o nebunie. Ai văzut vreodată un ierbivor? Seamănă cu o girafă, numai că-i mai mare şi mai iute de picior. Probabil că intenţionezi să-l ademeneşti cu sare, ca apoi să-l omori cu cuţitul. Bagă de seamă, n-ai să te poţi apropia de el; dar, în fine, ne întoarcem împreună. Oricum, nu mai contează, fiindcă tot vom muri, indiferent ce crezi tu. Sper să ne vadă vreun gryb. În felul ăsta, o vom sfîrşi mai repede.

— Ţi se face milă şi te cutremuri totodată cînd vezi o femeie frumoasă hotărîtă să moară, zise Jamieson.

— Doar nu crezi că vreau să mor! i-o reteză ea. Glasul înflăcărat se stinse brusc, dar Jamieson nu

putea să lase să-i scape ocazia de a sonda adînc un sentiment exprimat cu atîta patos:

— Cu copilul cum rămîne?

Din expresia nefericită a chipului ei, înţelese că atinsese punctul sensibil. Nu avu nici o mustrare de conştiinţă. Trebuia neapărat ca Barbara Whitman să-şi manifeste dorinţa de a trăi. Pentru momentul critic, ce părea sa se fi apropiat îngrijorător de mult, sprijinul ei putea să însemne salvarea de la moarte.

Îl uimi febra conversaţiei care puse stăpînire pe ei, pe cînd se întorceau, păşind anevoios, spre stînca de sare. Era ca şi cum limba, întregul trup chiar, fuseseră cuprinse de frenezie; şi totuşi, cuvintele lui, deşi nestăvilite, nu erau incoerente, ci bine gîndite şi bine calculate ca să o convingă. Îi vorbi despre greutăţile întîmpinate de Om după ce aterizează pe planete nelocuite şi despre multiplele soluţii la care se ajunsese prin raţiune. De multe ori, oamenii nu înţelegeau cît de strîns este legată viaţa de planeta respectivă şi cu cîtă disperare lupta fiecare rasă împotriva intruşilor.

— Uite-ţi sarea! îl întrerupse Barbara, într-un tîrziu.

Stînca de sare forma o proeminenţă îngustă, care ieşea în evidenţă asemeni unui gard lung, ce înainta într-o linie uimitor de dreaptă şi se termina brusc la marginea unui canion; gardul înalt părea să dea înapoi, speriat că ajunsese să oscileze la buza prăpastiei.

Jamieson culese două bucăţi de sare desprinse din stîncă şi le vîrî în buzunarele încăpătoare ale costumului său de toate zilele — apoi, porni din nou spre peretele întunecat al coastei stîncoase, la aproape trei mile depărtare. Înaintau cu greu, unul lîngă altul, în tăcere. Pe Jamieson îl dureau toţi muşchii şi fiecare nerv făcea să-i vibreze creierul. Se agăţa cu disperare şi îndîrjire de fiece colţ de stîncă ieşit în afară, cu conştiinţa înfricoşată că o alunecare însemna moartea. O dată, privi în jos şi îl cuprinse ameţeala şi frica de hăul ce se deschidea în urma lui.

Cu ochii tulburi, reuşi să desluşească silueta femeii la vreun metru distanţă, chipul ei chinuit, ce sugera slăbiciune din pricina foamei care le măcina rădăcina vieţii apărate cu atîta îndîrjire.

— Rezistă! o îndemnă el cu răsuflarea întretăiată. Nu mai avem decît cîţiva metri.

Ajunseră, în sfîrşit şi se prăbuşiră la marginea stîncii înfricoşătoare, prea osteniţi ca să mai urce panta lină ce le mai rămăsese pînă să poată contempla restul ţinutului, prea epuizaţi să mai facă altceva decît să zacă acolo, inspirînd profund aerul dătător de viaţă. Într-un tîrziu, Barbara şopti:

— Ce rost are? Dacă am avea un dram de minte ne-am arunca de pe stînca asta şi-am termina odată.

— Putem nimeri într-o peşteră adîncă, replică Jamieson. Hai, la drum!

Se ridică nesigur în picioare, făcu cîţiva paşi, apoi se opri ţintuit în loc şi se aruncă la pămînt, respirînd cu zgomot. Cuprinse cu degetele picioarele femeii şi o trase cu brutalitate la pămînt, cu faţa în jos.

— Jos! Ca să-ţi salvezi viaţa. O turmă de ierbivore se află la o jumătate de milă de aici. Ei înseamnă *viaţă* pentru noi.

Barbara se apropie de el tîrîndu-se, s-ar putea spune, cu zel; amîndoi priviră, cu grijă, peste colţul de stîncă la cîmpia acoperită cu iarbă. Cîmpia se afla oarecum la poalele stîncii. Spre stînga, la numai cîţiva metri, ca o insulă în cîmpia verde, se vedeau vîrfurile unei păduri. În partea aceea, iarba părea o proiecţie a vegetaţiei din pădure. Şi ea forma un fel de insulă, ce se pierdea treptat, lăsînd loc stîncii întunecate. La capătul îndepărtat al porţiunii de iarbă, se afla o turmă de aproximativ o sută de animale ierbivore.

— Vin încoace! exclamă Jamieson. Şi vor trece pe lîngă pădurea de copaci.

O uşoară notă de ironie se strecură în glasul tovarăşei sale de drum:

— Şi ce-ai să faci, ai să te duci să le pui sare pe coadă? Ascultă-mă pe mine, doctore Jamieson, nu avem cu ce...

— Prima ţintă, spuse Jamieson, neluînd-o în seamă şi părînd că gîndeşte cu voce tare, este să pătrundem în zona deasă de copaci. Am putea ajunge acolo dacă o luăm pe marginea coastei stîncoase, în aşa fel încît să interpunem şirul de copaci între noi şi animale. Apoi, îmi vei împrumuta cuţitul.

— Bine, acceptă ea cu glas obosit. Dacă nu vrei să mă asculţi, experienţa te va învăţa. Crede-mă, n-ai să poţi pătrunde printre ei nici un sfert de milă.

— Nici nu intenţionez, replică Jamieson. Vezi tu, Barbara, dacă ai avea mai multă încredere în *viaţă,* ai înţelege că uciderea animalelor prin şiretlic nu e o noutate. Este de-a dreptul uimitor cît de mult s-au asemănat soluţiile de rezolvare a acestei probleme în lumi diferite şi în condiţii cu totul deosebite. S-ar putea presupune o evoluţie comună, în realitate nu este vorba decît de situaţii asemănătoare care generează soluţii asemănătoare. Urmăreşte-mă!

— Cu plăcere! spuse ea. Aş prefera să mor în orice alt mod decît de inaniţie. Un ospăţ cu carne friptă de ierbivor e cam greu de digerat, dar va fi mană cerească pur şi simplu. Totuşi, nu uita că grybii merg pe urmele turmelor de ierbivore, se apropie cît pot de mult în timpul nopţii, iar dimineaţa, cînd sînt amorţite de frag, le omoară. Acum, că începe să se întunece, un gryb e precis pe undeva, prin preajmă, ascuns, furişîndu-se cît mai aproape. Curînd o să ne adulmece.

— Vom vedea ce facem cu el, cînd va veni după noi, spuse Jamieson calm. Îmi pare rău că n-am vizitat Luna asta în tinereţe; toate aceste probleme ar fi fost de mult rezolvate. Pînă una alta, pădurea rămîne ţinta noastră.

Calmul aparent al lui Jamieson nu era decît o mască pentru agitaţia interioară. Trupul îi tremura de foame şi de nerăbdare, cînd ajunseră la adăpostul pădurii. La fel şi degetele, cînd apucă cuţitul şi începu să sape la baza unui copac înalt, maroniu, lipsit de frunze.

— Rădăcina e atît de rezistentă şi de elastică, precum oţelul călit, nu-i aşa? întrebă el şovăitor; nu se rupe nici dacă o îndoi. Pămîntenii îi spun „curood” şi o folosesc în industrie.

— Da, răspunse ea, cu o ezitare. Ce ai de gînd să faci, un arc? Cred că poţi folosi cîteva fire de iarbă în chip de coardă. Iarba e rezistentă, merge drept coardă pentru arc.

— Nu, răspunse Jamieson. Nu fac arc cu săgeţi. La ce mi-ar ajuta nişte biete, săgeţi? Dar am reţinut ce-ai spus: că nu pot pătrunde nici un sfert de milă printre animale.

Smulse o rădăcină, de aproape trei centimetri grosime, tăie cam şaizeci de centimetri în lungime şi începu s-o ascută, mai întîi la un capăt, apoi la celălalt. Mergea greu, mai greu decît se aşteptase, fiindcă cuţitul aluneca pe suprafaţa rădăcinii ca pe metal. În sfîrşit, reuşi să facă o scobitură.

— E destul de ascuţită, comentă el. Şi-acum, ajută-mă s-o îndoi, în timp ce eu am s-o leg cu cîteva fire de iarbă, ca să nu se desfacă.

— Aa! Exclamă ea uimită. Bună idee! O îmbucătură de aproximativ cincisprezece centimetri în diametru. Animalul care o va găsi, o va înfuleca în grabă, ca să nu-i ia alţii sarea pe care o presari pe deasupra. Sucurile sale gastrice vor dizolva firele de iarbă, vîrfurile vor sări în lături şi-i vor sfîşia pereţii stomacului, producînd o hemoragie internă.

— E o metodă folosită de locuitorii primitivi ai mai multor planete; chiar şi eschimoşii de pe Pămînt o folosesc. Împotriva lupilor. Folosesc, bineînţeles, alte tipuri de momeală, dar ideea principală e aceeaşi.

Porni cu grijă spre marginea pădurii. Azvîrli cu toată puterea, de sub coroana unui copac, bucăţica de lemn, îndoit, care ateriza în iarbă, la vreo cincizeci de metri distanţă.

— Ar trebui să mai confecţionăm şi altele, spuse Jamieson. Nu ne putem bizui pe una singură, că o vor găsi.

Mîncarea le plăcu; carnea prăjită era tare, dar gustoasă; ce senzaţie plăcută să simţi că prinzi puteri! Oftă satisfăcut, se ridică în picioare şi privi cum cobora soarele la asfinţit, o minge portocalie de foc pe cerul apusului.

— Va trebui să cărăm fiecare cîte treizeci de kilograme; adică vreo două kilograme pe zi, pentru următoarele cincisprezece zile. E periculos să mănînci numai carne; am risca să se pierdem minţile, deşi ar însemna să mîncăm întruna la carne timp de o lună. Va trebui să cărăm carnea, fiindcă nu ne putem permite să mai pierdem timpul vînînd ierbivore.

Jamieson începu să taie porţiunea cărnoasă a animalului, care zăcea întins pe iarba aspră şi în cîteva minute făcuse două legăturele. Împleti firele de iarbă făcînd un fel de boccea, apoi ridică bucăţile lungi de carne şi le legă pe spinare. Le potrivi mai bine, pentru ca greutatea lor să nu apese prea tare pe costumul lui încălzit electric şi să nu i se lipească de trup; cînd în sfîrşit îşi ridică privirea, văzu că Barbara se uita cu o expresie ciudată la el.

— Cred că-ţi dai seama că ţi-ai ieşit din minţi. Ce-i drept, datorită hainelor astea încălzite s-ar putea să supravieţuim frigului nopţii, în cazul în care găsim şi o peşteră adîncă. Dar nu spera nici o clipă că, o dată ce un gryb ne-a luat urma, vom rezolva problema azvîrlindu-i o surcea de lemn ascuţit şi aşteptînd să-i provoace hemoragie internă.

— De ce nu? întrebă Jamieson cu glas tăios.

— Fiindcă este cea mai rezistentă fiinţă născocită pînă acum de o evoluţie dementă, cauza principală — bănuiesc — pentru care, pe această Lună, nu s-a dezvoltat nici o formă inteligentă de viaţă. Are nişte gheare tari ca diamantul; dinţii săi pot deforma metalul, pereţii stomacului său nu pot fi tăiaţi nici cu cuţitul, cu atît mai puţin cu o bucată de lemn ascuţită rudimentar.

Glasul său căpătă o notă de exasperare.

— Mă bucur că am mîncat ceva; nu mi-ar fi plăcut să mor de inaniţie. Prefer moartea rapidă care ne-o va produce grybul. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, scoate-ţi din cap ideea că vom scăpa cu viaţă! Ascultă-mă pe mine, monstrul ne va urmări în orice peşteră ne adăpostim; dacă întîmpină dificultăţi, o va lărgi, dar tot ne va prinde, fiindcă pînă la urmă vom ajunge la capătul peşterii. De fapt, nu sînt peşteri obişnuite, ci găuri făcute de meteoriţi ca rezultatul unui cataclism cosmic de acum cîteva milioane de ani, care şi-au schimbat forma din cauza mişcării scoarţei planetei. Pentru noaptea asta, ar trebui să ne gîndim să căutăm o peşteră adîncă cu multe întortocheturi şi un loc unde am putea bloca curenţii de aer să nu mai pătrundă înăuntru. Vîntul se va porni cu o jumătate de oră înainte de apusul soarelui, iar încălzitoarele noastre electrice nu fac doi bani în faţa rafalelor glaciale. Interesul nostru este să adunăm nişte vreascuri ca să facem un foc în ceasurile foarte friguroase ale nopţii.

Nu le-a fost greu să care lemne în peşteră. Au adunat braţe întregi de vreascuri şi le-au strîns grămadă la primul cot al tunelului. Apoi, după ce au adunat toate lemnele din jur, au coborît la primul nivel; Jamieson cu băgare de seamă, iar tînăra — remarcă Jamieson — cu un salt vioi. Un zîmbet îi încreţi buzele. Tinereţea nu poate fi statornică, reflectă el.

Tocmai aruncau ultimele vreascuri la următorul nivel, cînd, deodată, o umbră întunecă gura peşterii. Jamieson îşi ridică privirea şi tresări de spaimă, întrezărind pentru o clipă nişte fălci cu colţi puternici şi nişte ochi strălucitori pe un chip hidos; o limbă groasă, roşie îşi făcu apariţia, sugerînd pofte nesăţioase, şi un şuvoi de salivă începu să curgă peste căştile lor de metal transparent şi hainele din piele artificială.

Apoi, mîinile acoperite de mănuşi ale lui Barbara i se înfipseră ca nişte aşchii ascuţite în braţe; simţi că era tras înapoi.
Aterizară, teferi şi nevătămaţi, pe grămada de vreascuri şi se străduiră din răsputeri să le arunce, pe toate, jos. Un rîcîit de gheare ascuţite şi un miorlăit gros, înspăimîntător îi făcu s-o rupă la fugă. Reuşiră să scape tocmai cînd capul acela uriaş îşi făcea apariţia de la al doilea nivel datorită strălucirii fosforescente a ochilor, ca doi cărbuni încinşi, la distanţa de cincizeci de centimetri unul de celălalt.
Un zgomot înspăimîntător se auzi în spatele lor, pe cînd se zoreau din răsputeri să ajungă la următorul nivel; un bolovan se prăvăli foarte aproape de ei, gata să-i lovească; şi-apoi, pe neaşteptate, se aşternu tăcerea şi întunericul de nepătruns.
— Ce s-a-ntîmplat? întrebă Jamieson uluit.
Ea îi răspunse cuprinsă de amărăciune:
— S-a vîrît înăuntru, fiindcă şi-a dat seama că nu ne poate înhăţa în cele cîteva minute înainte ca frigul să-l paralizeze; şi, bineînţeles, nouă ne va fi imposibil să scăpăm trecînd peste trupul lui uriaş, proptit de stînci. De fapt, e un animal foarte isteţ. Nu vînează niciodată ierbivore, le urmăreşte numai. A descoperit că se trezeşte din amorţeală cu cîteva minute înaintea lor; desigur. Îşi face socoteala că şi noi vom îngheţa şi că el se va trezi înaintea noastră. Oricum, ştie că nu putem ieşi. Şi-aşa este! Sîntem pierduţi!
Toată noaptea aceea nesfîrşită, Jamieson aşteptă şi stătu la pîndă. Uneori aţipea, alteori i se părea că aţipise; pînă la urmă, îşi dădu seama îngrozit că întunericul acela înspăimîntător îi jucase feste.
Întunericul de la începutul nopţii era ca o greutate ce-i apăsa, ţinîndu-i în loc. Nici o licărire de lumină naturală nu pătrundea în noaptea aceea stigiană. Şi cînd, în sfîrşit, făcură un foc din grămada de vreascuri, flacăra slabă, tremurătoare abia reuşea să ţină piept forţei neînduplecate, apăsătoare a întunericului şi părea neputincioasă în faţa frigului.
Jamieson începu să simtă frigul, la început ca un fior neplăcut ce-i muşca din carne, apoi ca o umezeală lipicioasă constantă, aproape dureroasă, ce-i pătrundea pînă la oase. Frigul îşi făcea simţită prezenţa şi prin promoroaca ce se aşternea pe pereţi. Crăpături mari apăreau în stîncă şi nu de puţine ori, porţiuni din tavan se prăbuşiră cu zgomot, punîndu-le vieţile în pericol.

Primul zgomot de pietre sfărîmate părea să o fi trezit pe tînăra femeie dintr-o stare de semi-comă. Se ridică în picioare clătinîndu-se, iar Jamieson o urmări tăcut cum se învîrtea neliniştită de colo-colo, bătînd din palmele înmănuşate, încălzite artificial, ca să nu-i îngheţe.

— De ce n-am aprinde un foc lîngă trupul grybului? întrebă Jamieson. Dacă i-am putea da foc...

— Tocmai începe să se trezească, spuse ea scurt. De altfel, pielea lui nu arde la temperaturi obişnuite. Are proprietăţile azbestului metalic: conduce căldura, dar este practic neinflamabil.

Jamieson tăcu, încruntat, apoi spuse:

— Nu-i de glumă cu rezistenţa creaturii ăsteia. Ce-i mai rău, e faptul că pericolul care ne ameninţă, întreaga situaţie în care ne aflăm nu foloseşte la nimic. Sînt singura persoană care are o soluţie la problema ezwalilor şi tocmai pe mine încerci să mă omori.

— Să-ţi spun drept, nu cred că mai contează, spuse ea. Ce rost are să ne certăm pe tema asta? E prea tîrziu. În cîteva ore, animalul ăsta blestemat, care ne-a blocat aici, se va trezi de-a binelea şi va termina cu noi. Nu avem cu ce să-l oprim măcar un pas, sau o secundă.

— Nu fi atît de convinsă de asta! replică Jamieson. Recunosc că rezistenţa monstrului ăstuia m-a îngrijorat, dar nu uita ce ţi-am spus: astfel de probleme au fost rezolvate înainte pe alte planete.

— Ai înnebunit! Chiar şi cu o armă atomică, e puţin probabil să-i vii de hac grybului înainte ca el să ne prindă pe noi. Are o piele atît de rezistentă, încît ţi se va face inima cît un purice pînă să înceapă să se dezintegreze. Cum putem să înfruntăm monstrul ăsta cînd n-avem decît un cuţit?

— Dă-mi-l, replică Jamieson. Vreau să-l ascut. Chipul i se încreţi de un zîmbet încordat.

Poate că nu însemna mare lucru, dar remarcă în glasul ei o notă de aprobare tacită a intenţiilor lui.

Întunericul de nepătruns al nopţii, pîrîitul lemnelor arzînd, flacăra slabă, tremurătoare păreau să prindă viaţă pe măsură ce se scurgeau anevoie orele tensionate ale nopţii. Jamieson se învîrtea acum, de colo-colo, cu trupul neliniştit şi încordat din pricina incertitudinii chinuitoare.

Se încălzea simţitor; promoroaca se topea, cedînd pentru prima oară căldurii flăcării scînteietoare, iar frigul nu mai pătrundea pînă la oase, prin hainele încălzite.

O grămadă de cenuşă zăcea pe jos, dovadă că folosiseră întregul combustibil strîns; dar în peşteră începu să pătrundă un abur ceţos, prin care cu greu se putea desluşi ceva.

Deasupra capetelor lor era multă agitaţie şi auziră un miorlăit grav, nerăbdător şi un rîcîit de gheare. Barbara Whitman sări în picioare.

— S-a trezit, şopti ea şi şi-a adus aminte de noi.

— Păi, asta ţi-ai dorit, nu? spuse el tăios.

De partea cealaltă a focului, ea îi aruncă o privire tristă.

— Încep să-mi dau seama că nu rezolv nimic dacă te omor. A fost un plan nebunesc.

Un bolovan se rostogoli şi se prăbuşi chiar între ei, neatingînd focul, apoi dispăru cu zgomot mai jos, în beznă. Urmă un sunet înfricoşător, ca un corp greu care zdrobeşte, un rîcîit ca de solzi frecîndu-se de stîncă şi apoi, foarte aproape, un zgomot răsunător, ca de baros uriaş în lucru.

— Sparge o bucată de stîncă! spuse ea cu răsuflarea tăiată. Repede! Vîră-te într-o scobitură din perete. S-ar putea ca bucăţile de stîncă să se rostogolească pînă aici şi pînă la urmă tot or să ne nimerească. Ce faci?

— Mi-e teamă că va trebui să risc, răspunse Jamieson cu glas tremurător. Nu e timp de pierdut.

Mîinile sale acoperite cu mănuşi de piele îi tremurau de agitaţia care-l cuprinse pe cînd dezlega una dintre extensiunile mănuşilor. Se înfioră niţel cînd mîna-i rămase în aer liber şi o trase imediat deasupra flăcărilor focului.

— Pfui, e frig! Cred că sînt tot nouăzeci de grade sub zero. Va trebui să încălzesc cuţitul, altfel mi se lipeşte de piele.

Vîrî lama cuţitului în flăcări, apoi o retrase, făcu o incizie dibace în degetul mare al mîinii goale, culese sîngele cu lama cuţitului, întinzîndu-l pe ea pînă cînd mîna, vînătă de frig nu mai sîngeră. Pe urmă, îşi vîrî iute mîna înapoi, în mănuşă. Îl furnica, pe măsură ce se încălzea, dar, în ciuda durerii, apucă o surcică din foc, de capătul neaprins şi înaintă în întuneric, căutînd podeaua cu privirea. Realiză vag că femeia îl urmărea.

— Ah! exclamă el, dar vocea sună străină pînă şi urechilor sale. Îngenunche, tremurînd tot, lîngă o crăpătură subţire în

stîncă. Ar fi tocmai bună. Este chiar lîngă perete, protejată de bolovanii care cad de partea acestei ieşituri a peretelui. Îşi ridică privirea spre ea. Motivul pentru care am hotărît să înnoptăm aici este că această ieşitură are o lungime de aproape optsprezece metri. Grybul măsoară, de la coadă la cap, aproximativ nouă metri, nu-i aşa?

— Da.

— Bun; va avea destul loc să vină pînă aici şi să facă cîţiva paşi; şi-apoi, peştera e destul de mare ca să ne putem strecura pe lîngă el, după ce va muri.

— După ce va muri! repetă ea suspinînd încetişor. Cred c-ai înnebunit de-a binelea!

Jamieson nu-i dădu atenţie. Vîrî cu grijă mînerul cuţitului în crăpătura din stîncă. Cercetă locul.

— Hm, pare destul de solid. Dar va trebui să ne asigurăm de asta.

— Grăbeşte-te! exclamă Barbara. Va trebui să coborîm la următorul nivel. S-ar putea ca acolo, jos, să existe o legătură cu altă peşteră.

— Nu există! Am coborît să cercetez locul în timp ce dormeai. Nu mai sînt decît două nivele în afară de ăsta.

— Pentru numele lui Dumnezeu, va apărea dintr-o clipă în alta.

— Nici nu-mi trebuie mai mult, replică Jamieson, străduindu-se să-şi liniştească zbuciumul inimii, respiraţia sacadată. Vreau să sparg straturile astea de stîncă de lîngă lama cuţitului, ca să-l fixez bine.

Şi Jamieson se apucă să spargă, în timp ce ea ţopăia cu frenezie de pe un picior pe celălalt, cuprinsă de panică, iar zgomotul de deasupra devenise un vacarm şi se apropiase într-atît, încît te asurzea. Continua să spargă, în vreme ce nervii îi vibrau din pricina miorlăitului îngrozitor produs de animalul nesăţios.

Gîfîind din pricina efortului, azvîrli cît colo bucata de stîncă cu care lovise în perete şi apoi coborîră amîndoi grăbiţi la următorul nivel, tocmai cînd se iviră doi ochi mari, strălucitori, care-i urmăriră cu privirea. Lumina focului relevă conturul vag al unei guri mari, întunecate, cu colţi şi unei limbi groase, răsucite. Apoi văzură solzii monstrului lucind, cînd acesta căzu drept în foc.

Jamieson nu mai văzu nimic. Îşi părăsi poziţia şi coborî grăbit încă vreo cinci-şase metri pînă ajunse la capăt. Zăcu acolo cîteva minute, prea ameţit ca să realizeze că rîcîitul de deasupra încetase. În locul lui, se auzi un geamăt de durere şi un zgomot ca de supt.

— Ce naiba? Exclamă femeia uluită.

— Aşteaptă! şopti Jamieson încordat.

Să fi tot aşteptat vreo cinci, zece minute — jumătate de oră. Zgomotul ca de supt de deasupra devenea din ce în ce mai slab. Un horcăit îl însoţi, apoi gemetele conteniră. O dată se mai auzi un geamăt înfundat, răguşit, de agonie.

— Ajută-mă să mă ridic, şopti Jamieson, Vreau să văd cît e de aproape de moarte.

— Ascultă, se răsti ea, ori tu ai înnebunit, ori eu sînt pe cale să-mi pierd minţile. Pentru numele lui Dumnezeu, ce face animalul?

— A adulmecat sîngele de pe cuţit, răspunse Jamieson şi a început să-l lingă. Lingîndu-l, lama cuţitului i-a tăiat limba în fîşii, aducîndu-l într-o stare de frenezie, căci cu cît lingea mai tare, cu atît gura i se umplea de propriul lui sînge. Ai zis că-i place sîngele. În ultima jumătate de oră şi-a înghiţit propriul sînge. Un procedeu elementar, folosit pe multe planete.

— Bănuiesc, rosti Barbara Whitman după o pauză, pe un ton ciudat, că acum nimic nu ne mai împiedică să ne întoarcem la Cinci Oraşe.

Jamieson îşi încorda privirea şi se uită cu ochii întredeschişi la silueta ei, ce se contura vag în întuneric.

— Nimic... în afară de tine!

Urcară în tăcere pînă la locul unde grybul zăcea mort. Jamieson simţea că Barbara îl urmărea cu privirea, pe cînd scoase binişor cuţitul de unde-l fixase în stîncă. Apoi, dintr-o dată, ea i se adresă pe un ton aspru:

— Dă-mi-l!

Jamieson ezită, apoi îi întinse cuţitul. Afară, zorii le dădură bineţe; o dimineaţă posomorîtă, totuşi îmbietoare. Soarele se înălţase pe cer, mult deasupra orizontului; mai era ceva pe cer: o minge roşie, imensă de foc, ce cobora spre apus. Era planeta Carson.

Cerul, lumea acestei Luni, era mai luminos, mai strălucitor, nici stîncile nu mai păreau atît de înţepenite, de sumbre. Bătea un vînt puternic, care aducea un plus de vitalitate. Dimineaţa părea de bun augur, după noaptea aceea întunecată, ca şi cum ar fi reînviat speranţa.

„Speranţă deşartă”, îşi zise Jamieson. „Providenţa m-a salvat de implacabilul simţ al datoriei nutrit de o femeie cinstită. Va ataca în curînd.”

Totuşi, atacul, atunci cînd se produse, îi întrecu aşteptările. Surprinse cu coada ochiului mişcarea fulgerătoare a cuţitului şi sări în lături. Îl uimi forţa tinerei femei. Cuţitul se înfipse în materialul rezistent al mînecii costumului său încălzit electric, făcu o tăietură de treizeci de centimetri în ţesătura solidă, cu fire metalice şi, în clipa următoare, Jamieson se balansa pe marginea unei stînci.

— Femeie smintită! exclamă el respirînd cu greutate. Nu-ţi dai seama ce faci!

— Ba încă cum! replică ea gîfîind. Trebuie să te omor şi-am de gînd s-o fac în ciuda talentului tău oratoric. Nimeni nu te întrece la vorbă, dar acum ai să mori.

Ea înaintă, cu cuţitul îndreptat spre el, iar el o lăsă să se apropie. Exista un mod de a dezarma o persoană care ataca cu un cuţit, cu condiţia ca agresorul să nu cunoască metoda. Se îndrepta spre el tăcută; cu mîna liberă se prinse de Jamieson, iar lui atîta-i trebui! Nu era decît o amatoare, care nu ştia că cuţitarii nu încercau să-şi ţintuiască victima în loc înainte de a lovi. Jamieson înşfacă mîna care lovea, o prinse cu putere şi o împinse în lături. Ea se izbi de el, propulsată de propria-i inerţie ca şi de smucitură, căzu şi se rostogoliră amîndoi. În ultima clipă, Jamieson îşi adună toate puterile ca să pareze şocul, iar pe ea o lăsă să se învîrtă ca un titirez.

Femeia se luptă cu disperare să-şi menţină echilibrul. Dar solul acela dur era neiertător. Jamieson făcu un salt şi o prinse chiar cînd începuse să se rostogolească înspre un colţ de stîncă ieşit în afară. O prinse, o susţinu şi-i luă cuţitul între degetele înţepenite.

Îşi ridică privirea spre el, iar ochii ei se umeziră, dintr-o dată, de lacrimi. Jamieson constată, uşurat, că aparenţa dură dispăruse şi că redevenise o femeie obişnuită, nu un agent de distrugere. Pe pămînt, atît de îndepărtat acum, avea şi el o soţie, o femeie în toată puterea cuvîntului, aşa că dintr-o bogată experienţă personală ştia că ea cedase şi că de-acum înainte n-avea să întîmpine greutăţi decît din partea planetei neprimitoare, nu şi din partea tovarăşei sale de drum.

Toată dimineaţa, Jamieson cercetă cerul. Ea nu aştepta nici un ajutor. În schimb el da. Înspre „vest”, planeta Carson era parcă înghiţită de orizontul albastru, întunecat al Lunii sale, un ciclu secular care se repeta. Vîntul puternic încetă şi se aşternu tăcerea peste tărîmul acela sălbatic şi straniu.

Pe la prînz, zări ceea ce aşteptase toată dimineaţa: un punct ce se mişca pe cer. Se apropia din ce în ce mai mult şi prindea conturul unei nave spaţiale de mici proporţii.

Coborî rotindu-se în cercuri, iar el constată uşurat — după cum anticipase, de altfel — că aparţinea propriei sale nave de război. Se deschise o trapă. Un membru al echipajului aruncă o privire în jos.

— V-am căutat toată noaptea, domnule. Nu v-aţi gîndit, desigur, să luaţi cu dumneavoastră echipament de detecţie.

— Am avut un accident nefericit, replică Jamieson liniştit.

— Ne-aţi spus că vă îndreptaţi spre minele de uraniu — dar ele se află în direcţie opusă.

— Totu-i în regulă, mulţumesc, zise Jamieson evaziv.

Cîteva minute mai tîrziu, zburau spre siguranţa şi binefacerile civilizaţiei.

La bordul navei, Jamieson cugetă intens dacă să ia sau nu măsuri represive în urma atentatului asupra vieţii sale. Două aspecte erau importante. Oamenii aceia erau prea furioşi ca să înţeleagă că e vorba de iertare. Ar interpreta-o drept frică. Şi erau prea porniţi ca să accepte că pedeapsa era justificată.

Luă hotărîrea să nu acţioneze în nici un fel. Să nu se plîngă. Să nu acuze. Să privească totul ca pe o altă experienţă personală, nimic altceva. Persoanelor cu raţiune din Conducerea planetei Pămînt le venea greu să înţeleagă că, uneori, duşmanii nu erau rulii,

ci alţi oameni. Era o slăbiciune a Omului, care nu-şi găsea justificare. Grupuri întregi de oameni, sau indivizi aparte coboară sub limitele necesare de curaj şi bun simţ — poate că într-o zi, o curte de justiţie super-umană va inventa o pedeapsă adecvată. În acea zi îndepărtată, acuzatul va fi chemat în instanţă, iar capetele de acuzare vor fi: auto-compătimirea, nemulţumirea exagerată, incapacitatea de a-şi recunoaşte vinovăţia, lipsa de modestie, neputinţa de a trăi la nivelul însuşirilor umane.

Barbara Whitman, deşi deconcertată, îşi dăduse seama de o parte din acest adevăr. Şi rămăsese alături de el, asumîndu-şi toate riscurile. Era însă o soluţie nesigură la o problemă care se putea ivi numai într-o societate cu indivizi înfrînţi.

Uneori, ca în cazul de faţă, Jamieson realiza cît de mare era numărul persoanelor cu caracter slab într-un univers ameninţat de inamicul neîndurător: rulii.

În drum spre Pămînt, Jamieson transmise un mesaj, interesîndu-se de comandantul McLennan, dacă aterizase cu bine împreună cu captivii lui, femela-ezwal şi puiul ei.

Prima oară, primi un răspuns scurt: „Navă cu viteză mică. Nu încă.”

Al doilea răspuns veni după două săptămîni, numai cu o zi înainte ca nava super-rapidă, în care se afla Jamieson, să ajungă pe Pămînt, conform programului. Anunţul îl consterna: „După veştile primite acum cîteva ore, nava lui McLennan era cît pe-aci să se prăbuşească, pierzînd controlul, în nordul Canadei. Foarte probabil ca cei doi ezwali să fi murit în urma accidentului. Nici o altă veste despre membrii echipajului”.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Jamieson speriat. Mesajul îi alunecă din mînă, pluti în aer şi căzu pe podea.

VIII

Chipul întunecat al comandantului McLennan se întoarse spre cei doi ofiţeri:

— Am pierdut controlul de tot! Nava va atinge Pămîntul în cincisprezece minute, undeva, în golful Alaska, probabil înspre apus, unde se află peninsula.

Îşi îndreptă umerii.

— Nu-i nimic de făcut, continuă el mai calm. Am verificat nava pentru eventuale avarii în măsura în care lucrul acesta e omeneşte posibil în spaţiu, dar n-am descoperit nimic. Vocea i se înăspri. Carling, îmbarcă oamenii în navele de salvare, apoi ia legătura cu Baza Militară Aleutină. Spune-le că avem doi ezwali la bord, care s-ar putea să supravieţuiască în urma prăbuşirii. Cred că nu va fi o cădere liberă. Antigravitaţia care a mai rămas va împiedica acest lucru, deşi sursa principală de energie a încetat să funcţioneze. Înseamnă că vor trebui să depisteze nava cu toate aparatele radar de care dispun, ca să afle poziţia exactă unde ne vom prăbuşi şi să ne-o comunice degrabă. Dacă monştrii aceia scapă, cine ştie cîţi oameni vor omorî. Ai înţeles?

— Da, domnule. Carling plecă grăbit.

— O clipă! strigă McLennan. Fii atent — e foarte important — nu vă atingeţi de ezwali decît dacă scapă. Misiunea noastră principală a fost să-i aducem aici, guvernul îi vrea în viaţă, pe cît posibil. Să nu intre nimeni în nava naufragiată pînă n-ajung eu. Asta-i tot. Brenson!

Ofiţerul mai tînăr, alb la faţă, luă poziţia de drepţi:

— Da, domnule!

— Ia doi oameni şi vezi dacă fiecare trapă suplimentară de deasupra celei principale este închisă şi asigurată. Asta i-ar putea ţine în loc pe ezwali, în caz că li se deschide cuşca. Dacă supravieţuiesc, vor fi măcar ameţiţi în urma căzăturii. La treabă şi să fiţi la navele de salvare în cinci minute — nu mai mult!

Brenson se făcu şi mai alb la faţă.

— Da, domnule, spuse el din nou şi apoi plecă.

McLennan avea lucruri importante de făcut, documente valoroase de salvat. Dar timp nu mai era. Pe cînd se apropia de

baza navelor de salvare, aerul şuiera din ce în ce mai tare în fuzelajul exterior. Carling îl salută agitat.

— Toţi sînt la bordul navelor de salvare, domnule, în afară de Brenson.

— Fir-ar el să fie! Ce-o fi făcînd acolo jos? Şi cei care-l însoţesc?

— Se pare că s-a dus singur, domnule. Ceilalţi sînt aici toţi.

— Sigur? Ce naiba... Trimite pe cineva după el! Adică, lasă! Mă duc eu.

— Iertaţi-mă, domnule! Lui Carling i se citea spaima pe chip. Nu mai e timp! Dacă nu ieşim în următoarele două minute, nava se poate dezagrega din cauza forţei de frecare. De altfel, e ceva ce n-aţi ştiut despre Brenson. Mi-e teamă că nu era cel mai indicat să fie trimis jos.

McLennan făcu ochii mari:

— De ce? Ce se întîmplă cu Brenson?

— Fratele lui mai mare, răspunse Carling, a făcut parte din Garda Colonială, amplasată pe planeta Carson, iar ezwalii l-au sfîşiat în bucăţele.

Deasupra capului puiului de ezwal răsună mîrîitul puternic al mamei sale; apoi, ea îi trimise un gînd imperativ şi limpede ca cristalul: „Cuibăreşte-te sub mine, să fii în siguranţă! Bipedul vine să ne omoare!”

Puiul sări cu iuţeala fulgerului din colţul lui, o monstruozitate albastră de două sute şi ceva de kilograme. Labele cu gheare ascuţite ca briciul răsunară metalic pe podeaua de oţel, iar în clipa următoare se afla în întunecimea de sub trupul uriaş al mamei sale, cuibărindu-se în cavitatea pe care ea i-o făcuse în carnea moale. Se prinse straşnic cu mîinile de pielea ei flexibilă, incredibil de rezistentă, în aşa fel încît oricît de violente ar fi fost mişcările ei, el să fie în siguranţă, aşezat comod între cutele pe care le făceau muşchii burţii.

Ea îi transmise din nou un gînd: „Adu-ţi aminte de ce ţi-am spus. Singura speranţă a rasei noastre este ca oamenii să ne considere animale iraţionale. Dacă bănuiesc cumva că sîntem de fapt fiinţe inteligente, sîntem pierduţi. Unul dintre ei ştie deja. Dacă ştirea asta se împrăştie, rasa noastră moare!˝

Urmă un alt gînd: „Ia aminte, cea mai mare slăbiciune a ta e tinereţea. Iubeşti prea mult viaţa. Trebuie să accepţi moartea,

dacă va fi vreodată cazul să fii de folos rasei tale sacrificîndu-te.”

Gîndurile i se domoliră. Se linişti. Puiul se puse la pîndă împreună cu mama lui, agăţîndu-se cu mintea de mintea ei, aşa cum se agăţase cu trupul de trupul ei. Văzu gratiile groase de oţel ale cuştii; şi, pe jumătate ascunsă de grosimea lor de un metru, silueta unui om. Receptă *gîndurile* omului.

„Monştri afurisiţi? Nu veţi mai avea ocazia să mai omorîţi vreo fiinţă umană!” Mîna omului se mişcă. Zări o licărire metalică, cînd, omul vîrî o armă printre gratiile cuştii. Arma scuipă un foc alburiu. Pentru o clipă, contactul mental cu mama lui se şterse. Auzi un muget întretăiat şi simţi miros de carne arsă. Nu încăpea îndoială: ea se afla la discreţia armei neîndurătoare îndreptate asupră-i dintre barele cuştii.

Focul conteni. Vălul ce se aşternuse asupra minţii mamei sale, dispăru acum. Puiul văzu că arma şi omul se retraseră din faţa pericolului iminent al acelor labe puternice.

— Fir-ai să fii! izbucni omul. Nu-i nimic, încerc pe partea astălaltă.

Pesemne că durerea fusese cumplită, dar lui nu i se transmise nimic pe cale mentală. Gîndurile mamei sale rămăseseră ostile, iar ea nu stătuse în loc nici o clipă. Se încovoia, fugea de colo-colo pe neaşteptate, se răsucea, se rostogolea, se tîra ca şarpele, luptînd să rămînă în viaţă, în spaţiul îngust al cuştii. Dar întotdeauna, în pofida disperării, o parte a minţii ei rămăsese neatinsă, nevătămată. Focul mistuitor o urmărea, uneori greşind ţinta, dar alteori atingînd-o

în plin, atît de des, încît pînă la urmă trebui să admită că sfîrşitu-i era aproape. Acest gînd fu însoţit de altul: puiul înţelese că mama lui intenţiona să menţină arma de partea cealaltă a gratiilor, obligînd-o să-i urmărească mişcările frenetice. Urmărind-o, fascicolul de raze al armei arsese din loc în loc gratiile groase de oţel, topindu-le.

Acum, printre şuierăturile armei, se distingea un sunet nou, ciudat, ca un suspin continuu, pătrunzător. Părea să vină de afară şi se auzea din ce în ce mai tare, mai acut.

„Dumnezeule mare!” gîndea omul. „Nu mai moare odată afurisitul ăsta de animal? Trebuie să ies de-aici — ne-am prăbuşit! Unde o fi blestematul de pui? Cred că e...” Gîndul se întrerupse de uimire, căci un corp de vreo trei sute de kilograme, cu muşchi de oţel, se izbi cu forţa unui berbec de gratiile slăbite ale cuştii. Puiul îşi încorda şi el muşchii să opună rezistenţă zidului de muşchi ce-l înconjura — şi supravieţui. Auzi şi simţi cum gratiile de metal se îndoiau şi se rupeau, în locurile unde focul armei le slăbise rezistenţa.

Se auzi un ţipăt înfundat şi zări silueta omului, care rămăsese acolo; gratiile nu-i mai despărţeau, chipul omului luă o expresie de spaimă prostească. Arma îi căzu din mînă fără vlagă şi, cînd căzu zăngănind pe podea, el se întoarse şi o rupse la fugă, îndreptîndu-se spre cea mai apropiată scară. Cînd ajunse la picioarele scării, era cît pe-aci să cadă în genunchi; începu să urce cu greu, tremurînd din toate mădularele aproape incontrolabil.

Apoi, puiul simţi greutatea trupului mamei sale, care-l apăsa acum, nemaifiind încordat. Din două salturi, ea acoperi distanţa pînă la scara dintre cele două punţi, astfel încît omul părea să se apropie vertiginos de ei. Se auzi un alt ţipăt; de data asta scurtat de o singură lovitură de labă necruţătoare; apoi, tăcere. Şi totul se cufundă în întuneric.

Întuneric! Cînd trupul uriaş îl învălui, lăsîndu-se greu deasupra lui, înţelese semnificaţia acelui întuneric şi avu sentimentul chinuitor al unei pierderi iremediabile. Pe puiul de ezwal, moartea mamei sale îl afecta cu atît mai mult cu cît pierdea protecţia acelui trup puternic şi avantajul sprijinului unei minţi echilibrate şi mîndre. Aceste două aspecte le considera ca aparţinîndu-i pentru totdeauna, iar acum, pentru prima oară, începu să priceapă cît de mult depinsese de ele,

mai ales în captivitate. Rămăsese îngrozitor de singur şi viaţa-i devenise insuportabilă, îşi dorea să moară. Totuşi, ghemuit, în apatie, aproape sufocat de greutatea trupului inert al mamei sale, îşi dădu seama cu tristeţe de două lucruri. Primul: o senzaţie ameţitoare de eliberare şi o slăbire a greutăţii care-l apăsa. Al doilea: suspinul pe care-l auzise mai devreme sporise în intensitate, atingînd proporţiile unui şuierat amplu. Nava cădea — o cădere din ce în ce mai liberă!

Instinctul de conservare, cît şi acea revelaţie bruscă, îl îndemnă să lupte ca să se elibereze de greutatea apăsătoare. Şuieratul se auzea acum mai tare şi mai pătrunzător. Senzaţia de cădere devenea din ce în ce mai chinuitoare, ca şi cînd puntea de sub el urma să fie smulsă cu totul în orice moment. Puntea era metalică şi rece; tînjea după sanctuarul de care avusese parte: pîntecele mamei sale.

Făcu atunci un salt să ajungă pe spinarea ei lată, simţind nevoia contactului cu trupul ei şi nevoia de a se cuibări pe moale. Dar, sări prea sus, neţinînd cont de greutatea lui redusă şi se rostogoli cu stîngăcie într-o parte. Aerul de-afară şuiera acum în fuzelaj. Buimac, prinse a se căţăra de pe partea laterală a trupului fără viaţă al mamei sale pe spinarea ei lată, cînd orice senzaţie încetă, din pricina puternicei zdruncinături a prăbuşirii.

IX

Prima senzaţie după ce-şi reveni în fire fu aceea de durere. Durerea pe care o simţea în fiecare oscior se transmise pînă la creieru-i tulburat; fiecare muşchi era mărturia încordării nemiloase şi a loviturilor primite. Îşi dorea să revină la starea de inconştienţă, dar mai era ceva care nu-l lăsa. Gîndurile! O învălmăşeală de gînduri stranii, transmise de minţile mai multor oameni. *Primejdie!*

Ridicîndu-se, văzu că zăcuse pe pardoseala rece de metal. Părea că alunecase sau se rostogolise jos de pe spinarea mamei sale, după ce carnea ei elastică absorbise mare parte din forţa şocului, salvîndu-i viaţa. Deasupra lui, nava se despicase în două, lăsînd să se întrevadă un cer întunecos, iar pe lîngă fisură mai erau vreo jumătate de duzină de spărturi. Prin ele sufla un

aer rece, iar dincolo de el se zărea pămîntul de o albeaţă stranie. Pe fondul acela alb, se mişcau încoace şi-ncolo siluete întunecate. Cum privea în sus, văzu un fascicol de lumină pătrunzînd printr-una din breşe şi cercetînd puntea; trecu aproape de el şi se fixă pe trupul masiv al mamei sale. Cu o mişcare spasmodică, evitînd fascicolul luminos, se refugie sub trupul ei, între cutele pîntecelui şi rămase acolo tremurînd tot.

Încăperea răsună de strigăte, care ricoşară de pereţii etanşeizaţi deformaţi acum, denaturîndu-se. Nu că ar fi însemnat ceva pentru ezwal, dar gîndurile dindărătul strigătelor erau limpezi, iar mintea omului care le formulă îi aduse alinare.

— Totu-i în regulă, domnule comandant. A murit! Urmă un zgomot ciudat, un tîrşîit, apoi răsunară pe puntea de metal paşii mai multor perechi de picioare.

— Cum adică, *a* murit? replică o minte diferită, foarte calculată. A murit cel mare, nu? Dă-mi reflectorul!

— Credeţi că cel mic a putut...

— Nu garantez nimic. Şi nu e chiar aşa de mic. Cîntăreşte vreo două sute treizeci de kilograme; aş prefera un tigru bengalez. Mai multe fascicole de lumină cercetau acum încăperea în lung şi-n lat. Sper să nu fi ieşit de-aici deja. Sînt o mulţime de locuri... Carling! Ia douăzeci de oameni, du-te repede în partea cealaltă şi luminează breşa cea mai mare. Nu uita

să cercetezi zăpada de urme, înainte de a călca voi pe ea. Ce s-a-ntîmplat, Daniels?

Creierul omului emise o senzaţie de groază şi repulsie.

— E... e Brenson, domnule, sau ce-a mai rămas din el. Acolo, lîngă scară.

Emoţia omului se transmise numaidecît şi celorlalţi, în proporţii diferite. Urmă o încordare mentală şi o furie amară înverşunată, care-l făcu pe ezwal să se cuibărească mai bine în ascunzişul lui.

„Fir-ar să fie!” veni un gînd exploziv. „A fost o neghiobie, desigur, dar... Ascultă! După cum arată animalul, nu numai şocul prăbuşirii i-a venit de hac. Blana-i e arsă pe jumătate! Şi uită-te la gratii.” Urmară supoziţii foarte aproape de adevăr, în legătură cu ceea ce se întîmplase, apoi: „Sigur că dacă puiul a fost prins sub ea”, încheie comandantul McLennan, „a fost strivit. Pe de altă parte... Parker!”

„Da, domnule!” Curios, gîndul de răspuns nu veni direct; ezwalul îl percepu numai după ce mintea comandantului îl înregistră. Deci, cel care-l trimisese se afla mai departe şi îi comunica mecanic. Ezwalul ştia că acest lucru era posibil.

„Adu-ţi nava de salvare chiar deasupra crăpăturii principale din fuzelaj. Aruncă o frînghie cu lanţ şi prinde piciorul animalului. Carling, ai descoperit urme în jurul navei?”

„Nu, domnule.”

„Înseamnă că există posibilitatea să fie încă sub trupul maică-sii, viu sau mort. Aşează-ţi oameni la fiecare spărtură de pe partea asta. Fixează fascicolul luminos acolo unde al nostru nu a pătruns. Fiţi cu ochii în patru! Dacă iese, trageţi repede şi omorîţi-l!”

Ezwalul se ascunse în culcuşul lui. Nasul lui adulmecă un curent de aer şi se contractă, simţind mirosul de carne arsă al trupului mamei sale. Îşi aminti de focurile de armă şi de agonia ei şi nervii îi vibrară dureros.

Lăsă frica la o parte şi cugetă la ce posibilităţi avea. Desluşise în minţile lor imagini de tufişuri şi copaci. Asta însemna ascunzişuri. Mai desluşise însă şi o lumină strălucitoare, legată cumva de o umezeală rece, vîscoasă, care împiedica mişcarea picioarelor şi care i-ar fi încetinit deplasarea, dacă, prin cine ştie ce miracol, ar fi ajuns atît de departe. Dar acolo era întuneric: asta îi putea fi de folos.

Apoi, dînd cu grijă la o parte o cută a pîntecelui mamei sale atît cît să vadă afară, îşi pierdu nădejdea; solul din afara navei părea foarte îndepărtat. O lumină alburie, orbitoare scălda interiorul calei, iar în dreptul breşelor aşteptau oameni încordaţi cu arme în mînă. Locul era o capcană mortală, fără speranţă de scăpare, din pricina celor cincizeci de oameni înarmaţi şi neclintiţi. Puiul de ezwal se dădu încetişor înapoi, ca cei trei ochi în linie să nu-l trădeze cu strălucirea lor reflectată. Mama lui îl învăţase această măsură de precauţie, pe vremea cînd vînau stînd la pîndă, în pădurile întinse de pe planeta lor, acum neînchipuit de departe.

Deodată, pereţii de carne care-l protejau pe toate părţile prinseră a se mişca şi a se ridica! Pentru moment, încremeni de uimire, crezînd că mama lui se trezea la viaţă; apoi, cînd înţelese ce se întîmpla, îl cuprinse panica. *Ei* o întorceau pe o parte! Paraliză de frică, aproape orbit de fascicolul de lumină din ce în ce mai puternic. Dar, curînd, se reduse şi, simultan, trupul masiv coborî din nou peste el, forţîndu-l să dea tot aerul afară. Se desfăcuse ceva, după toate aparenţele; în timp ce ezwalul se lupta să-şi recapete respiraţia, receptă ordinele impacientate ale lui McLennan.

„Parker! Mută-ţi nava mai în faţă şi adu laţul mai aproape de corp... Aşa-i mai bine! Bun, mai încearcă o dată.”

Din nou, trupul mamei sale, ascunzişul lui, începu să se ridice — din ce în ce mai sus. Micul ezwal se ghemui de frică, trăgînd cu greu aer în plămînii obosiţi. Oamenii aveau să distingă cît de curînd trupul lui de celălalt, mai mare. Apoi, va urma durerea aceea îngrozitoare — acelaşi foc care pîrjolise trupul mamei sale, răpindu-i viaţa, dar multiplicat de multe ori.

Se înăspri la gîndul morţii mamei sale şi îşi aminti de sfatul ei cum să lupte împotriva fricii. Şi ea se ştia condamnată, dar se năpustise dincolo de gratii la asasin şi-l ucisese cu ultimele-i

puteri. De data asta, erau mai mulţi oameni — demoralizant de mulţi — dar dispăruseră gratiile. Dacă se mişca repede...

Orice urmă de frică dispăruse acum, spulberată de intensitatea dorinţei de a-şi realiza planul. Curînd, trupul masiv care-l acoperise avea să-l elibereze. Trase adînc aer în piept şi îşi propti labele dinapoi în locul unde carnea trupului inert era mai tare.

Acum! Ezwalul zvîcni ca un arc, lansîndu-se chiar în mijlocul celui mai apropiat grup de oameni, la vreo treizeci de metri distanţă. Un val de uimire şi de panică venind de la minţile mai multor oameni îl năpădi cu forţă aproape fizică. Fu urmat îndeaproape de o intenţie criminală unanimă: *Omorîţi-l! Omorîţi-l!* Armele îndreptate asupra lui de cei trei oameni din faţa lui erau o mică parte din mulţimea care-l ţinteau în momentul acela; degetele erau încordate pe trăgaci.

Pe jumătate orbit de lumină, nu văzu o crăpătură între două plăci deformate ale punţii, pînă cînd un picior îi alunecă şi pătrunse prin ea. Cu o reacţie instinctivă uluitor de rapidă, se aruncă într-o parte ca să-şi scoată piciorul fără să-şi frîngă oasele. Dar se rostogoli prea departe şi alunecă într-o gaură de trei metri, unde se prăbuşise o porţiune din punte.

Această manevră neprevăzută îi salvase viaţa — pentru moment. Cînd atinse podeaua, deasupra lui răsună răpăitul simultan a unei duzini de arme. Într-o parte a găurii, descoperi o deschizătură neregulată, destul de mare ca să se poată strecura înăuntru. Ducea, probabil, la un nivel inferior, care deschidea — sau nu — accesul spre exterior. Se hotărî să n-o ia pe-acolo. S-ar putea ca nivelul acela să fie mai avariat decît acesta şi putea să fie o capcană fatală.

Unii din oameni, care se aflau mai aproape de gaură, puteau ajunge în orice moment la marginea ei. Calculînd cu aproximaţie direcţia din care veneau ei, se încordă şi sări fără şovăială. Atinse marginile zimţate, ascuţite ale găurii şi ateriză în faţa primului om care se apropia. Îl ajunse. Omul căzu fulgerat, ca o popică lovită, împroşcînd totul cu sînge, iar arma i se descarcă în aer.

Ezwalul se avîntă fără ezitare spre cei doi oameni din faţa lui. Încetaseră focul o vreme din cauza primului dintre ei, iar acum era prea tîrziu. Ezwalul îl izbi pe unul cu putere, frîngîndu-i oasele, iar celui de-al doilea îi zdrobi, în trecere, pieptul şi

stomacul. Rezistînd impulsului de a se opri şi a le fărîma trupurile cu dinţii, ezwalul se îndreptă spre cea mai apropiată breşă în fuzelaj, la numai cinci-şase metri distanţă. În clipa următoare, trecu prin ea cu un salt şi o coti scurt. Aproape în acelaşi timp, o limbă de flăcări pătrunse prin breşă, luminînd împrejurimile acoperite de zăpadă.

Zăpadă! Sentimentul ameţitor de triumf scăzu în intensitate cînd acea apariţie albă, stranie, rece şi pufoasă îi încetini paşii reducîndu-i viteza.

Un fascicol strălucitor de lumină ţîşni prin pereţii navei, în spatele lui, se roti pe suprafaţa albă şi-şi proiectă urma prelungă în faţa lui. Fascicolul acela lumină şi un bolovan la numai cîţiva paşi înaintea lui. Ezwalul se ascunse în întunericul de după bolovan, în spatele său, bolovanul fu izbit de focuri de armă. Se auzi un şuierat asurzitor şi bolovanul explodă în bucăţele. Focul îşi continuă traiectoria, ajungînd, cu incandescentă violenţă, deasupra lui, tocmai cînd plonja într-un rîuleţ. Dar acolo, zăpada se adunase grămezi, pufoasă şi adîncă; înainta cu greu, exasperant de încet. După cîţiva paşi, preferă să încerce drumul spre coasta stîncoasă de pe malul rîuleţului, alergînd de-a lungul ei, pe partea mai îndepărtată faţă de navă.

De două ori, se scufundă în apă, căci fascicole de lumină cercetară coasta, dar nu-l descoperiră. Apoi, privind îndărăt, zări ceva ce făcu să-şi piardă din nou speranţele abia înfiripate. Nava de salvare se îndrepta spre el, de-a lungul coastei, cu o viteză pe care n-o putea egala. Din partea ei interioară, jumătate de duzină de lumini se răspîndiră sub formă de evantai, acoperind o suprafaţă prea mare, din care nu se putea evada. Singurul adăpost posibil era un pîlc de copaci, prea îndepărtat însă ca să ajungă în timp util. Nava avea să apară deasupra lui dintr-o clipă într-alta.

În apropiere, văzu cîţiva bolovani strînşi la un loc, pe jumătate îngropaţi în zăpadă; cel mai aproape era la şase metri distanţă. Adunîndu-şi forţele, sări pînă la el, ca să nu lase urme în zăpada proaspătă. Aterizînd pe bolovan, îşi redresă echilibrul şi sări din nou, cu boltă, nimerind chiar în mijlocul grămezii de bolovani, cu picioarele trase sub el. Îşi vîrî capul în zăpadă, îşi îndoi spinarea flexibilă într-un arc forţat şi încremeni în poziţia aceea.

Nu văzu luminile navei, cînd trecu pe deasupra lui, dar gîndurile pe care le recepta de la urmăritorii lui nu dădeau de înţeles că l-ar fi detectat. Pilotul păstrase legătura cu comandantul navei naufragiate şi o situaţie anterioară părea să se fi inversat acum. De data asta, ezwalul recepta direct gîndurile pilotului.

„Nu văd cum ar fi putut ajunge mai departe de-atît, domnule, dar nu-i nici urmă de ezwal.”

„Eşti sigur că n-a luat-o pe altă parte?”

„Da, domnule. Zăpada e adîncă de ambele părţi ale coastei. Nu putea să-şi schimbe direcţia, fără să lase urme. Şi n-avea unde să se ascundă. O clipă! Chiar în faţa noastră e un pîlc de copaci — singurul de pe-aici. Nu ştiu dacă reflectoarele noastre pot lumina în adîncime, ca să...”

„Mai bine coboară şi caută-l. Cu băgare de seamă, pentru numele lui Dumnezeu! Am suferit destule pierderi pînă acum.”

Ezwalul se relaxa din poziţia incomodă, dar nu-şi lăsă trupul în zăpadă. Zăpada se topea de căldura trupului său, pe o suprafaţă din ce în ce mai mare în jurul lui. Iar cele şase extremităţi, cufundate în tot atîtea bălţi de apă rece ca gheaţa îi amorţeau. În patria lui, cu climă tropicală, se găsea apă din belşug, dar temperatura oscila, de la călduţ la arşiţă. Tînărul animal tînjea după locurile acelea cu toată fiinţa lui.

Deodată, deveni mai atent. Oamenii se întorceau la nava lor.

„Nu e acolo, domnule. Am cercetat fiecare metru pătrat.”

Urmă o pauză, apoi: „Bine, Parker. Mai învîrtiţi-vă de cîteva ori deasupra zonei, să vedeţi dacă e vreun loc bun de ascunzătoare. Între timp, luaţi legătura cu cealaltă navă de salvare. Acum trebuie să fie în drum spre bază. Spune-le că, după ce duc răniţii la spital, să ia cîinii de vînătoare şi să-i aducă încoace. Superintendentul zice că ar putea aduce zece. Cu ajutorul lor, putem lua urma micului monstru, chiar dacă a lăsat urme sau nu. Îţi garantez că ei o să dea de urma celor şase picioare!”

Ezwalul urmări încordat cum nava de salvare se ridica de la sol şi se deplasa spre stînga, luînd înălţime. După ce se îndepărtară suficient de mult, făcu un salt înapoi pe coasta stîncoasă, alergă de-a lungul ei pînă cînd putu, cu un salt, să ajungă la pîlcul de copaci, unde se adăposti sub crengile

aplecate. Acolo va fi în siguranţă pînă ce nava de cercetare avea să părăsească zona.

Cinci minute mai tîrziu, se oprea pe marginea unei văi largi, şerpuitoare, ce se pierdea undeva, departe. Aici găsi copaci mai mulţi şi mai sălbatici, mai multe crăpături în solul acoperit de zăpadă, care lucea în noaptea aceea înstelată, dar fără Lună. Spre stînga lui, cerul se aprinse uşor de o lumină stranie, care parcă pulsa. Putea să nu însemne nimic în această lume ciudată, dar tot atît de bine putea să fie mărturia unei aşezări omeneşti. Trebuia să evite direcţia aceea.

Se îndepărtă de gura văii şi porni să coboare în vale, cu pas iute, susţinut. Aici, zăpada se bătătorise şi constată că putea să înainteze fără să lase urme adînci, mai ales dacă ocolea mormanele de zăpadă. Astfel, oamenilor le va fi imposibil să-l urmărească de sus, sau, cel puţin, vor trebui să încetinească viteza după cea a cîinilor. Nu avea o imagine clară de cum arătau cîinii, dar înţelese că erau mai mici decît oamenii şi mai puţin inteligenţi, dar cu un simţ olfactiv la fel de dezvoltat ca al lui.

X

Zorii cenuşii cuprindeau încetişor dealurile înzăpezite, acoperite cu copaci, înainte ca ezwalul să se oprească să-şi tragă sufletul. Pentru asta, îşi alese un locşor retras, sub o stîncă proeminentă, departe de zăpadă şi ferit de vîntul năprasnic. În timpul orelor nesfîrşite ale nopţii, luptase împotriva frigului neobişnuit alergînd încontinuu, iar minunata maşinărie a trupului său transmisese căldură la extremităţi. Acum, se ghemui cu picioarele sub el şi încălzi suprafaţa din peretele de stîncă pe care şedea, ca să se simtă bine şi să aţipească niţel.

Ceva mai tîrziu, un gînd timid îi parveni, în parte frică, în parte curiozitate, dar în cea mai mare măsură, neghiobie. Pentru moment, în starea aceea de semi-veghe, părea că e propria lui conştiinţă.

Respinse aceste caracteristici numaidecît; categoric, nu i se potriveau. Ezwalul deschise ochii uimit, cînd înţelese că era vorba de o interferenţă mentală străină.

O căprioară păştea pe nişte smocuri răzleţe de iarbă maronie, pe care le descoperise pe un povîrniş, nu departe de acolo. Îşi rotea întruna ochii, întorcîndu-şi capul; iar gîndirea ei rămase acelaşi amestec anost de senzaţie de foame şi atenţie la pericole.

Hrană? Ezwalul studia făptura aceea cu priviri pofticioase, evaluîndu-şi şansele de a captura prada. Îi despărţea zăpada bogată, de adîncime şi densitate diferită; trebuia să-şi ia elan pentru atac de la început. Îşi trase picioarele sub el, îşi înfipse bine mai întîi un picior, apoi altul în pămîntul tare şi se încordă pentru atac.

Carnea era comestibilă; atîta tot. Înghiţea repede, ca gustul ei să nu-i rămînă în gură. De cîteva ori, îşi vîrî botul într-un noian de zăpadă, lăsînd acea umezeală rece să-i îndepărteze gustul de sînge din gură şi gustul dispăru. Îşi curăţa astfel gura de gustul neplăcut, cînd un zgomot tulbură liniştea din jur.

Un lătrat!

Sunetul se auzea de departe, dar percepu vag un gînd care îl însoţea: un gînd uman, o voinţă umană. Ezwalul se înfiora cînd îşi dădu scama că zgomotul venea de la copoi şi că aceea era o vînătoare — pentru el!

Sări pe o stîncă să vadă mai bine. Se ridică pe labele dinapoi şi-şi întinse gîtul. De la înălţimea aceea, zări urmele picioarelor lui departe, în valea pe care o străbătuse cu o seară înainte. Drumul pe care-l parcursese se imprimase pe zăpadă; nu se puteau înşela — prea clar, prea uşor de urmat. Îşi pierdu încrederea; tocmai vroia să sară jos de pe stîncă şi să se îndepărteze, cînd văzu o umbră care se mişca iute pe deasupra zăpezii.

Ezwalul încremeni. O clipă mai tîrziu, o navă trecu la mai puţin de un sfert de milă la dreapta lui şi ateriza în vale, la depărtare de o milă, lîngă urma lăsată de el. Apăru o deschizătură în navă. Prin ea, ţîşniră afară cinci cîini. Se împrăştiară rapid în toate direcţiile; iar nerăbdarea şi-o exprimau clar prin lătrături agitate. Pe cînd îi urmărea cu privirea, unul dintre ei îi găsi urma şi lătră prelung. O clipă mai tîrziu, ceilalţi cîini se îndreptau spre el prin zăpadă.

Primul impuls fu să fugă cît mai departe de pericol, în schimb, după ce trecu senzaţia de frică, o porni pe coasta stîncoasă înspre munţii înalţi, îndepărtîndu-se de soarele ce răsărea.

Înaintarea nu era uşoară. În locurile unde nu era acoperit de zăpadă, pămîntul era tare; cum păşea poticnindu-se, cînd alergînd, cînd încetinindu-şi paşii, cînd sărind cu

grijă peste o crevasă primejdioasă —, avu senzaţia neplăcută că acei cîini de vînătoare veneau drept pe urmele lui. Sau că, în orice moment, stăpînii lor vor ajunge cu nava deasupra capului său şi vor trage în el de la această înălţime periculoasă. Cu ochii minţii, văzu o a doua navă care luă alţi cîini, de departe, de unde începeau urmele şi îi aduse mai aproape.

Deodată, se întoarse şi o porni repede în jos, pe panta abruptă. Curînd, îşi schimbă din nou direcţia, traversă o vale îngustă spre o coastă stîncoasă mai îndepărtată, evitînd intenţionat calea cea mai uşoară şi ascunzîndu-şi urmele paşilor, de cîte ori era posibil. Cu toate astea, nu-şi făcu un scop din a-şi ascunde urmele. Uneori, lătratul cîinilor se stingea în depărtare, sau se pierdea în văile acoperite de zăpadă. Dar, zgomotul revenea mereu. Şi, de fiecare dată, simţea imboldul de a-şi supune trupul ostenit la un nou efort. Cînd, în sfîrşit, soarele roşietic începu să coboare între două vîrfuri rîpoase de munte undeva, departe şi începu să se întunece, ezwalul îşi dădu seama, obosit, că scăpase cu bine în ziua aceea.

Îşi făcuse planul. Cu salturi mari şi depunînd toate eforturile, trecu de un şir de dealuri, în unghi drept faţă de drumul pe care trebuia să-l urmeze şi, la o distanţă de cîteva sute de metri, se întoarse pe drumul pe care mersese tot timpul.

Acum, de pe o ridicătură acoperită cu tufişuri, unde se afla în relativă siguranţă, privi în jos, în vale, la cele două nave aşezate una lîngă cealaltă. Siluete mărunte mişunau de colo-colo prin zăpadă şi, într-o parte, la adăpostul unei rîpe, oamenii hrăneau cîinii. Vînătorii păreau să se pregătească să înnopteze acolo. Ezwalul nu mai zăbovi ca să se asigure. Cum umbrele apropiatei nopţi se întindeau din ce în ce mai mult peste pămîntul alburiu, el o porni înspre munte. A trebuit să se rotească mult; vîntul asfinţitului era imprevizibil. Şi astfel, căutînd să înainteze în direcţia vîntului, ajunse în vîrful rîpei.

Privi cu ochi strălucitori, din poziţia lui avantajoasă, jos, la zece cîini. Erau legaţi grămadă, iar unii dintre ei adormiseră deja în zăpadă. Un miros respingător, străin venea dinspre ei; presupuse că, în haită, erau periculoşi. Dar dacă reuşea să-i omoare, oamenii ar fi fost nevoiţi să aducă alţii. Ar putea avea timp să se piardă în întinderea aceea vastă de păduri şi munţi.

Va trebui însă să atace repede şi mortal. Oamenii puteau coborî în orice moment din nave şi puteau veni spre el cu armele lor irezistibile.

Acest gînd îl făcu să coboare în goană panta, mai repede chiar decît zăpada pe care o dislocase.

Primul cîine îl văzu. Îi percepu gîndul uimit, pe cînd alerga pe pantă în jos, auzi lătratul lui ascuţit, de avertizare şi simţi cum cîinelui i se întunecă mintea cînd îl zdrobi dintr-o lovitură. Se răsuci; botul îi nimeri chiar în calea cîinelui care îi sărea în gîtlej. Dinţi care puteau cresta metalul muşcară fără milă, pătrunzînd adînc. Gura i se umplu de sînge, înţepător, neplăcut la gust. Îl scuipă afară cu un mîrîit, cînd opt cîini ce urlau din toţi bojocii săriră la el. Pe primul îl întîmpină cu labele din faţă ridicate.

Fălcile crunte se năpustiră să ciopîrţească braţul albastru-închis care se repezea spre ei, dornice să-l sfîşie în bucăţele. Dar, cum era iute în mişcări, ezwalul evită dinţii întinşi spre el şi îl prinse de grumaz. Apoi, gheare ca oţelul se înfipseră în spinare, iar cîinele fu azvîrlit cît colo, ca un glonţ, trăgîndu-şi lanţul. Lanţul se rupse în urma izbiturii, iar cîinele căzu pe zăpadă şi acolo rămase. Avea grumazul frînt. Ezwalul se ridică din nou pe labele dinapoi să cerceteze cum îi putea ataca pe ceilalţi — şi se opri. Cîinii fugeau de lîngă el; percepu gîndurile lor ce exprimau teamă. Fuseseră învinşi şi erau înspăimîntaţi.

Se opri să se convingă. Oamenii strigau, aprindeau lumini. El încă mai explora gîndurile şi sentimentele cîinilor. În sfîrşit, se convinse. Îi speriase. Această haită încetase să mai prezinte un pericol pentru el. Nimic nu-i mai putea determina să-l urmărească.

Ezwalul se întoarse şi o porni în fugă, un proiector îi lumină dintr-o dată faţa, luîndu-l prin surprindere şi făcîndu-l să fugă speriat. Cel care mînuia proiectorul era neîndemînatic, fiindcă îl pierdu numaidecît din raza luminii. În siguranţă acum, după

ce trecu de alt povîrniş, văzu că cineva începuse tardiv să tragă în urma lui cu o armă de semnalizare. Exploziile luminau cerul.

În noaptea aceea, dormi satisfăcut. În zori, o porni din nou. Pe la mijlocul amiezii, auzi din nou lătratul cîinilor. Zgomotul îl şoca, fiindcă încercase să se amăgească, să spere, în pofida oricărei raţiuni, că fugind pînă va ajunge la capătul puterilor va fi în siguranţă, pe tărîmul acela pustiu.

Continuă să fugă, în ciuda epuizării; nu era numai extenuat fizic, începuse să piardă dorinţa de a trăi, căci nu-şi putea imagina că ar putea ataca cu succes această nouă haită de cîini. Totuşi, cum întunericul se aşternuse, încercă. Ca mai înainte, se întoarse, cu şiretenie, cu prudenţă, pe acelaşi drum, cu simţurile încordate la maximum pentru a percepe primejdia. Mintea lui telepatică detecta de la distanţă cum stăteau la pîndă.

Se retrase, deconcertat şi neliniştit, în întuneric. Îşi continuă mersul pe zăpadă. Noaptea se întunecă mai mult, pe măsură ce norii ascundeau stelele; numai albeaţa zăpezii îl ajută să desluşească destul de bine, ca să evite accidentele.

Frigul se înteţi. Fulgi pufoşi începură să cadă, din ce în ce mai pieziş, după cum vîntul dinspre nord suflă blînd la început, apoi dezlănţuit.

Toată noaptea aceea nesfîrşită se luptă cu vifornița şi frigul. Căci bănuia că va găsi în ea siguranţa pe care o căutase atît. Din nou, scopul său era acela de a se îndepărta cît mai mult de urmăritorii lui, fiind convins că de data asta urmele sale aveau să fie acoperite de zăpada ce se cernea.

La ivirea, timidă, a zorilor, furtuna se domolise. Însă, din cînd în cînd, tot îşi mai arăta colţii. Sărmanul pui de ezwal, înfrigurat şi înfometat, cercetă o deschizătură ca o peşteră din povîrnişul abrupt şi, obosit fiind, dădu să intre. Însă se opri în întunericul de la intrare. O siluetă se înălţa în interiorul peşterii, o apariţie masivă, întunecată.

Surpriza fu puternică şi reciprocă. Ezwalul, epuizat, inhala mirosul umed al căldurii unui trup de animal, mirosul putred de excremente mucegăite şi recepta mental valul de gînduri ivit dintr-o dată — şi înţelese că monstrul dormea dus.

Alt urs, care îndrăzneşte să intre nepoftit... ultragiu... necesitatea disperată de a ieşi din inactivitatea somnului prelungit — acestea erau gîndurile ursului Kodiak. Văzînd numai o apariţie uriaşă şi asta destul de neclar, animalul ieşi din apatie şi, în cîteva clipe, parcă-şi ieşi din minţi de furie, mîrîi hidos şi porni la atac.

Impactul îl azvîrli pe ezwal înapoi în zăpadă, dar nu prea departe. Îşi înfipse ghearele în suprafaţa îngheţată, se propti bine şi muşcă fără milă din spinarea uriaşă care înainta spre el.

Ursul scoase un urlet, îl apucă şi-l strînse în braţe cu putere, tăindu-i respiraţia şi dislocîndu-l pe ezwal — mai uşor decît el — de pe labele dinapoi. Pentru moment, ezwalul se luptă cu forţe reduse să scape; se simţea prea extenuat să se lupte pe viaţă şi pe moarte cu un animal atît de puternic.

Încercarea se dovedi a fi o greşeală. Receptase deja prima revelaţie pe care o avu ursul, a fiinţei străine cu care se lupta. O uşoară senzaţie de frică, o uimire prostească, dorinţa de a se retrage ca să analizeze situaţia. Dar, cum ezwalul încercă să se elibereze, puternicul Kodiak îşi schimbă iute intenţiile, îl strînse mai tare. Muşcă, cu fălcile sale lungi, corpul ezwalului, lăsînd o tăietură adîncă.

Animalul mîrîi triumfător; acum fluxul gîndirii lui exprima numai furie, cruzime şi dorinţa de a ucide.

Îşi eliberă o labă uriaşă şi lovi cu viteză surprinzătoare.

Fu o lovitură puternică, ameţitoare, ezwalul simţi şocul într-o clipă de neatenţie. Durerea îl făcu să uite pentru moment de oboseală şi, pentru scurtă vreme, îşi reveni în fire. Muşcă laba care se retrăgea, iar mişcarea fu atît de rapidă, încît dinţii i se încleştară în ea. Cu o mişcare a capului, reteză tendoane şi zdrobi oase. În acelaşi timp, îşi puse în funcţiune picioarele din mijloc şi zgîrie cu ghearele pîntecele ursului, sfîşiind blana, despicînd peretele stomacului, pătrunzînd adînc în cavitatea trupului animalului de jumătate de tonă — toate deodată.

Contraatacul fu atît de violent, încît ar fi trebuit să pună capăt luptei. Dar furia îl orbise de tot pe urs şi nu-şi mai dădu seama de gravitatea rănilor. Dacă ezwalul n-ar fi fost atît de ostenit, ar fi putut scăpa în momentul acela. Dar aşa, ursul scoase un ţipăt şi, orbit de durere, îşi repetă atacul. Îl prinse din nou pe inamicul său mai uşor într-o strînsoare disperată. Dar acele braţe uriaşe nu mai ţinuseră o asemenea maşină de distrugere.

Ezwalul nu putu să reacţioneze rapid. Dar nu de viteză era nevoie. Obosit, îşi aduse la loc picioarele din mijloc. Ostenit, sfîşie mai departe. De data asta, o cantitate mare de organe vitale se revărsară din trupul animalului.

Nici o furie, fie ea cît de bestială, nu putea rezista unei asemenea distrugeri. Cuprins de uluire prostească, ursul se prăbuşi în zăpadă. Ţinîndu-l încă strîns pe ezwal, ursul scuipă o spumă roşietică şi-şi dădu sufletul.

Ezwalul zăcu epuizat în braţele ursului mort, pînă cînd trupul acestuia fu scuturat de o convulsie musculară puternică şi labele masive din faţă se relaxară. Ezwalul se eliberă cu greu şi intră, clătinîndu-se, în peşteră.

Mirosul neplăcut ce persista înăuntru nu-l reţinu. Îşi linse rănile ca să le cureţe şi se făcu ghem. Adormi.

XI

Se trezi o dată cu impresia mentală că se aflau animale prin apropiere. Senzaţia fu atît de puternică, încît conştientiză şi dimensiunile lor. Şi, cu toate că erau multe, dimensiunile pe care le conştientiza erau ale unor animale mai mici decît ursul.

Fluxul mental general de pură bestialitate, îl linişti. Atît timp cît fiinţele acelea se simţeau în siguranţă, nu era nici un pericol din partea oamenilor. Deduse, după zgomote şi imagini mentale, că animalele devorau ursul mort. Ezwalul adormi din nou. Cînd se trezi, mai era încă lumină, iar majoritatea lupilor plecaseră. Contemplă pentru o clipă priveliştea de oase şi blană risipite pe zăpadă şi avu senzaţia că rămăseseră patru animale. Două dintre ele încercau să zdrobească un femur. Imaginea telepatică cu privire la ce făcea unul dintre celelalte două animale era neclară. În schimb, ultimul adulmeca la intrarea peşterii.

Ezwalul sări sprinten în picioare, numai ochi şi urechi, cu muşchii încordaţi. Cînd se trezise prima oară, fusese prea obosit ca să se mai gîndească dacă era în pericol. Acum, că se refăcuse, porni spre intrarea peşterii — ajunse tocmai cînd lupul intra adulmecînd cu grijă. Se fixară cu privirea la cîţiva metri distanţă.

Mai multă cruzime decît întîlnise la cîini, pînă şi la urs — acesta fu primul impact mental. Cu toate astea, după un mîrîit lung, care lăsă să i se întrevadă colţii, lupul dădu înapoi, făcu stînga-mprejur şi se furişă afară. Ezwalul îi citi gîndurile: nu exprimau teamă, ci profund respect. De asemenea, desluşi în subconştientul lui faptul că era sătul. Cu stomacul plin, lupul nu mai avea interes să incite o fiinţă stranie, mai mare şi mai puternică, după aparenţe, decît trei sau patru lupi.

Ezwalul era nervos acum. Vroia să ascundă degrabă orice urmă a morţii ursului. Se gîndea că oasele risipite, smocurile de blană şi porţiunile de zăpadă pătate de sînge, ca şi urmele considerabile lăsate de labele ursului se pot vedea foarte clar de sus.

Îşi dădea seama că dormise mare parte din zi, prea epuizat ca să mai stea cu ochii în patru. Dar această capacitate îi reveni. Ieşi afară.

Doi lupi se aflau în apropiere, iar alţi doi la o distanţă de aproximativ o sută de metri. Cei mai apropiaţi îl priveau cu ochii încărcaţi de furie, dar se retraseră pe măsură ce el avansa, renunţînd la oasele pe care le roseseră. Nebăgîndu-i în seamă, ezwalul ascunse în pămînt tot ce găsi şi netezi apoi zăpada cum putu mai bine. După aceea, se dădu înapoi pas cu pas, înspre peşteră, acoperindu-şi urmele.

Dormi toată noaptea, liniştit, în inima versantului. În ziua următoare, dormi cu intermitenţe, simţind cum foamea începea să nu-i dea pace. Pe la mijlocul amiezii, începu să ningă. Cînd albeaţa cernută din cer se întări, ezwalul se încumetă să iasă din peşteră. Avea un ţel precis. Îşi aduse aminte că traversase un rîu îngheţat, nu prea departe de-acolo şi-şi mai aminti şi alte asemenea rîuri, unde percepuse prezenţa unor forme de viaţă sub gheaţă. Merita să cerceteze.

Sparse gheaţa într-un punct unde rîul curgea repede dedesubtul gheţii şi se puse la pîndă. Gînduri rudimentare veneau dinspre apă, cînd apropiate, cînd depărtate. De două ori, zări nişte puncte sclipitoare în vîrtejurile rîului şi observă mişcările lor rapide, bruşte.

A treia oară, îşi coborî piciorul drept din faţă în apa rece şi-l ţinu acolo şi-l ţinu… pînă se apropie peştele.

Apoi, lovi cu laba o dată, o lovitură fulgerătoare. Stropi de apă şi peşte săriră pe gheaţă. Savura din plin carnea gustoasă. Avea un miros plăcut, nu ca cel al căprioarei.

Îi luă o oră să prindă şi să mănînce încă patru peşti. Succesul nu-l satisfăcu pe deplin, însă foamea îi trecuse. Cînd se întoarse la peşteră, se întunecase de-a binelea.

Se pregăti, cu băgare de seamă, să înnopteze. Era convins că problemele copleşitoare ale ultimelor zile se rezolvaseră — chiar peste aşteptările sale. Acum, era la adăpost de duşmani, îşi găsise un refugiu bun, chiar şi o sursă nesperată de hrană gustoasă. Toate acele probleme le rezolvase de unul singur, ca un prim test adevărat care-i arăta că se putea bizui pe puterile sale şi era încredinţat că mama lui ar fi fost foarte mîndră de el, dacă ar fi ştiut.

Cu toate astea, un vag sentiment de insatisfacţie nu-i dădea pace. De fapt, încercase numai să scape, nu făcuse nimic, sau prea puţin, să răzbune moartea mamei sale.

Oare cîte vieţi umane trebuiau sacrificate pentru asta? Socoti că, pentru acest scop, erau prea puţine fiinţe umane pe planeta aceea. Iar în zona aceea îndepărtată, erau cu atît mai puţine; şi, la drept vorbind, nu prea avea şanse să ajungă la zonele mai populate.

Totuşi, în minţile urmăritorilor săi remarcase imagini fugare de sate şi aşezări apropiate. Pînă la urmă, poate că ar putea să ajungă la unul sau mai multe din ele şi să rezolve o parte din planul său de răzbunare, înainte de a fi omorît.

Însă, nu era încă timpul. Ar fi fost o prostie să-şi închipuie că vînătoarea se terminase. Ar face bine să se expună cît mai puţin în următoarele cîteva zile şi, apoi, să profite de valurile de ninsoare ca să-şi croiască drum cît mai departe de dealurile acelea.

A patra zi se întîmplă ceva ce-i schimbă planurile. Cum mergea pe lîngă albia rîului, căutînd un loc bun de pescuit, călcă într-o capcană pentru castori cu piciorul stîng dinapoi.

Muşcătura fălcilor de metal îl făcu să sară în sus. Durerea instantanee îl făcu să se zbată. Această reacţie îi provocă răni grave la picior, căci avea atîta forţă, încît sfîşie carnea şi rupse tendoanele.

Ezwalul se ghemui în suferinţă; examina instrumentul care-l capturase. Analiză în cîteva minute cum funcţiona. Apăsă pe capetele plate şi-şi ridică piciorul, care pulsa de durere. Curînd după aceea, porni în josul apei, în cinci picioare. Ar fi vrut să se întoarcă la peşteră şi să rămînă acolo pînă i se vindeca piciorul. Dar nu îndrăzni.

Cît de curînd vor descoperi capcana sărită şi vor face oare vreo legătură cu el — iată întrebările care-l frămîntau. În orice caz, nu încăpea îndoiala că zona aceea nu mai era sigură.

Spre dimineaţă, îşi găsi un loc de odihnă sub o stîncă ieşită în afară. Dormi acolo mare parte din zi. Cînd amiaza era pe sfîrşite, îşi făcu apariţia, cu băgare de seamă, pe albia rîului şi, găsind locul unde gheaţa era mai subţire iar dedesubt apa curgea repede, folosi un bolovan ca să o spargă. Curînd, prinse cîţiva peşti.

Toată noaptea merse de-a lungul albiei rîului. Noaptea următoare la fel.

A treia zi, zgomotul familiar al navelor cu reacţie îl trezi dintr-un somn adînc. Ezwalul urmări încordat, din adăpostul lui, cum

o navă mică zbura la cîţiva zeci de metri deasupra albiei rîului, îndreptîndu-se spre el. Retrăgîndu-se în ascunziş să nu fie văzut, receptă un gînd limpede, aparent adresat chiar lui.

„Părăseşte imediat albia rîului. Urmele paşilor tăi au fost descoperite şi au pornit în cercetare. Mă numesc Jamieson şi încerc să obţin autorizaţie ca să-ţi salvez viaţa. Dar s-ar putea să ajungă prea tîrziu. Pleacă imediat. Urmele paşilor tăi au fost descoperite...”

Nava patrula în josul rîului; se pierduse din vedere şi din cîmpul de percepţie mentală. Tînărul ezwal se ghemui unde era şi se gîndi neliniştit: Să fie oare o capcană întinsă în scopul de a-l scoate în raza lor vizuală cît mai era lumină?

Se hotărî să nu iasă. Unul dintre oameni descoperise secretul ezwalilor. De fapt, prietenia lui — în sens restrîns, în caz că era reală — era mai periculoasă pentru rasa lui decît moartea mamei sale sau a lui.

Tînărul ezwal nu vroia să moară fără să lupte. Asemeni alergătorului care începe o cursă, ţîşni din ascunziş, îndreptîndu-se în susul rîului, în direcţia de unde venise. În dimineaţa aceea, devreme, trecuse pe lîngă marginea zimţată a unei văi stîncoase, care se întindea dincolo de rîu în ambele direcţii; nu era departe.

Cînd ajunse acolo, piciorul începu să-l doară din nou. Neluînd în seamă durerea, o rupse la fugă de-a lungul celui mai impracticabil, aparent, dintre cele două drumuri. Terenul stîncos, fără cărare delimitată, ducea sus, tot mai sus şi curînd ajunse pe o creastă, la cîteva sute de metri deasupra rîului.

Nu se zărea nici urmă de navă şi de urmăritori. Uşurat, ezwalul se îndreptă spre trecătoarea înaltă, pe care o descoperi la oarecare depărtare.

Noaptea începu să se aştearnă, în timp ce el alerga într-o zonă ce părea nesfîrşită, dezolantă şi rece. O Lună plină se înălţa pe cer în spatele lui, iar cerul, în dreapta lui, prinse viaţă datorită luminilor stranii, pe care ajunsese să le recunoască drept o particularitate a planetei.

Foarte tîrziu, primele raze de soare îl găsiră ostenit şi cu un picior care-i pulsa fără-ncetare. Mult mai tulburătoare, lumea strălucitoare din faţa lui dezvăluia o coastă marină cu cîteva locuinţe umane răspîndite ici-colo şi, cît vedeai cu ochii, un ocean cenuşiu.

Ezwalul se opri nesigur şi privi în jur. Într-un fel, aşa trebuia să arate locul pe care-l căuta; acolo erau mulţi oameni şi putea să-şi înceapă răzbunarea. Dar nu atîta timp cît urmăritorii lui se aflau relativ aproape şi cît timp piciorul şchiop îi stînjenea fiece mişcare.

Va trebui să ocolească aşezarea pe la dreapta sau pe la stînga, să se întoarcă înspre uscat şi să stea acolo pînă cînd...

Deodată, de deasupra unui pîlc apropiat de copaci, se ivi o navă ce zbura la joasă înălţime şi, într-o clipă, fu deasupra capului său. Ezwalul ţîşni ca o săgeată, nu înainte însă de a recunoaşte aceeaşi navă pe care o văzuse cu o zi înainte deasupra braţului rîului. Acum, îl urmărea cu uşurinţă, potrivindu-şi fiecare cotitură şi, din navă, aceeaşi minte limpede care i se adresase cu o zi înainte proiecta o serie de gînduri scurte, incisive.

„Nu-ţi voi face nici un rău! Dacă aş fi avut această intenţie, ai fi mort acum. Opreşte-te sau vei fi descoperit! Ai fost văzut deja de cîţiva, care au raportat apariţia ta. Ştiind direcţia din care vii, eu am reuşit să te găsesc primul. Dar întreaga zonă e în alertă şi celelalte nave o cercetează. Opreşte-te sau vei fi descoperit!”

Ezwalul se simţi neajutorat — torturat de acel puternic apel la simţul său de precauţie şi frustrarea mistuitoare de a nu putea să-l zgîlţîie niţel pe urmăritorul lui cel mai apropiat. Dar, un minut mai tîrziu, problema se rezolvă. Zări în faţa lui un grup de case răzleţe, îşi schimbă direcţia şi văzu una dintre temutele nave de salvare deplasîndu-se încet, la mai puţin de o milă distanţă. Plonjă într-un pîlc de arbuşti şi se tupilă acolo tremurînd.

Imediat după aceea, mica navă coborî ca un bolovan şi încetini viteza pentru aterizare, la cincisprezece metri depărtare de el. Ezwalul tresări cînd o trapă glisantă se deschise, dar nimeni nu-şi făcu apariţia. În schimb, recepta gînduri stăruitoare.

„Ieri am încercat să te îndrum spre un loc deschis, dar acum că ai ajuns în această zonă, mi-a rămas o singură posibilitate să-ţi salvez viaţa. Trebuie să intri în compartimentul din faţă, ca să te duc într-un loc unde vei fi în siguranţă. Nu, nu pot să-ţi dau drumul, dar cred că-ţi pot garanta că nu ţi se va face nici un rău. Se apropie cealaltă navă! Oamenii din ea nu cred că eşti o fiinţă inteligentă sau o ameninţare pentru vieţile lor şi nu

e timp să-i convingem de adevăr. Or să te omoare dacă nu te mişti repede! Înţelegi?”

Nava de salvare se afla acum la numai cîteva sute de metri depărtare, rotindu-se deasupra unui pîlc de tufişuri, asemănător celui în care se ascundea ezwalul. Îl cercetau îndeaproape.

Ezwalul aşteptă încordat. Era sigur că urmele lui nu se puteau distinge în zăpada mocirloasă, călcată în picioare şi că exista o şansă ca nava să plece în altă parte. Dar deodată, cum o urmărea cu privirea, nava se ridică şi o porni drept spre el.

„Repede!” veni justificarea stăruitoare de la nava mai mică. „Ar fi mult mai bine să nu te vadă intrînd.”

Ezwalul ezita încă, nevrînd să renunţe aşa uşor la libertatea obţinută cu atîta greutate, chiar şi pentru a-şi salva viaţa. Apoi, în ultima clipă, nu simţul de conservare îl făcu să se hotărască; ci, îşi aminti de spusele pretinsului său protector: *„Oamenii din ea nu cred că eşti o fiinţă inteligentă...”* Asta însemna că omul din nava care-l aştepta era singurul care credea acest lucru. Iar dacă omul acela ar muri, acest adevăr ar dispărea odată cu el.

XII

Menţinîndu-şi corpul la nivelul solului şi profitînd de tufişurile din cale, ezwalul se strecură rapid spre navă şi sări înăuntru prin trapa deschisă. Uşa se închise etanş în spatele lui, lăsîndu-l în întuneric, dar nu înainte de a remarca interiorul compartimentului; nu avea nimic deosebit în afară de două guri de ventilaţie. Cînd puntea se ridică pe neaşteptate sub el, se aşeză obosit pe labele dinapoi şi rămase acolo.

Curios, dar, înţelegînd că nu va avea posibilitatea imediată de a-l ucide pe deţinătorul secretului esenţial, nu se necăji, ci acceptă resemnat că lucrurile trebuiau să-şi urmeze cursul, indiferent de ce ar face el.

Acum, de undeva, de dincolo de navă, veneau gînduri care se înregistrară simultan în mintea omului din compartimentul alăturat; de asemenea, se auzeau sunete foarte slabe prin peretele despărţitor de metal: „Doctore Jamieson! Totdeauna ne-o iei înainte. N-ai văzut nici urmă de bietul monstruleţ subapreciat, nu-i aşa?” Era aceeaşi minte impetuoasă care

dăduse ordine în nava naufragiată, cu multe zile înainte, şi acum nu reuşea să-şi disimuleze ostilitatea.

Urmă o pauză, apoi o replică uşor ironică: „Sînt convins că a părăsit zona, comandante McLennan”.

„Zău? Eh, vom afla curînd. Şase cîini sînt pe urmele lui, împreună cu cealaltă navă de salvare care-i însoţeşte. Urmele sînt proaspete, judecînd după viteza cîinilor. De data asta, nu ne vom opri: pînă nu-l prindem, oriunde s-ar afla. Păcat că n-ai reuşit să-l convingi pe preşedintele Consiliului că animalul e inofensiv ca să încercăm să-l capturăm viu — dar poate că o să-ţi dea voie să-l împăiezi.”

În vreme ce comandantul vorbea, gîndurile lui directe deveneau din ce în ce mai slabe, iar ezwalul simţi cum mica navă a lui Jamieson lua înălţime şi prindea viteză. În clipa următoare, Jamieson se arătă îngrijorat de faptul că nava se întorcea repede, înapoi.

„Jamieson!” Era vocea şi gîndul comandantului McLennan, ambele trădînd furie. „Ori aterizezi imediat, ori ne vom vedea obligaţi să-ţi aruncăm nava în aer!”

Ezwalul citi consternare în mintea omului din compartimentul alăturat. Desluşi, de asemenea şi nehotărîre, o controversă mentală între a comanda nava pentru aterizare sau pentru a dispărea, cu toată viteza, printre munţi şi norii joşi. Dar Jamieson nu-şi trăda incertitudinea în replica ce exprima indignare:

„Ce înseamnă asta, domnule comandant?”

„Nu rezolvi nimic dacă încerci să ne înşeli, Jamieson! Unul dintre localnici a văzut totul din casa lui de pe coasta dealului de colo. Ţi-a văzut nava făcînd manevre prin preajmă şi-a luat binoclul şi te-a urmărit cum ai aterizat. A văzut animalul intrînd în navă. Cum ai făcut? L-ai ademenit cu o bucăţică de hrană de pe planeta lui? Te previn, Jamieson, avem armele aţintite spre nava ta. Dacă nu începi să cobori pînă număr la trei, voi da ordin să tragă! Unu… doi…

Ezwalul simţi cum puntea de sub el începe să coboare. Dar, înainte de asta, înregistră o serie de gînduri rapide în mintea lui Jamieson — o reprezentare a navei lui doborîte de focul armelor, a lui Jamieson însuşi mort în urma prăbuşirii navei, a ezwalului supravieţuind atît cît să cadă pradă armelor nemiloase din cealaltă navă. O senzaţie de frustrare şi un regret profund din cauza eşecului unui plan de importanţă vitală însoţeau aceste imagini.

Foarte ciudat! Mintea acestui om părea să difere complet de cea a omului care-i omorîse mama. În mintea aceea nu descoperi dorinţa de a-i distruge pe cei din cealaltă navă, chiar dacă ei îl ameninţaseră de moarte. De asemenea, nu desluşi nici urmă de teamă pentru propria-i persoană.

Un flux de gînduri imperative, provenind din compartimentul alăturat, îi erau destinate: „Nu e vreme să-ţi explic pe larg, dar trebuie să înţelegi un lucru esenţial. Ştii, desigur, de ce ezwalii preferă să-şi ţină sub tăcere inteligenţa: de teamă să nu-i îndîrjească mai mult pe oameni împotriva lor, în caz că aceştia descoperă adevărul. Au dreptate — în măsura în care pe planeta Carson are vreo parte dreptate mai multă decît alta. Ca simple animale, aşa cum pretindeţi să fiţi, nu aveţi nici un drept conform Legii Interstelare. Dar ca fiinţe raţionale şi autohtone, ar trebui să le căpătaţi.

Ezwalii nu vor putea niciodată să-i alunge pe oameni de pe planeta Carson folosind forţa, dar, în calitate de rasă evoluată ştiinţific, ne-aţi putea cere să o părăsim, din moment ce vă puteţi apăra singuri planeta, iar noi am fi obligaţi să o părăsim.

Mi-am riscat reputaţia profesională — şi siguranţa personală — ca să te aduc în faţa autorităţilor guvernului meu, în speranţa de a le dovedi că tu şi semenii tăi sînteţi fiinţe inteligente şi că trebuie să încetăm să vă omorîm şi să începem tratativele cu voi. Bineînţeles că nu pot face asta decît cu sprijinul tău”.

Tocmai cînd termină de vorbit, un zgîlţîit uşor dovedi că nava atinsese solul. Testase pereţii compartimentului, apăsîndu-se de ei cu toate puterile, dar păreau să nu aibă nici un punct mai slab. Cele două grupuri de găuri care marcau gurile de ventilaţie demonstrau că tăbliile de oţel înconjurătoare erau la fel de groase ca labele lui.

Jamieson vorbi din nou, oarecum grăbit: „Oamenii din cealaltă navă, după cum probabil ştii, sînt militari, care au ordinul să te caute şi să te captureze, viu sau mort. Cînd am ajuns pe Pămînt, cu cîteva zile în urmă şi am aflat cum stau lucrurile, am cerut să mi se încredinţeze mie sarcina asta, de vreme ce comandantul McLennan nu reuşise să te localizeze. Dar cererea mea a fost respinsă, fiindcă am pus accentul pe importanţa faptului de a te captura în viaţă, iar tu eşti considerat un mare pericol. Mă aflu aici împotriva voinţei lui McLennan. El crede că militarii sînt mai bine dotaţi ca să rezolve o asemenea situaţie”.

Ezwalul recepta explicaţia lui Jamieson numai cu o parte a minţii sale; cealaltă parte conştientiza din ce în ce mai mult presiunea exercitată de gîndurile provenite din exterior. Erau gînduri amestecate, unele ostile — parte din această ostilitate părea să se îndrepte spre Jamieson. Părea că exista sentimentul că jucase necinstit. Dar, ici-colo, desluşi o oarecare admiraţie pentru felul în care Jamieson rezolvase ceea ce ei ar fi considerat imposibil.

Amestecătura aceea de gînduri spori în intensitate în ultimele cîteva minute, iar acum rămăsese constantă. Cealaltă navă aterizase, desigur, pe undeva, prin apropiere.

Jamieson termină grăbit: „Nu mai sînt stăpîn pe situaţie. Dar tu ne-ai putea ajuta pe amîndoi, dacă mi-ai transmite ce gîndeşte McLennan — ce planuri are — de îndată ce le vei recepta. Sau le-ai şi aflat?”

Ezwalul se lăsă dispreţuitor pe labele dinapoi. De fapt, nu fusese de acord cu nimic pînă atunci. Şi nici nu se va lăsa prins în capcană printr-o înşelătorie atît de josnică ca să se învoiască, deşi, după toate aparenţele, omul nu avea asemenea intenţii.

XIII

Acum, imaginile din mintea lui Jamieson arătau că deschisese uşa camerei de comandă şi ieşea afară ca să înfrunte mai mulţi oameni cu armele îndreptate spre el.

Glasul lui McLennan, care se afla încă în nava cealaltă, răsună în difuzor:

— Doctore, sînt uluit de actul dumitale ilegal de a decide ce am eu de făcut. Dă-te la o parte!

Jamieson nu răspunse, dar se îndepărtă de navă, după cum i se ceruse.

— E-n regulă, Carling, poţi începe, spuse McLennan cu asprime.

Unul dintre oameni, care avea un cilindru mic de metal, se îndreptă spre compartimentul de comandă, pe care tocmai îl părăsise Jamieson şi intră înăuntru. Urmă o serie de zgomote metalice; apoi, Jamieson i se adresă lui McLennan tăios:

— Te previn, comandante, dacă-i faci vreun rău ezwalului, în calitate de prizonier fără apărare, o să-ţi vină cam greu să te justifici.

— N-ai grijă, doctore Jamieson, tovarăşul dumitale n-o să păţească nimic. Consider necesar numai să inspectez compartimentul ca să văd dacă e potrivit pentru a transporta spre civilizaţie un animal atît de periculos. Gazul îl va menţine în stare de inconştienţă timp de cîteva ore.

— Nu-l va afecta, spuse Jamieson, fiindcă e deja avertizat.

— A, da! Replică comandantul ironic. Teoria dumitale vestită! Bine, vom vedea dacă e destul de deştept ca să-şi ţină respiraţia cîteva minute. Carling, te-ai prins bine! Atunci deschide supapa.

— Da, domnule.

Ezwalul inhala adînc a treia oară, cînd începu şuieratul acela şi-şi ţinu respiraţia. Nu ştia exact ce însemna „cîteva minute”, aşa că rămase acolo, inert, hotărît să-şi ţină suflarea chiar şi pînă îşi va pierde cunoştinţa, dacă era necesar.

Între timp, afară, Jamieson spuse:

— Bagă de seamă, comandante, ai face o greşeală gravă dacă te bizui pe faptul că gazul va imobiliza fiinţa asta.

— Adică, vrei să ne convingi, zise McLennan, că animalul ştie că îl gazăm pentru că am vorbit despre asta — cu alte cuvinte, că ne cunoaşte limba?

— Citeşte gîndurile.

Afirmaţia păru că îl blocase pe McLennan. Ezwalul surprinse schimbarea din mintea omului, o acceptare parţială a ceea ce spusese Jamieson.

McLennan i se adresă încet:

— Vorbeşti serios, domnule?

— Cît se poate de serios. Ezwalii sînt nişte telepaţi perfecţi, singurii din universul cunoscut care pot recepţiona şi transmite la non telepaţi.

McLennan replică speculativ:

— Ar fi ideal, dacă am avea cîte un animal telepat la bordul fiecărei nave.

— Într-adevăr, răspunse Jamieson şi asta ar fi numai una din multiplele posibilităţi.

McLennan nu mai ezită. Era un om hotărît şi replică, fără drept de apel.

— Problema este să ne asigurăm că rămîne în calitate de prizonier şi nu mai face nici un rău. Carling, mai lasă gazul să meargă cinci minute. Apoi, deschide uşa.

Cinci minute, treizeci sau şaizeci — n-avea nici o importanţă. Ezwalii erau amfibii: ar fi trebuit o oră şi jumătate să te asiguri că ai anesteziat un ezwal.

Pe ezwal, faptul că McLennan acceptase parţial teoria lui Jamieson, îl făcu să-şi definitiveze hotărîrea pe care o avea de luat. Acum ori niciodată. Jamieson trebuia să moară — astfel încît încrederea temporară a lui McLennan în inteligenţa ezwalilor să fie zdruncinată pentru totdeauna de o dezlănţuire animalică.

Se mişcă, astfel încît să poată acţiona instantaneu; apoi, îşi lăsă trupul să se relaxeze. Îşi dădu seama că Jamieson se îndrepta neobservat spre aparat. Probabil că cel care comanda aparatul depăşise timpul,

căci Jamieson vorbi tăios:

— Comandante, îţi cer să încetezi folosirea gazului. Nimeni nu ştie ce efect poate avea asupra ezwalului.

— Şi voi l-aţi folosit cînd i-aţi capturat.

— Am avut noroc.

— Gata, Carling, spuse McLennan. Deschide uşa. Toată lumea, înapoi!

— Ce ai de gînd să faci? Era vocea lui Jamieson.

— Dacă e inconştient, îl luăm pe sus şi-l ducem pînă la maşinăria aia mare de colo.

Jamieson părea resemnat.

— Lasă-mă pe mine să-i prind legăturile.

Păşind spre uşa compartimentului, ezwalul avu o imagine mentală a lui Jamieson, ceea ce-l făcu să se răzgîndească. Intenţionase să rămînă adormit pentru moment şi să spere că şansa i-l va aduce pe Jamieson la îndemînă. Acum, omul se afla într-o poziţie favorabilă pentru a putea fi omorît. Ezwalul îşi strînse picioarele sub el şi ţîşni înspre partea luminată, spre uşă.

Uşa se deschise larg. Ezwalul şi omul stăteau faţă în faţă. Cei trei ochi în linie, cu luciri de oţel, se aflau la acelaşi nivel cu perechea de ochi căprui fermi şi neşovăitori.

Dincolo, în frigul de afară, era multă agitaţie, o tensiune nervoasă a mai multor minţi omeneşti. Ezwalul realiză acest lucru şi transmise această descoperire subconştientului său.

Se petrecea un lucru uluitor. În ciuda cumplitului său plan, ezita. Înţelese vag de ce. Mai devreme — cu multe zile înainte — omorîse fără milă oameni, fiindcă pentru ei el era un animal, iar pentru el ei erau duşmanii rasei sale.

Acum însă era altceva. Omul ăsta era, neîndoielnic, un prieten statornic. Mai mult. Se întîlniseră două fiinţe inteligente; şi, cu toate că ezwalul nu realiza decît vag acest lucru, simţea afinitatea care exista între toate fiinţele raţionale o dată ce intrau în legătură.

Într-un cotlon îndepărtat al minţii sale, înţelese

antagonismul ce putea exista între formele de viaţă inteligente. Dar evoluţia lui emoţională nu atinsese acel punct. Astfel încît sentimentul de comunicare şi afinitate predomina.

Apoi, Jamieson vorbi tare, cu voce groasă, răsunătoare; cuvintele nu aveau nici o semnificaţie pentru ezwal, în schimb gîndurile erau limpezi ca cristalul.

— Îţi sînt prieten şi stau între tine şi o eventuală moarte. Nu pentru că oamenii ăştia sînt duşmanii tăi, ci pentru că tu n-ai să-i laşi să-ţi devină prieteni.

Poţi să mă omori oricînd şi ştiu că nu pui preţ pe viaţa ta. Dar, gîndeşte-te: chiar în clipa asta, poate un ezwal, pe planeta ta, omoară un om, sau e omorît. Şi, cu toate că ne aflăm la mare distanţă, acum îţi stă în putere să hotărăşti dacă aceste două omoruri fără rost vor înceta curînd sau vor continua încă multă vreme.

Să nu crezi că-ţi ofer o soluţie uşoară, laşă. Sarcina de a stabili armonia între ezwali şi oameni nu va fi uşoară. Va trebui să convingem de adevăr o mulţime de membri ai fiecărei rase. Ai să întîlneşti mulţi semeni de-ai mei care consideră fiinţele ce diferă de ei nişte animale, implicit inferioare lor. Astfel de persoane ignorante nu conduc lumea, dar îţi vor pune răbdarea la încercare, înainte să reuşim ceva. Mulţi dintre semenii tăi te vor socoti un trădător, la început, pentru că pur şi simplu nu înţeleg care-i adevărul, ca şi oamenii ăştia din spatele meu. Ca să-i facem să înţeleagă trebuie timp şi nu va fi deloc uşor, dar e posibil cu ajutorul tău. Putem începe chiar de-acum.

Jamieson îi întoarse, calm, spatele, cu faţa la ceilalţi. Comandantul McLennan îl privi pe Jamieson cu gura căscată, cînd acesta zise:

— Comandante, vrei să-i spui unuia dintre oamenii dumitale să-mi aducă trusa medicală din camera de comandă? Oaspetele nostru este grav rănit la un picior şi are nevoie de îngrijire.

McLennan clipi din ochi. Fără a rosti o vorbă, surprinse privirile unuia dintre oamenii lui şi dădu din cap. Omul o porni spre camera de comandă.

— Dar, după cum vedeţi, adăugă Jamieson, celelalte cinci picioare sînt sănătoase, aşa că nu care cumva să facă cineva greşeala să încerce să închidă uşa înainte de a ne asigura de bunăvoinţa lui.

Ezwalul stătuse ca o statuie, chinuit de ezitări, care sporeau cu fiecare clipă ce trecea. Întîrziind atîta, le lăsase celor prezenţi impresia că riscase totul ca să desfiinţeze ideea fiinţei inteligente.

Omul care se dusese pînă la camera de comandă reveni cu o casetă mică şi i-o înmînă lui Jamieson, întinzîndu-se niţel ca să i-o poată da. Jamieson se întoarse şi puse caseta în cadrul uşii, între ei. Îl privi din nou pe ezwal drept în ochi.

— Dacă te întinzi pe jos ca s-ajung la piciorul rănit, i se adresă el calm, cred că pot să fac ceva pentru el.

Mintea omului părea deschisă. Era ultima încercare de lămurire, fără nici cea mai mică intenţie de înşelăciune — dar acum şi el vroia din toată inima să ajute.

Luă această hotărîre înţelegînd că era inevitabilă. Simţi o mare uşurare cînd se culcă pe jos şi-şi întinse piciorul rănit.

XIV

Marele oraş se desluşea acum prin ceaţă. Oraşul Ship. Mai devreme, Jamieson îi telefonase soţiei sale din avion; prima veste pe care o primea despre întoarcerea lui. Îl adusese degrabă şi pe Diddy din Play Square şi avură o conversaţie animată în trei.

Înflăcărarea lor îl făcu să se simtă vinovat, căci ar fi trebuit să-i telefoneze cînd se întorsese. Rătăcise patru luni şi jumătate în spaţiu şi ştia că ea se va necăji dacă va afla că zăbovise cîteva săptămîni în plus ca să salveze viaţa unui pui de ezwal. Se hotărîse să nu-i spună.

Şezînd pe locul lui din avion, Jamieson dădea din cap, cugetînd la problemele cu care se confruntau bărbaţii şi femeile acelui veac. Totul — viaţa de familie, grija faţă de copii, dragostea şi dorinţele personale — trecuse pe locul al doilea din pricina imperativelor războiului secular împotriva rulilor. Va ajunge acasă în mai puţin de o oră. Vor fi o mulţime de sărutări amestecate cu lacrimi, fiindcă Veda era o femeie foarte sentimentală. O vreme va răspunde ardorii lui; apoi, ardoarea ei o va depăşi pe-a lui şi, pînă la urmă, flacăra se va micşora treptat. Între timp, el se va implica repede în poziţia lui administrativă înaltă, pe care o părăsise din ce în ce mai puţin,

în ultima vreme. Putea să numere pe degetele de la o mînă genul de probleme care l-ar îndepărta de birou. Una era ideea despre ezwali.

Aceasta devenise un subiect de studiu pentru şeful Departamentului de Ştiinţă din pricina a două aspecte. Nimeni altcineva n-ar mai fi stîrnit entuziasm cu ideea că ezwalii ar fi fiinţe inteligente, aşa că nu putea să se bizuie că cineva va lua în serios proiectul capturării uneia sau a mai multor asemenea fiinţe. În al doilea rînd, era faptul că avea legătură cu planeta Carson, unul dintre cei trei pivoţi ai apărării omului împotriva rulilor. În această situaţie, o poziţie nouă faţă de ezwali implica acţiune. Existau şi alte posibilităţi, dar în general, nu mai era nevoie să facă muncă „de teren”.

Astfel, într-o zi, nu mult după capturarea tînărului ezwal, se afla în biroul său conducînd o întrevedere destul de importantă ca să necesite atenţia „şefului”. Era o întrevedere de primă însemnătate, dar nu implica plecarea lui de pe Pămînt.

— Aici! spuse Trevor Jamieson. Puse vîrful creionului în centrul unei pete verzi de pe harta din faţa lui. Chiar aici, domnule Clugy, zise el, trebuie ridicată tabăra.

Ira Clugy se aplecă şi privi locul indicat. Părea uimit, iar glasul său trăda iritare, cînd întrebă:

— De ce neapărat în locul ăsta?

— Foarte simplu, răspunse Jamieson. Îl deranja să trateze un adult ca pe un copil. Dar războiul ca rulii necesita conducători extrem de abili. Scopul proiectului, continuă el, este să obţinem secreţie de la puii acestor animale limfatice de pe planeta Mira pentru laboratoarele noastre — repede şi în cantităţi mari. Această zonă de păduri este habitatul lor principal. Aşa că tabăra trebuie plasată acolo, pentru a obţine rezultate cît mai repede cu putinţă.

Nu putu să nu aprobe reacţia de exasperare a lui Clugy. Se considera norocos dacă nu primea un pumn în nas, îşi zicea Jamieson cu tristeţe în sinea lui. Mîinile prea mari ale astronautului se încleştară, străduindu-se să-şi păstreze controlul şi înghiţi cu noduri.

— Domnule Jamieson, spuse el liniştit, după cum ştii, noi am şi făcut o incursiune preliminară. Oamenii nu au experienţă cu astfel de păduri. Colcăie de puii animalelor limfatice şi de mii de alte creaturi periculoase. Se ridică şi se aplecă peste harta

topografică a planetei Mira. În schimb aici, spuse el înviorat, în zona asta muntoasă e destul de rău, ce-i drept, însă se poate lupta împotriva formelor de viaţă animală şi vegetală, iar clima e suportabilă. Ne-am putea stabili acolo şi am putea executa mişcări alternative ca să obţinem cîtă zeamă vreţi. E şi mai ieftin, dacă luăm în considerare costul întreţinerii unui amplasament în pădure.

Era o analiză cît se poate de rezonabilă. În cazul în care Clugy era manevrat de ruli, păstra foarte bine aparenţele. Jamieson ştia că o echipă psihotehnică din camera alăturată, unde era proiectată scena, studia reacţiile lui Clugy. Dacă emitea o notă falsă, o lumină de avertizare, invizibilă pentru Clugy, se aprindea pe panoul de pe biroul lui Jamieson. Însă panoul nu se lumină.

Jamieson insistă:

— Pentru motive pe care nu avem libertatea să le discutăm, lichidul limfatic este prea important pentru noi ca să ne gîndim cît ne costă obţinerea lui. Trebuie să-l obţinem şi încă foarte repede. De altfel, contractul, dacă-l obţii, va dispune de fonduri suplimentare — controlate, bineînţeles. Aşadar...

— La naiba cu fondurile! exclamă Clugy iritat. Nu trebuia să le menţionez! Ce contează de fapt este că expunem la pericole inutile cîteva sute de oameni bine pregătiţi.

— Nu sînt de acord că n-ar fi utile, spuse Jamieson. Acum insista, vrînd să provoace o criză. Şi-mi asum întreaga răspundere pentru hotărîrea mea.

Clugy se lăsă încet în fotoliu. Chipul său colorat de atîţia sori se aprinse de mînie.

— Domnule Jamieson, spuse el în final, există un munte mic — un deal — la capătul zonei de junglă. L-am menţionat în raport. Nu e ceea ce aş numi un loc bun, dar nu însumează toate trăsăturile negative ale zonei depresionare. Dacă guvernul insistă asupra stabilirii taberei în apropierea sursei de alimentare — adică, dacă *dumneata* insişti, din moment ce ai autoritate deplină — o aşezăm pe dealul ala. Dar, îţi spun cinstit: mai-mai că aş cere oamenilor mei să rămînă pe loc, chiar dacă pierd contractul.

Jamieson era necăjit. Îşi dădea seama de cît de iraţional trebuia să-l considere acel inginer practic. Dar vîrful creionului său se întoarse la pata verde şi apăsă ferm în mijlocul ei.

— Aici, spuse el hotărît.

Picătura finală. Trupul rezistent al lui Clugy ţîşni ca un arc din scaun. Reacţia lui făcu să vibreze biroul lui Jamieson.

— La naiba, izbucni el, eşti asemeni multor altor „zei” de tinichea ţintuiţi în scaunele lor pe care i-am cunoscut. Ai stat prea multă vreme la birou şi-ai pierdut contactul cu realitatea, dar ai impresia că-ţi poţi menţine reputaţia arătîndu-te neînduplecat şi ordonînd ca totul să se facă pe cele mai grele căi posibile — chiar dacă pune în pericol vieţile unor oameni mai buni ca dumneata! Frate dragă, dacă aş putea să te ţin cinci minute în iadul ăsta verde unde indică vîrful creionului, ar rămîne de văzut pe urmă unde ai vrea să instalăm tabăra!

Era izbucnirea pe care Jamieson o aştepta; dar semnalul de avertizare nu se aprinse. Se simţi uşurat. Rămăsese să încheie întrevederea fără a dezvălui că fusese de fapt un test.

— Să-ţi spun drept, domnule Clugy, i se adresă el calm, mă surprinde că amesteci persoane particulare în această chestiune pur guvernamentală.

Clugy rămase neclintit, deşi expresia de furie se redusese la o simplă privire încruntată.

— Domnule Jamieson, spuse el cu asprime, un om care-i trimite pe alţii într-o misiune imposibilă dintr-un simplu capriciu aduce implicit elementul personal. Dacă acolo vrei să se instaleze tabăra, ridic-o singur. Eu ordon echipajului meu să revină pe Pămînt. La naiba cu contractul — cu fonduri suplimentare cu tot.

Clugy se răsuci pe călcîie, pornind spre uşă. Jamieson nu schiţă nici o încercare să-l oprească. Testul nu era încă complet. Argumentul definitiv ar fi dacă Clugy şi-ar duce ameninţarea pînă la capăt şi şi-ar chema oamenii de pe planeta Mira 23, retrăgîndu-şi astfel orice pretenţie asupra contractului. Ar fi un pas pe care rulii nu l-ar face — să renunţe la controlul, prin intermediul lui Clugy, asupra unui proiect de primă importanţă, ca acela privind lichidul limfatic — chiar dacă tabăra ar trebui instalată pe un vulcan. N-ar putea simula atîta interes pentru vieţile personalului uman.

Trevor Jamieson puse în funcţiune un contor şi apăsă un buton de pe panou. Se lumină un ecran, pe care apăru un grup de trei oameni. Era echipa psihotehnică, cea care îl studiase pe

Clugy amănunţit, cu ajutorul mai multor aparate ultrasensibile de detectare.

— Ei bine, spuse Jamieson, se pare că Clugy e curat, nu-i aşa, domnilor?

Unul dintre cei trei zîmbi.

— Accesul de furie i se potriveşte. Garantez pentru Clugy.

— Dacă l-aş putea recîştiga de partea mea, spuse Jamieson încruntat. Să sperăm că rulii nu ajung la el înainte de a pleca spre Mira.

Aceasta era, din păcate pentru omenire, partea dezastruoasă. Nu puteau fi niciodată siguri, mai ales aici, pe planeta-mamă a oamenilor. Nicăieri în sectorul controlat de oameni din galaxie nu funcţiona mai bine activitatea de spionaj a rulilor decît pe Pămînt, în ciuda contraspionajului intens şi continuu. Cauzele acestei situaţii se pierdeau în negura unui veac, în vremurile fatale din istoria omenirii, cînd prima armada distrugătoare a rulilor venise dintr-o regiune întunecată, ce cuprindea un braţ al galaxiei.

Cuceriră o mie de sisteme planetare înainte ca umanoizii să-şi poată mobiliza flotele şi să contraatace cu suficientă forţă ca să le stăvilească înaintarea. Lupta pe cîmpul întins de bătaie dură cîţiva ani, tenacitatea nemiloasă şi calculată a rulilor întîlnind vitejia altruistă a omului, ştiinţa mai veche şi mai echilibrată a duşmanului fiind contrabalansată de creativitatea inegalabilă a minţii umane în caz de stres.

Apoi, fluxul rulilor începu din nou să avanseze inexorabil, pe măsură ce planurile militare ale oamenilor eşuau unul cîte unul, iar cîteva dintre strategiile ultrasecrete fuseseră anticipate. Asta părea să însemne un singur lucru: spionii culegeau informaţii pentru duşman.

Abilitatea rulilor de a controla lumina cu celulele corpului nici măcar nu se bănuia, pînă cînd, într-o zi, un „om” a fost spulberat în bucăţele, pe cînd încerca să scape după ce fusese prins furînd din documentele secrete ale Consiliului de Cercetare. Cînd imaginea omului se dizolvă, transformîndu-se într-o arătare vermiculară, cu numeroase braţe şi picioare reticulate, oamenii au început să bănuiască pericolul fantastic care-i ameninţa.

În cîteva ore, maşini blindate şi nave spaţiale percheziţionau fiecare oraş şi fiecare străduţă în parte din o mie de planete,

scoţîndu-i pe locuitori afară, din clădiri şi folosind radarul ca să le identifice forma adevărată.

O sută de mii de spioni ruli au fost găsiţi şi executaţi numai în razia făcută pe Pămînt. Dar de atunci, căutarea nu a încetat. Curînd, rulii au născocit un sistem suplimentar, care le-a permis să contracareze cele mai complexe sisteme de detectare radar.

Şi astfel, decadă după decadă, bilanţul arăta că rulii cîştigau. Erau nişte forme de viaţă rezistente, avînd siliciu şi fluor în constituţie, aproape imune la elementele chimice şi bacteriile care afectează oamenii. Preocuparea principală a oamenilor fusese de a găsi, în partea lor de galaxie, un organism pe care să se facă experimente bacteriologice.

Acel organism era tocmai progenitura animalelor limfatice. Scopul lichidului limfatic îl indusese în eroare pe Ira Clugy. El acceptase ideea că avea oarecare legătură cu plantele regeneratoare de aer pentru navele mari de luptă. Sperau ca rulii să-şi fi format aceeaşi părere falsă.

Gîndurile lui Jamieson fură întrerupte de bîzîitul interfonului din biroul de afară. Se scuză faţă de grupul de psihotehnicieni şi schimbă imaginea, pe ecran apărînd chipul secretarei sale.

— E domnul Caleb Carson, îi spuse tînăra femeie.

— Fă-mi legătura.

Secretara încuviinţă, iar imaginea ei de pe ecran fu înlocuită de chipul grav, cu trăsături inteligente, al unui tînăr brunet. Caleb Carson era nepotul descoperitorului planetei Carson şi un cercetător desăvîrşit al acelei lumi primitive şi al conflictului dintre oameni şi ezwali.

— Gata, spuse el.

Jamieson ardea de nerăbdare.

— Vin numaidecît, zise el şi întrerupse legătura. Secretarei lui îi spuse:

— Mă duc la Centrul de Cercetări. Dacă vine vreun raport despre Ira Clugy, transmite-mi-l acolo.

— Da, domnule.

Părăsind biroul, Jamieson se felicită în sinea lui pentru ideea de a-l numi pe nepotul fondatorului planetei Carson instructor al tînărului ezwal. Dacă exista cineva care punea totul în joc pentru reuşita unui plan de stabilizare a situaţiei pe planeta Carson, acela era tînărul, eminentul Caleb Carson.

Jamieson luă liftul pînă la hangarul de pe acoperiş, unde era parcat aerocarul său. Doi gardieni înarmaţi, de-o parte şi de alta a uşii hangarului, îl salutară politicos, apoi începură să-l percheziţioneze şi îi verificară identitatea. Jamieson se supuse răbdător mîinilor scotocitoare; era modalitatea cea mai sigură, cea mai simplă de a-i prinde pe agenţii rulilor, iar dosarele din birourile guvernamentale din clădirea aceea conţineau multe informaţii secrete.

Aerocarul lui, împreună cu alte cîteva, era parcat lîngă uşa deschisă a hangarului. Ajungînd lîngă el, privirile îi fură atrase de nişte linii ciudate pe o porţiune mică din material silicos, din care era constituită întreaga suprafaţă.

Jamieson clipi din ochi, apoi dădu din cap. Avea o senzaţie stranie, de căldură şi apoi... închise ochii şi strînse pleoapele, dar imaginea acelor linii persista, ca şi cînd desenul acela corespundea unui drum binecunoscut, înregistrat undeva, în subconştientul lui.

Se trezi în aerocar; prinse a-l dirija spre o clădire îndepărtată, înainte de a se gîndi: „Ce naiba se întîmplă?"

Era încă nervos, o frenezie ciudată, cînd îşi coborî mica navă pe acoperişul unei clădiri înalte. Absent, însă introspectiv încă, uimit şi tulburat, se opri şi aşteptă ca paznicul de la parcare să-i aducă bonul: cînd se îndreptă spre el, Jamieson observă că nu era acelaşi; pe acesta nu-l mai văzuse niciodată. Şi apoi, cercetînd în jur, constată un lucru uluitor.

Clădirea aceea *nu* era Centrul de Cercetări!

Mai mult, nu semăna deloc cu Centrul. Deconcertat, se întoarse spre paznic să-şi ceară scuze. Încremeni. Omul nu ţinea în mînă un bon, ci o armă strălucitoare. Jamieson simţi un jet rece de gaz în plină figură şi o gheară care îl sugruma. Apoi, totul se întunecă.

XV

Următoarea senzaţie, după ce-şi veni în fire, fu un miros greu, rînced, de vegetaţie intrată în descompunere, un miros familiar şi straniu totodată. Rămase pe loc, cu ochii închişi, nemişcat, forţîndu-se să-şi menţină respiraţia profundă din timpul somnului. Şedea pe ceva asemănător unui pat de campanie din pînză tare. Era lăsat la mijloc, dar destul de confortabil. Începu

să gîndească analitic. Era prizonierul... rulilor? Sau era o răfuială personală? Ca şef al Comisiei Militare Interstelare, jignise mulţi indivizi cutezători şi periculoşi, pămînteni sau de pe alte planete. Ira Clugy? Se întreba dacă era vorba de el. În fond, fusese ultimul dintre indivizii pe care-i ofensase. Dar oare Clugy ar sechestra un oficial numai pentru a definitiva o dispută? I se părea imposibil. Se întoarse cu gîndul la desenul acela bizar de linii care-i atrăsese atenţia. O formă nouă de control mental? Chiar dacă avea această intenţie, Jamieson înţelese că n-ar rezolva nimic continuînd să facă speculaţii.

Deschise ochii. Privi în sus, prin frunzişul des, la cerul albastru-verzui strălucitor. Realiză brusc că transpira din abundenţă, că era o arşiţă insuportabilă şi că locul era animat de zgomote de maşini. Se sculă în capul oaselor, îşi dădu picioarele jos din pat şi se ridică încetişor în picioare. Remarcă apoi, că era îmbrăcat într-un costum de plasă, care-l acoperea din cap pînă-n picioare. Era tipul de instrument de vînătoare folosit pe planetele primitive, în care mişunau diverse forme de viaţă ostile. Constată că patul lui se afla la marginea unui luminiş care tocmai se despădurea. Gredere, buldozere şi o mulţime de alţi monştri cu care se construiau drumurile erau la lucru. Barăci de plastic se înălţau la dreapta lui. Unele erau deja înălţate. Dacă aceasta era Mira 23, înseamnă că biroul lui Clugy se afla în plină activitate.

Da, era Clugy — admise el în sfîrşit. Altă explicaţie nu exista. Şi zău că Clugy trebuia să fie pregătit să dea o explicaţie!

Pornind spre şirul de barăci, Jamieson constată că nuanţa verzuie a cerului se datora unui ecran încărcat cu energie. Detectă ecranul din cauza unei uşoare tulburări a conturului vîrfurilor copacilor de deasupra lui. Această constatare puse capăt dubiilor pe care le mai avea, căci efectul verzui se datora absorbţiei de către ecran a frecvenţelor vizuale joase, provenite de la uriaşul soare roşu, care strălucea acum cu nuanţe alburii la zenitul ecranului. Mira, planeta roşiatică, minunată!

În drum, de două ori, maşini de discuire trecură în grabă pe lîngă el, împrăştiind insecticide, iar Jamieson trebui să păşească cu băgare de seamă pe solul fărîmicios. La început, otrava era la fel de neprielnică pentru oameni ca şi pentru toate celelalte vieţuitoare. Solul răsturnat strălucea din cauza viermilor lungi, negri şi lucitori care se unduiau uşor, a

faimoşilor gîndaci roşii ai planetei Mira, care îşi paralizau victimele cu curent electric şi a altor *lucruri* pe care nu le recunoscu. Ajunse la zona barăcilor, merse înainte şi dădu de o placă pe care scria:

MERIDAN SALVAGE CO.
IRA CLUGY
INGINER SEF

Jamieson păşi înăuntru, în baracă. Un tînăr de vreo douăzeci de ani şedea la un birou, supărător de calm şi imperturbabil pentru Jamieson, care asudase tot.

— Unde-i Ira Clugy? întrebă Jamieson fără altă introducere.

Tînărul îl măsură cu privirea fără să pară surprins.

— Cine eşti dumneata? Nu-mi amintesc să te mai fi văzut pe-aici.

— Mă numesc Trevor Jamieson. Îţi spune ceva?

Tînărul nici nu clipi.

— Numele, da. E şeful desemnat de Comisia Militară pentru acest proiect. Nu poţi să fii Jamieson. El nu e om „de teren”.

Jamieson nu luă în seamă obiecţiunea.

— Tu trebuie să fii Peter Clugy.

— De unde ştii? Băiatul îl privi netulburat pe Jamieson, apoi adăugă: Chiar dacă-mi cunoşti numele, asta nu dovedeşte că ai fi Trevor Jamieson. În orice caz, cum de-ai reuşit să ajungi pînă aici? N-a mai trecut nici o navă de cinci zile.

— Cinci zile? repetă Jamieson şocat.

Tînărul încuviinţă din cap.

„Cinci zile”, îşi zise Jamieson. Călătoria de pe Pămînt pînă acolo ar fi durat şapte sau opt zile. Oare să fi putut Ira Clugy să-l ţină în stare de inconştienţă şi să-l fi ascuns tot timpul ăsta fără ca nepotul său să afle?

— Unde e unchiul tău? se rezumă Jamieson să întrebe.

Peter Clugy dădu din cap.

— Nu cred c-ar trebui să-ţi spun înainte de a afla cine eşti şi cum ai ajuns aici. Dar o să-i dau telefon.

Ridică receptorul telefonului de pe birou şi apăsă un buton de pe panoul alăturat. În clipa următoare, se auzi sunetul slab al unei voci. Deveni exclamativă, cînd Peter Clugy îi comunică mesajul. Apoi, Jamieson fu surprins să-l audă pe tînăr cum îl descria.

— Înălţime peste medie, păr des blond-roşcat, cu colţ pronunţat, ochi negri, frunte lată, trăsături bine conturate…

Peter Clugy se opri, căci vocea de la celălalt capăt al firului vorbi concis, apoi spuse:

— Bine, dar n-ar fi rău să aduci vreo doi-trei oameni cu dumneata, pentru orice eventualitate.

Închise telefonul şi se întoarse spre Jamieson:

— Unchiul meu spune că *s-ar putea* să fii Jamieson după descriere. Sau un rul cu înfăţişarea lui Jamieson.

Jamieson zîmbi şi se ridică. Păşi înainte, întinzînd mîna.

— Uite, am să-ţi dovedesc, măcar, că nu sînt rul. Dă-mi mîna.

Mîna lui Peter Clugy stătea cu palma în jos pe birou. O mişcă atît cît să scoată la iveală o armă mică, dar foarte eficientă.

— Menţine distanţa, spuse el la fel de calm. O să fie timp destul pentru teste, cînd unchiul meu va ajunge aici.

Jamieson îl privi o clipă, apoi ridică din umeri. Îi întoarse spatele şi se îndreptă agale spre uşă.

— Întoarce-te! spuse tînărul Clugy tăios. Mai bine aşează-te unde să te pot vedea.

Jamieson nu-l băgă în seamă şi se apucă să contempleze panorama remarcabilă de afară. Cînd venise la baraca aceea, fusese prea absorbit de problema lui personală şi nu remarcase perspectiva care se deschidea dincolo de tabără. Pesemne acela era locul propus de Clugy în timpul discuţiei de pe Pămînt. Dealul se înălţa la trei sute de metri faţă de solul junglei, dar nu prea abrupt. Acum, că vegetaţia de pe creastă se rărise, se deschidea o privelişte minunată a pădurii vaste, strălucitoare de la poale, a cărei splendoare se întindea pînă la munţii ce se zăreau ca prin ceaţă sub linia orizontului.

Văzu undele scînteietoare ale rîurilor, culorile sclipitoare ale copacilor stranii; şi, cum privea aşa, simţi un fior cunoscut, vechi, o senzaţie de exaltare ce-l cuprinsese contemplînd acel univers de planete ca-n basme şi de stele fermecătoare, cum era vestitul soare al planetei Mira deasupra capului său.

Zări trei oameni înarmaţi traversînd luminişul şi îndreptîndu-se spre el, ceea ce-i reaminti brusc de situaţia critică a momentului. Oare chipul acela aspru din faţa sa să fie a lui Ira Clugy? Apropiindu-se ca să-l recunoască, chipul ars de soare luă o expresie de uimire, după cum i se păru lui Jamieson.

Ira Clugy nu rosti nici un cuvînt, decît după ce, la un semn al său, ceilalţi îl „răsuciră” pe toate părţile pînă-i stabiliră apartenenţa incontestabilă la rasa umană. Apoi spuse:

— Încă ceva, domnule Jamieson. N-aş insista asupra acestui lucru, dacă n-ai fi apărut aici într-un mod atît de misterios. Inginerul luă un stilou de pe birou şi i-l întinse. Vă rog semnaţi pe acest blocnotes, ca să pot compara semnătura cu cea păstrată în dosarele noastre.

După ce făcu ce i se ceruse, Clugy continuă:

— Bine, domnule Jamieson, acum aş vrea să-ţi pun o întrebare: Cum ai ajuns aici?

Jamieson zîmbi iritat:

— Mă crezi sau nu, am venit pînă aici ca să-ţi pun aceeaşi întrebare. Hotărî că nu cîştiga nimic dacă evita să vorbească.

Îi spuse lui Clugy toată povestea, aşa cum o ştia, de cînd îşi părăsise biroul din Solar City, pînă la sosirea pe această planetă. Nu ascunse nimic — nici măcar suspiciunile lui în privinţa lui Clugy.

Această remarcă îl amuză pe Clugy.

— Nu prea mă cunoşti, spuse el ironic. Aş fi putut foarte bine să-ţi trag un pumn în nas, cînd am stat de vorbă în biroul dumitale. Dar răpirea nu e genul meu.

Clugy continuă, dezvăluind evenimentele ce urmară după despărţirea lui furioasă de Jamieson. Se dusese direct la Clubul Astronautului şi luase legătura prin radio cu echipajul lui de pe Mira 23, transmiţîndu-le să-şi strîngă lucrurile şi să se întoarcă acasă. Tocmai îşi îneca mînia la barul clubului, cînd un agent guvernamental se apropie de el şi-i explică motivul întrevederii încordate cu Jamieson. Clugy se mai calmă şi contramandă ordinul dat echipajului său. În dimineaţa următoare, semnă contractul şi începu să încarce la bordul uneia dintre navele sale de salvare alţi oameni şi echipament. Două zile mai tîrziu, plecă spre Mira 23.

— Poţi să iei legătura prin radio cu Pămîntul, să-mi verifici spusele, încheie Clugy.

— Oricum trebuie să iau legătura cu Pămîntul, îi spuse Jamieson şi am să-ţi verific povestea doar ca fapt divers, fiindcă te cred. Dar acum, cel mai important lucru este să aducem încoace o navă mai mare cît se poate de repede. Ce-am păţit eu nu e un accident şi încă nu s-a terminat.

Baraca unde se afla instalată staţia de radio nu era departe şi se putea identifica cu uşurinţă, datorită inelelor conice de deasupra ei, care alcătuiau antena sub-spaţială. Cînd intrară, operatorul le aruncă o privire de după panoul de comandă. Privirea lui trăda îngrijorare.

— Domnule Clugy! Tocmai vroiam să vă chem. Condensatorul McLaurin s-a ars din nou.

Clugy îl privi încruntat.

— Landers, mi-e teamă că va trebui să te pun sub stare de arest.

Remarca părea să-l fi uluit pe tînăr. Jamieson rămase şi el surprins şi-şi mărturisi deschis uimirea.

— Doctore, ăsta este al treilea şi ultimul condensator pe care-l avem, replică Clugy. Mai sînt şase zile pînă la sosirea altei nave cu un stoc de piese de schimb. Pînă atunci, am rămas fără legătură radio.

Semnificaţia îngrozitoare a acestui fapt justifică pe loc arestul. Jamieson aprecie într-o clipită situaţia, în încăpere se aflau patru persoane: cei doi Clugy, operatorul radio şi el. Afară, zgomotul asurzitor al motoarelor anula posibilitatea interceptării vreunui sunet produs de om.

Tînărul Clugy îi întrerupse şirul gîndurilor, aşezînd o armă pe masa de lîngă el:

— Poftim, domnule, acoperă-l pînă-l testez.

Jamieson luă arma, cu un sentiment de uşurare. Se dădu înapoi şi-i făcu semn tînărului Clugy să înainteze. Lîngă el, Ira Clugy îşi scoase şi el arma. Rămaseră cu atenţia încordată, în timp ce operatorul radio îşi întinse mîinile.

După ce-i strînse mîinile, nepotul lui Clugy păru uşurat, cînd se întoarse spre Jamieson şi spuse:

— E om, domnule.

Atmosfera din baracă se mai destinse.

— Unde se află cel mai apropiat transmiţător? întrebă Jamieson.

— În regiunea minelor de uraniu, la nouă sute de mile spre sud, răspunse Clugy şi adăugă. Poţi să iei un aerocar şi să pleci imediat. De fapt, am să te duc chiar eu.

Tînărul Peter Clugy porni numaidecît spre un grup de nave mici, aşezate în rînd, de-a lungul luminişului.

— Îţi aduc eu unul, strigă el peste umăr.

Cîteva minute mai tîrziu, zburau, iar pădurea densă, ca o ceară verde, aluneca repede spre nord, la trei sute de metri dedesubtul lor. Peter Clugy se oferise să piloteze nava; în momentul acela, fixa cu pricepere comenzile automate pe direcţia stabilită.

Ira Clugy privea tăcut pe fereastră, părînd să n-aibă chef de conversaţie. Jamieson nu-l condamna — era timpul să-şi rînduiască gîndurile asupra unor chestiuni.

Scopul rulilor, îşi zise el, este să întîrzie sau să le blocheze posibilitatea de a procura lichidul limfatic. Această premiză ar trebui să fie cheia întregii situaţii. Dar de ce-ar fi aranjat ei să-l prindă în capcană cu acele linii bizare, fascinante şi să-l aducă aici, în aparenţă cu una dintre navele lor? Se cutremură la gîndul că se aflase în custodia lor în timpul îndelungatei călătorii prin spaţiu.

„Şi de ce m-or fi lăsat în viaţă?” Nu exista decît o explicaţie rezonabilă. Proiectul n-ar fi suferit prea mult dacă murea administratorul care putea fi înlocuit la nevoie. Exista, cu siguranţă, un plan mai subtil, în care era precis implicat şi Ira Clugy, un plan conceput să ţină în loc întreaga operaţiune pentru o perioadă de timp.

În aparenţă, planul reclama prezenţa lui Jamieson acolo. Nimic mai simplu. Nu fusese altceva de făcut decît să-l lase în tabără, probabil înainte de ivirea zorilor, iar el avusese grijă de restul, în mod firesc.

Jamieson se nelinişti brusc. Tot ce făcuse fusese foarte firesc şi *foarte previzibil.* Ce putea fi mai firesc decît ca el — şi Ira Clugy, de altfel — să se afle în această navă mică, parcurgînd nouă sute de mile de pustietate spre staţia de radio subspaţială, căci cea din tabără se defectase. Da, foarte previzibil, din punctul de vedere al vreunui agent priceput care sabotase radioul subspaţial, dar care nu ştia despre nava-patrulă de deasupra atmosferei.

Jamieson se ridică în picioare. Trebuiau să ajungă neapărat la zona minelor, pînă nu era prea tîrziu.

În clipa aceea, aruncînd o privire la orizont, remarcă o altă navă care se apropia. Deşi o aşteptase oarecum, apariţia ei parcă trase un semnal de alarmă pentru nervii săi. Era mai mare şi mai rapidă decît nava lor şi probabil bine dotată cu

arme. Din poziţia aceea şi la viteza aceea avea să-i depăşească în două-trei minute!

Jamieson se întoarse degrabă spre panoul de transmisie — şi se opri. Peter Clugy stătea în faţa panoului, cu chipul lipsit de expresie, dar ţinînd în mînă aceeaşi armă mică de mai devreme. Era aţintită spre stomacul lui Jamieson.

Ira Clugy vorbi cu răsuflarea tăiată:

— Peter, puşti fără minte! Ai înnebunit?

Se ridică de la locul său şi făcu cîţiva paşi înainte; arma se deplasă în direcţia lui.

— Dă-mi mie jucăria asta!

Jamieson îşi întinse mîna să-l oprească pe cel mai în vîrstă.

— Sper ca nepotul dumitale să se afle încă în viaţă, îi spuse el încercînd să-şi păstreze calmul. El nu e Peter Clugy — nici altă fiinţă umană.

XVI

În mintea lui Jamieson multe lucruri căpătară dintr-o dată înţeles. Refuzul lui Peter Clugy de a da mîna cu el, sub pretextul că îl bănuia pe *Jamieson* un rul. Primul lucru nefiresc pe care-l remarcase la tînărul Clugy fusese lipsa de reacţie fizică la temperatura excesiv de ridicată şi la umiditatea din atmosferă — era limpede acum. Şi, cum Peter Clugy „stabilise”, printr-o strîngere de mînă, apartenenţa operatorului radio la rasa umană, însemna că individul acela era şi el tot... un rul.

Jamieson îl studie pe „tînăr” îndeaproape. Nu descoperi nici un defect în imaginea de fiinţă umană. Trebui să-i recunoască perfecţiunea. Părea o regulă inflexibilă ca o deghizare să nu provoace nici umbră de îndoială în prezenţa oamenilor. Jamieson aprobă acest lucru din toată inima. Aspectul corpurilor lor vermiculare, cu mulţi apendici era respingător.

Ira Clugy îşi reveni din şocul iniţial. Îl privi fix pe rul:

— Ce i-aţi făcut nepotului meu? întrebă. Porni spre rul ameninţător.

Jamieson îl opri.

— Ai grijă, prietene, el n-are nevoie de armă. Ne poate distruge cu un şoc de înaltă frecvenţă, pe care o poate controla cu celulele corpului.

Rulul nu spuse nimic, dar întinse ceea ce părea să fie o mînă umană spre panoul de comandă şi trase o pîrghie. Numaidecît, nava începu să coboare spre pădurea verde de jos.

Aruncînd o privire în jur, Jamieson văzu că cealaltă navă se apropiase şi cobora împreună cu ei. Un minut mai tîrziu, tufişuri trosneau sub fuzelaj, căci coborîseră pe pămînt. Ciudat, celălalt aerocar nu ateriză, ci rămase suspendat la cîţiva metri deasupra solului, la o depărtare de aproximativ zece metri, cu motoarele în funcţiune ca să menţină în echilibru greutatea restantă.

Oare scopul era să nu lase nici o urmă a prezenţei celeilalte nave? Văzu că cei doi pasageri ai navei, amîndoi cu aspect uman, în realitate ruli fără îndoială, săriră jos pe pămînt, intenţionînd să străbată distanţa ce-i despărţea de celălalt aerocar. Pe Jamieson îl uimi aparenta lor indiferenţă faţă de terenul pe unde treceau. I se păru uimitor fiindcă aceea era inima Pădurii Verzi, pline cu puii animalelor limfatice!

Poate că rulii nu cunoşteau de fapt scopul activităţii lui Clugy. Poate că nu era decît o operaţiune obişnuită de spionaj pentru a sabota un proiect al oamenilor. Neştiind, puteau să fi confundat adulţii cu puii. Părinţii erau inofensivi. Puii atacau tot ce mişca. Dacă un lucru înceta să se mişte înainte de a ajunge la el, uitau de el instantaneu. Atacau, la în-

tîmplare, frunzele care se mişcau în bătaia vîntului, crengi de copac şi chiar valurile. Milioane de vieţuitoare anguiforme mureau în fiecare lună din cauza atacurilor iraţionale asupra obiectelor fără viaţă, care se mişcaseră dintr-un motiv sau altul. Dar unele supravieţuiau, inevitabil, primelor două luni ale existenţei lor şi luau forma finală.

În evoluţia animalelor limfatice, Natura realizase un echilibru uluitor. Forma finală a animalelor limfatice era o structură asemănătoare stupului de albine, cu o crustă tare, *care nu se putea mişca.* Dar dacă intrai adînc în Pădurea Verde, era imposibil să nu dai peste una dintre aceste structuri. Le întîlneai pretutindeni: pe pămînt şi în copaci, pe dealuri, în văi; oriunde se întîmpla să se afle tînărul monstru în momentul schimbării, acolo se stabilea adultul. Etapa finală era scurtă, dar prolifică. Stupul se hrănea exclusiv cu mîncarea pe care o adunase în faza iniţială. Fiind bisexuali, îşi petreceau răstimpul scurt al existenţei lor într-un extaz susţinut de procreare, însă puii nu erau expulzaţi. Incubau înăuntru şi, curînd, începeau să se hrănească cu organele vitale ale părintelui. Aceasta oprea procesul de reproducere, dar pînă atunci numărul lor creştea destul de mult. Se mîncau şi unii pe alţii, dar dat fiind că crusta se înmuia şi se crăpa din cauza acţiunii secreţiilor lor, o anumită proporţie ajungea în exterior în bună stare.

Gîndurile îi fură întrerupte de rulul cu înfăţişarea lui Peter Clugy, care apăsă un buton, deschizînd uşa aerocarului şi gesticula cu arma în mînă:

— Voi doi. Afară!

Porniră, fără tragere de inimă, înaintea individului care-i luase în captivitate şi coborîră pe pămînt, unde aşteptau ceilalţi doi ruli. Căldura era sufocantă. Pe Pămînt, cu un climat secetos, aproape fără picătură de ploaie ca acela, vegetaţia s-ar deshidrata şi s-ar usca. Aici, luminişul plin de iarbă şi pădurea înconjurătoare aveau un aspect aproape artificial, cu verdele lor ca ceara.

Imaginile celor trei ruli tremurară uşor, una după cealaltă.

— Se sfătuiesc, îi explică Jamieson lui Clugy cu voce scăzută. Se pare că e greu să comunici cu undele luminoase şi să menţii o imagine perfectă.

Imaginea lui Peter Clugy se întoarse brusc spre Ira şi gesticulă:

— E-n regulă, poţi să pleci acum.

Ira Clugy părea deconcertat.

— Să plec?

— Da. Întoarce-te la navă şi decolează. Du-te la tabăra dumitale sau unde vrei. Dar nu veni astăzi înapoi, aici!

Jamieson se simţea la fel de năucit cum arăta Ira Clugy. Acesta părea să-şi fi revenit în fire:

— Nici gînd! exclamă el categoric. Dacă domnul Jamieson rămîne, rămîn şi eu.

Individul cu înfăţişarea lui Peter Clugy ezită. Apoi, spuse:

— Dar, de ce? Ştim că nu-l simpatizezi în mod deosebit.

— Poate, odată, dar... Ira Clugy se opri. Chipul i se schimonosi de furie, cînd înţelese substratul remarcii rulului. Deci, ştiaţi! Asta înseamnă că nepotul meu era mort şi tu i-ai luat locul — încă de pe Pămînt!

Jamieson puse o mînă pe umărul inginerului ca să-l oprească, altminteri s-ar fi năpustit precis la rul.

— Nepotul dumitale n-a murit, spuse rulul. Se află... aici.

Deplasîndu-se către depozitul din spatele navei, în faţa căruia stăteau, rulul deschise trapa. Înăuntru, zăcea inert un individ identic ca înfăţişare cu cel care deschisese uşa.

— Va mai rămîne în stare de inconştienţă încă cîteva ore, spuse rulul. A rezistat surprinzător la paralizie. Dar o să-şi revină. Totuşi, nu i-am luat locul decît azi dimineaţă, în tabără. Mai devreme n-a fost nevoie, ca să aflăm ce vroiam să ştim.

Lui Jamieson nu-i venea să creadă. Ira Clugy îşi trîmbiţase suficient sentimentele la Clubul Astronautului, continuînd altercaţia memorabilă din biroul lui Jamieson. Pe de altă parte, tot personalul fusese testat cu atenţie, ca să se vadă dacă erau fiinţe umane, înainte de a se îmbarca pe navele ce porneau înspre planeta aceea.

Rulul părea să se consulte cu semenii săi. Evident, nu prevăzuseră împotrivire din partea lui Clugy.

În clipa aceea, în timp ce mintea lui se străduia să pună cap la cap uimitoarele acţiuni ale rulilor, o mişcare în iarbă ii atrase atenţia. Era la o oarecare depărtare, aşa că Jamieson nu văzu decît nişte umbre. Dar simţi un fior de spaimă.

„Pădurea întunecată de pe Mira”, gîndi el şovăitor. „Mişună de puii animalelor limfatice...”

Scurta conferinţă a rulilor se încheie şi copia lui Peter Clugy i se adresă lui Ira:

— Nu-i nevoie să duci nava înapoi singur. Eu te voi duce aproape de tabără şi te voi lăsa acolo, împreună cu nava. Acum, urcă-te înăuntru!

Chipul lui Ira Clugy se lungi.

— Şi ce se întîmplă cu domnul Jamieson?

— Îl lăsăm aici, răspunse rulul. Într-o oră se va întuneca. Pînă să te întorci şi să-l găseşti, el va fi mort.

Jamieson se gîndea: şeful proiectului mort, inginerul „de teren” eliberat. De ce? Dintr-o dată, înţelese. Desigur! Toată lumea îşi va aminti de ameninţările lui Clugy privitoare la supunerea şefului proiectului la condiţiile de pe Mira. Şi cît ai clipi, conducătorul operaţiunilor pe teren ar fi bănuit de crimă, iar obţinerea de lichid limfatic ar întîrzia mult.

Era un ţel cutezător, deşi destul de simplu. Şi demonstra că rulii nu cunoşteau importanţa proiectului pe care îl atacau.

Undeva, un centru de spionaj al rulilor fusese informat despre activitatea oamenilor pe Mira 23 şi detaşase un grup de spioni ca să se ocupe de această problemă. Indivizii implicaţi, lipsiţi de informaţii complete, acţionau după planul tipic al rulilor, cu bravura lor obişnuită.

Jamieson privi cu coada ochiului la o linie ce avansa, care nu putea fi decît un pui de animal limfatic. Linia neregulată se afla acum la numai nouă-zece metri distanţă şi la un moment dat, zări o siluetă cenuşie, cu pete, care se contracta. Foarte curînd, creaturile acelea îi vor înconjura.

Jamieson nu mai zăbovi nici un moment. Trebuia să se încreadă în corectitudinea analizei pe care o făcuse planului rulilor şi trebuia să-şi folosească cunoştinţele despre inamicul rul. Din doi paşi ajunse lîngă Clugy.

— Intră în navă! spuse el cu glas tare. N-are nici un rost să murim amîndoi. Apoi, adăugă în şoaptă: Sîntem înconjuraţi de

fiinţe limfatice. Eu o să stau nemişcat şi n-o să păţesc nimic. Urcă-te!

Îi dădu lui Clugy un brînci şi-l trimise împleticindu-se spre aerocar. Clugy îşi recapătă echilibrul, ezită, apoi sări brusc înăuntru şi decolă, fără să-i mai aştepte pe ruli.

Jamieson constată totul în treacăt, căci pornise în fugă spre o margine mai apropiată a junglei. „N-or să mă omoare”, îşi zise el. „Asta le-ar strica planul.”

Dacă le-ar putea reţine atenţia încă cîteva secunde...

Înainte de a-şi continua gîndurile, se auzi un pîrîit în aer, prin apropiere şi fiecare nerv din trup parcă i se strînsese într-un nod. Căzu, neputincios, ca un beţişor, izbindu-se cu umărul stîng de pămînt.

Nu-şi pierdu cunoştinţa, dar trecură cîteva minute pînă să i se limpezească mintea atît cît să-şi dea seama că ceea ce dorise să se întîmple se întîmplase. Unul dintre ruli îl atinsese cu o descărcătură de energie paralizantă. Se întreba dacă-şi frînsese vreun os din umărul şi braţul stîng, dar n-avea cum să afle. Erau complet amorţite, ca şi restul trupului. Un gînd înspăimîntător îi trecu prin minte: Dacă cumva una dintre fiinţele limfatice îl atacase cînd căzuse, iar acum se hrănea cu organele lui vitale! Oare indicaţia scurgerii treptate a sîngelui din vinele sale să fi fost pierderea cunoştinţei?

O rază strălucitoare, tăcută, de lumină îi întrerupse speculaţiile sinistre. Urmară serii întregi de raze într-o succesiune rapidă. Sursa lor se afla în afara cîmpului său vizual limitat, dar ghici ce se întîmpla.

Trecură cîteva minute. Exploziile de lumină diminuară, ajungînd la sclipiri ocazionale. Mirosul de ozon îi făcu nările să freamăte. Ochii îl usturau deja, dar nu putea să-i închidă.

După un minut, îşi dori cu ardoare să fi putut să-i închidă. În partea de jos a cîmpului său vizual, cum şedea sprijinit într-o parte, un cap mic şi hidos se balansa la cîţiva centimetri de bărbia sa. Era un pui de animal limfatic şi, cu toate că Jamieson nu simţea nimic, putea să spună după poziţia capului că fiinţa aceea se tîra pe trupul lui!

Micul cap hidos se mişcă, dispărînd din raza lui vizuală, dar lăsîndu-i în minte o impresie de neşters, cu multitudinea lui de ochi minusculi, asemeni unor gămălii strălucitoare de ac şi

gura galbenă, ca o ventuză, presărată cu cercurile concentrice ale dinţilor în formă de ghimpi.

Minutele treceau anevoie. Poate că plecaseră deja. Deodată, pămîntul păru să-i fugă de sub el şi îşi dădu seama că îl ridicau de undeva din spate. Se ridica atît de repede, încît la început se gîndi că mai multe persoane îl trăgeau, dar curînd se pomeni atîrnînd pe umărul lui Ira Clugy.

Vînjosul inginer pur şi simplu nu pierdea vremea. Aterizase foarte aproape şi acum îl împingea pe Jamieson înăuntrul navei.

Înainte de a se închide uşa, Jamieson zări cei trei ruli, ce zăceau în iarbă, la vreo cincisprezece metri distanţă. Imaginile umanoide pe care le purtaseră cît fuseseră în viaţă, dispăruseră; aveau forma naturală, vermiculară, cu mulţi apendici reticulari. Trupurile întunecate luceau, dovadă că unele dintre celulele ce reglau lumina erau încă vii. Dar ei muriseră. Micuţii monştri avuseseră destul timp să se îngroape complet în victimele sale.

XVII

— Ce nume? întrebă Jamieson amuzat.

Se îndrepta spre casă, părăsind fantastica planetă Mira 23 şi stabilise legătura instantanee prin radio cu Pămîntul.

Caleb Carson îi răspunse:

— A vrut prenumele dumitale; apoi, cînd Play Square a zis că ar provoca confuzie, s-a hotărît pentru Ephraim.

Jamieson se lăsă pe spătarul scaunului special folosit pentru izolarea indivizilor ce transmiteau prin tubul electronic McLaurin. Îşi zise în sinea lui: „Aşadar, tînărul ezwal a acceptat un nume” şi zîmbi.

Era un eveniment crucial:

— „Ce-i într-un nume?” scria un vechi poet. „Unei roze orice alt nume de i-ai da…” etc. Dar zicînd acestea, poetul a făcut una dintre puţinele sale erori. Căci omul, ajungînd în spaţiu, a întîlnit rase, ai căror indivizi nu sînt identificaţi. Asemenea rase nu au putut fi „civilizate”.

Ca toate fiinţele umane evoluate, care aveau o viziune galactică asupra vieţii şi a universului, Jamieson ştia că timp de cîteva sute de ani „civilizaţia” avusese o definiţie tendenţioasă: o rasă era civilizată în măsura în care putea participa la apărarea împotriva rulilor.

Din punct de vedere practic, nu se putea lua în consideraţie nici o altă definiţie.

— Ephraim, repetă Jamieson. Şi numele?

— Jamieson. Play Square a fost de acord.

— Un nou membru al familiei! Neveste-mii i-aţi spus?

— Da, am vorbit cu ea la telefon. Mi-e teamă că era prea îngrijorată de situaţia dumitale, ca să aprecieze onoarea ce vi s-a făcut.

De vreme ce vorbise deja cu Veda şi o liniştise, Jamieson continuă discuţia cu inima uşoară. Aşa că se aşezară la taifas. O concluzie se desprinse din conversaţia lor: să pregătească un aparat care să fie introdus în muşchi şi să transmită un *gînd:* „Numele meu este…” Fiecare nume urma să fie diferit.

Milioane de asemenea aparate aveau să fie transportate în scurtă vreme pe planeta Carson. Navele spaţiale aveau să fie încărcate cu astfel de echipamente făcute să tulbure mintea,

care aveau să fie introduse prin piele pînă la muşchiul fiecărui ezwal vizat.

Asemenea aparate erau construite dintr-un material care se dizolva în sînge, după o anumită perioadă de timp. Dar nu înainte ca fiecărui ezwal purtător al unui mecanism să-l rămînă în memorie că: „Numele meu este… “.

Jamieson nu punea la îndoială faptul că, dacă se prezenta în faţa Convenţiei Galactice împreună cu Ephraim şi cu un aparat telepatic mecanic pentru identificarea fiecărui ezwal de pe planeta Carson, convenţia va ordona consiliului militar respectiv să colaboreze cu el.

Într-un tîrziu, întrerupse legătura satisfăcut: apoi sună la unul dintre birourile guvernamentale de stabilire a direcţiilor de cercetare. Acolo, vorbi cu un neurolog despre liniile care aparent îl hipnotizaseră. Descrise poziţia liniilor cum putu mai bine şi făcu o descriere surprinzător de exactă — după părerea lui — a structurii liniilor însăşi.

După ce închise receptorul, îşi zise: „Cel puţin, am iniţiat ceva”.

Cîteva zile mai tîrziu, se afla din nou la biroul său.

— Sînteţi căutat la video, îl anunţă de la centrala telefonică.

Jamieson îşi deschise aparatul.

— Da, spuse el, înainte de a se forma imaginea. Femeia al cărui chip apăru la video arăta agitată.

— Tocmai m-a sunat Play Square. Diddy a ieşit să cerceteze sunetul.

— A! făcu Jamieson.

Îi studie imaginea. Avea un chip deosebit de atrăgător, cu pielea albă, bine conturat, încadrat de frumoase bucle de păr negru. În clipa aceea, nu arăta ca de obicei. Ochii se măriseră, muşchii se încordaseră, iar pieptănătura i se deranjase. Căsnicia şi copilul o marcaseră profund.

— Veda, spuse el aspru, nu te pierde cu firea.

— Dar e acolo, afară! Şi se pare că întreaga zonă e plină de spioni ruli. Cînd rosti numele marelui lor duşman, se cutremură.

— Play Square l-a lăsat să plece, nu? Înseamnă că a considerat că e pregătit pentru asta.

— Dar o să stea afară toată noaptea!

Jamieson dădu uşor din cap.

— Draga mea, era inevitabil. Face parte din procesul de creştere şi ne-aşteptam la asta de cînd a împlinit nouă ani, în mai. Se întrerupse. De ce nu ieşi după cumpărături? O să mai uiţi de gînduri pentru restul după-amiezii. Cheltuieşte — făcu un calcul rapid, o mai privi o dată şi revăzu expresia iniţială — cît vrei. Pentru tine. Acum, la revedere şi nu te îngrijora.

Întrerupse grăbit legătura şi se ridică în picioare. Stătu, o bună bucată de vreme, la fereastră, privind jos, la The Yards. Din poziţia lui, nu putu vedea The Way şi nici nava. Se aflau pe partea cealaltă a clădirii, însă priveliştea minunată a străzilor şi clădirilor îl fermeca din nou, ca de obicei. The Yards era o suburbie a oraşului Solar City, iar această metropolă uriaşă, cu aşezarea ei tropicală artificială, oferea o privelişte inegalabilă în partea de galaxie controlată de oameni. Clădirile şi parcurile se întindeau cît vedeai cu ochii.

Îşi întoarse privirile din depărtări, rezumîndu-se la oraşul The Yards. Se îndepărtă încetişor de la fereastră. Undeva, acolo jos, băiatul lui în vîrstă de nouă ani explora lumea sunetului. Nici lui, nici Vedei nu-i făcea bine deloc să se gîndească la asta, sau la ruli.

Cînd cerul avea să se întunece, Diddy Jamieson va fi aflat că sunetul nu se sfîrşea nicăieri niciodată. După ce cercetase o viaţă întreagă — mai mult sau mai puţin — era bine că aflase lucrul ăsta. I se spusese că se termina undeva „pe acolo” — vag. Dar, în după-amiaza aceea, îşi dovedise că, oricît de departe ai fi mers, sunetul rămînea. Faptul că cei mari îl minţiseră în privinţa asta nu-l deranja pe Diddy. După părerea profesorului său robot, Play Square, uneori părinţii minţeau ca să testeze ingenuitatea şi încrederea în sine a tinerilor. Aceasta era, bineînţeles, o minciună, pe care o dezminţise acum.

În toţi aceşti ani, sunetul fusese prezent în pedagogul lui, Play Square şi în salon, chiar dacă tăceau sau încerca să vorbească, în sufragerie, unde se crea un ritm din zgomotele pe care le făceau mămica şi tăticul şi cu el la masă — pe atunci i se dădea voie să mănînce cu ei. Noaptea, sunetul se furişa în pat lîngă el şi, în timp ce dormea, chiar în somnul cel mai profund, îl simţea pulsîndu-i în creier. Da, era un lucru familiar şi era firesc că încercase să afle dacă se termina mai întîi la capătul unei străzi, apoi a alteia. Nu mai ştia exact cîte străzi colindase în lung şi-n lat, dacă mersese spre est, vest sau nord. Dar oriunde

hoinărise, sunetul îl însoţise. Cu o oră în urmă, luase masa într-un mic restaurant. Acum, era momentul să afle *unde* începea sunetul.

Diddy se întrerupse şi se încruntă, gîndindu-se unde se afla. Important era să realizeze unde se afla în raport cu The Yards. Începu să calculeze mental numărul de străzi între A Cincea şi A Nouăsprezecea, H şi R, Centru şi Dreapta, cînd îşi ridică din întîmplare privirile. Acolo, la o distanţă de cincisprezece metri, văzu un om, pe care-l remarcase cu trei blocuri şi zece minute în urmă.

Ceva în mişcările omului îi stîrni o amintire neplăcută, stranie şi, pentru întîia oară, observă cît de mult se întunecase cerul. Porni la drum cu un aer degajat şi se bucură constatînd că nu-i era teamă. Spera să-l poată ajunge pe omul acela şi să se întoarcă astfel la foarte populata stradă Şase. Nădăjduia, de asemenea, că se înşelase considerîndu-l pe om un rul.

Inima i se strînse cînd văzu un alt om alăturîndu-se primului şi amîndoi porniră să traverseze strada ca să-l oprească din drum. Diddy rezistă impulsului de a se întoarce şi a o lua la fugă. Rezistă acelui impuls, căci dacă cei doi erau ruli, ei se puteau deplasa de cîteva ori mai repede decît un om. Înfăţişarea lor umană nu era decît o iluzie, pe care o creau datorită posibilităţii lor de a controla lumina. Asta îl făcu să-l suspecteze pe primul din cei doi. Dînd colţul, piciorul individului păşi *greşit.* Diddy nu-şi mai amintea de cîte ori Play Square îi prezentase o asemenea posibilitate, dar acum că o văzuse cu ochii lui, înţelese că nu încăpea îndoială. Se spunea că, în timpul zilei, rulii erau mai atenţi cu iluziile vizuale.

— Puştiule!

Diddy încetini paşii şi privi la cei doi oameni, ca şi cînd i-ar fi văzut pentru prima oară.

— Puştiule, cum de mai baţi străzile la ora asta?

— E noaptea mea de explorare, domnule, răspunse Diddy.

„Omul” care vorbise îşi vîrî mîna în buzunarul de la piept. Era un gest curios, incomplet, ca şi cînd, creînd iluzia mişcării, nu se gîndise la complexitatea unei asemenea acţiuni. Sau poate că devenise mai neatent din cauza întunericului. În mîna pe care o scoase din buzunar strălucea o insignă.

— Sîntem agenţi din Yard. Te ducem la The Way.

Ascunse insigna înapoi, în buzunar, sau aşa făcu impresia şi se deplasă către lumina ce se zărea în depărtare.

Diddy nu opuse rezistenţă.

La scurtă vreme după prînz, Jamieson deschise uşa apartamentului său pentru cei doi ofiţeri de poliţie. Purtau haine civile, dar îi recunoscu imediat.

— Doctorul Jamieson? întrebă unul dintre ei.

— Da!

— Trevor Jamieson?

De data asta, încuviinţă din cap, cu o senzaţie de gol, deşi mîncase de curînd.

— Sînteţi tatăl lui Dexter Jamieson, în vîrstă de nouă ani?

Jamieson strînse cu putere tocul uşii.

— Da, murmură el.

Purtătorul de cuvînt spuse:

— Este de datoria noastră, cum prevede legea, să vă informăm că în acest moment fiul dumneavoastră se află în puterea a doi ruli şi că viaţa îi va fi pusă în mare pericol în următoarele ore.

Jamieson nu zise nimic.

Ofiţerul îi descrise cu calm cum fusese luat Diddy în primire de pe trotuar. Şi adăugă:

— De la o vreme am constatat că rulii au concentrat în Solar City un număr mai mare de indivizi. Bineînţeles că nu i-am localizat. După cum poate ştiţi le estimăm numărul în funcţie de cei pe care-i reperăm.

Jamieson ştia, dar nu zise nimic. Celălalt continuă:

— De asemenea, după cum probabil ştiţi, ne interesează mai mult să descoperim scopul unui grup de ruli decît să capturăm indivizi. Ca şi celelalte proiecte ale rulilor, acesta se va dovedi, probabil, deosebit de abil. Pare destul de limpede că noi am fost abia martorii primului pas dintr-un plan complicat. Doriţi vreo altă informaţie?

Jamieson ezită. O auzea pe Veda în bucătărie, punînd farfuriile murdare în chiuvetă. Trebuia neapărat să-i facă să plece înainte ca ea să afle în ce misiune veniseră. Totuşi, avea o întrebare:

— După cît înţeleg, nu se va încerca deocamdată nimic pentru a-l salva pe Diddy?

Ofiţerul răspunse hotărît:

— Pînă nu obţinem informaţiile pe care le vrem, nu ne vom ocupa de asta. Am fost instruit să vă rog să nu vă faceţi speranţe. După cum ştiţi, rulii pot concentra cu celulele lor energia unei arme distrugătoare, în asemenea condiţii, moartea poate surveni oricînd. Se întrerupse. Asta-i tot, domnule. Puteţi să sunaţi la statul nostru major, din cînd în cînd, pentru alte informaţii. Poliţia nu va mai lua legătura cu dumneavoastră din proprie iniţiativă.

— Mulţumesc, spuse Jamieson automat. Închise uşa şi se întoarse cu o indiferenţă mecanică în camera de zi.

Veda strigă din bucătărie:

— Cine era, dragă?

Jamieson trase adînc aer în piept.

— Cineva care-l căuta pe unul Jamieson. Numele se potrivea, persoana nu. Glasul îi părea liniştit.

— Aha! Făcu Veda.

Pesemne că uitase pe loc incidentul, căci nu-l mai menţionă. Jamieson se duse la culcare la ora zece. Culcat în pat, simţi o durere vagă în spinare şi o senzaţie neplăcută în capul pieptului. La unu noaptea, nu adormise încă.

XVIII

Diddy ştia că nu trebuia să opună rezistenţă. Nu trebuia să încerce să le zădărnicească planurile. Play Square îi repetase lucrul acesta ani în şir. Nici un tînăr, declarase acesta categoric, nu trebuia sa se considere îndreptăţit să aprecieze cît de periculos poate fi un rul. Sau cît de important era planul unui grup de spioni ruli. Trebuia să presupui că se întreprindea ceva. Şi să aştepţi instrucţiuni în şoaptă.

Diddy îşi amintea de toate astea, în timp ce mergea încadrat de cei doi ruli; picioarele lui scurte, de copil îl usturau, fiindcă îl duceau mai repede decît pasul lui normal. Îl încuraja faptul că încă nu-şi dezvăluiseră identitatea. Se prefăceau încă.

Strada se mai lumină. În faţa lui, zări silueta navei proiectată pe cerul albastru-închis. Toate clădirile din The Way începuseră să degajeze lumina solară pe care o absorbiseră în timpul zilei. Clădirea administraţiei, cu cele o sută de etaje ale sale, strălucea ca o bijuterie în umbra unei nave spaţiale

maiestuoase, iar celelalte clădiri sclipeau cu o intensitate a luminii, care varia în funcţie de dimensiunea fiecăreia. Cu Diddy în urma lor, cei doi ruli ajunseră la Intersecţia 2. The Way se afla la Intersecţia 1.

Străbătură strada şi ajunseră la intrarea în oraş. Cei doi ruli se opriră în faţa barierei din metal cu

caneluri, lată de doi metri şi jumătate, cu efect de absorbţie şi privi în jos, la ventilatoarele deschise.

Cu un secol în urmă, cînd se întîlniseră pentru prima oară rulii şi oamenii, în jurul instalaţiilor de apărare şi zonelor militare erau ziduri de beton sau garduri de sîrmă ghimpată încărcată cu electricitate. Apoi, s-a descoperit că rulii puteau să devieze curentul electric şi că prin pielea lor tare nu pătrundea muşcătura ascuţită a sîrmei ghimpate. Betonul s-a dovedit la fel de ineficient. Zidurile se dărîmau în prezenţa unui anumit gen de energie a rulilor. Şi printre muncitorii care veneau să le repare se afla şi cîte un rul, care îşi făcea loc printr-un proces de transfer de imagine şi prin crimă. Patrulele înarmate erau foarte frecvent lichidate pînă la ultimul om, iar locurile lor le luau impostorii ruli. Genul de barieră cu absorbţie de aer nu apăruse decît de cîţiva ani. Înconjura The Yards de jur împrejur. Oamenii care încercau să pătrundă prin ea mureau după aproximativ trei minute. Era unul dintre secretele cele mai mari ale omului.

Diddy profită de ezitarea celor doi păzitori.

— Mulţumesc că m-aţi adus pînă aici, le spuse. De-acum pot să mă descurc şi singur.

Unul dintre spioni rîse. Ca sunet, semăna cu un rîs uman, dar lipsea o anumită intonaţie personala, esenţială. Lui Diddy sunetul i se păru îngrozitor.

— Dar ştii c-ai haz, puştiule! exclamă fiinţa aceea. Ca să-ţi demonstrăm că avem inimă, ce-ai zice să te distrezi un pic — un minut, nu mai mult?

— Să mă distrez? întrebă Diddy.

— Vezi bariera aia?

Diddy încuviinţă din cap.

— Bine. Cum ţi-am mai zis, sîntem de la Securitate — ştii, anti-ruli. Bineînţeles că nu ne-am uitat misiunea nici o clipă. Ai văzut şi tu, nu-i aşa?

Diddy răspunse că remarcase acest lucru. Se întreba ce avea să urmeze.

— Ei bine, zilele trecute discutam cu prietenul meu despre ocupaţia noastră şi ne-am gîndit la o modalitate prin care un rul ar putea trece bariera. Dar ni s-a părut o idee stupidă, aşa că ne-am zis că ar trebui să o testăm înainte de a o raporta şefilor

— mă înţelegi. Dacă ar da greş, am fi consideraţi nişte nătîngi. Iată testul pe care vrem să ne ajuţi să-l încercăm.

Nici un tînăr... nu trebuie... să încerce să zădărnicească planurile... unui grup de spioni ruli. Comanda, repetată în nenumărate rînduri de Play Square, îi răsună în minte. Pericolul era evident, dar nu avea el competenţa să judece sau să se opună. Anii de instruire făceau ca totul să se desfăşoare automat acum. Nu era destul de mare ca să judece singur.

— Nu trebuie decît să treci printre cele două linii de-a curmezişul barierei şi-apoi să te întorci, îi spuse purtătorul de cuvînt rul.

Liniile indicate erau o parte din aranjamentul de caneluri ale ventilatoarelor. Fără să obiecteze, Diddy trecu de partea cealaltă. Acolo, ezită o clipă, gîndindu-se să o rupă la fugă pînă la clădirea ce se afla la zece metri depărtare, unde ar fi în siguranţă. Se răzgîndi. Puteau să-l omoare înainte de a apuca să facă doi paşi. O porni ascultător înapoi, cum i se ceruse.

Vreo douăzeci de persoane veneau pe stradă. Cînd se apropiară de ei, Diddy şi cei doi ruli se dădură la o parte să-i lase să treacă. Diddy îi privi plin de speranţe. Să fi fost poliţia? Nădăjduia din tot sufletul ca tot ce se întîmpla să pară suspect.

Muncitorii trecură în grup pe lîngă ei, depăşiră zgomotoşi bariera şi dispărură după prima clădire.

— Pe-aici, puştiule, spuse rulul. Trebuie să fim atenţi să nu ne vadă nimeni.

Diddy era de altă părere, dar îl urmă pe rul. Pătrunseră în spaţiul întunecat dintre două clădiri.

— Întinde mîna, puştiule.

Întinse mîna încordat şi înfricoşat. „Am să mor”, îşi zise în sinea lui. Se străduia din răsputeri să-şi înfrîneze lacrimile. Dar pregătirea lui îşi spuse cuvîntul; cînd o durere ascuţită îi străpunse degetul, rămase neclintit.

— O mostră de sînge, puştiule, atîta tot. Vezi tu, cum ne uităm noi la barieră, sistemul de absorbţie ascunde nişte micro-pulverizatoare puternice, care emană nişte bacterii vulnerabile pentru ruli. Bineînţeles, aceste micro-pulverizatoare îşi trimit jeturile de bacterii cu o viteză de o mie de mile pe oră, adică atît de repede, că-ţi pot pătrunde prin piele fără să simţi, sau fără să lase vreo urmă. Motivul pentru care ventilatoarele de absorbţie absorb atîta aer este ca să prevină răspîndirea

bacteriilor în atmosferă. De asemenea, probabil că aceeaşi cultură de bacterii se foloseşte întruna. Înţelegi ce înseamnă asta?

Diddy nu înţelegea, dar era şocat pînă în străfundurile fiinţei sale. Analiza aceea părea reală. *Era foarte posibil* ca bacteriile să fi fost folosite împotriva rulilor. Se spunea că numai cîţiva oameni cunoşteau genul de apărare prevăzut pentru bariera aceea cu aspect atît de inofensiv. Să fi descoperit, pînă la urmă, rulii despre ce era vorba?

Observă că al doilea rul făcea ceva în zona întunecată dintre cele două clădiri. Văzu nişte scînteieri de lumină. Se hazarda să ghicească despre ce era vorba. „Îmi examinează sîngele la microscop ca să vadă cîte bacterii anti-ruli moarte găseşte”, se gîndi el.

Rulul care vorbise tot timpul i se adresă:

— Să-ţi explic, puştiule: ai să treci bariera, iar bacteriile pe care le pulverizează vor muri imediat în sîngele tău. Părerea noastră e următoarea: nu se foloseşte decît un singur tip de bacterie în orice zonă. De ce? Pentru că atunci cînd sînt absorbite şi trimise înapoi la camerele de filtrare, ca să poată fi decantate din aer şi folosite din nou, ar fi foarte complicat dacă ar exista mai multe tipuri de bacterii. Aceste bacterii virulente care prosperă într-un compus de fluor sînt aproape la fel de fatale una pentru alta, ca şi pentru organismul pe care-l atacă. Pentru ruli devine periculos cînd un singur tip de bacterii se găseşte în cantităţi foarte mari. Cu alte cuvinte, un singur tip de bacterii poate omorî un rul.

Sigur că dacă un rul este imunizat la un anumit tip de bacterii — păi, poate traversa bariera *în punctul acela* la fel de uşor ca tine şi poate să facă ce vrea, odată intrat în The Yards. Înţelegi importanţa problemei pentru care ne zbatem? Se întrerupse. A, văd că prietenul meu a terminat examinarea probei de sînge. Aşteaptă niţel. Se duse la celălalt rul, care îl aştepta. Discuţia — oricare o fi fost subiectul — dură mai puţin de un minut.

Rulul se întoarse.

— E-n regulă, puştiule, poţi s-o ştergi. Mulţumesc pentru ajutor. N-o să uităm.

Lui Diddy nu-i venea să-şi creadă urechilor:

— Adică asta-i tot ce vroiaţi de la mine? întrebă el.

— Tot.

Ieşind din zona întunecată dintre cele două clădiri, Diddy se aştepta să fie oprit. Dar, deşi cei doi ruli îl urmară, afară în stradă, nu schiţară nici o intenţie de a-l însoţi, cînd o porni spre barieră.

Rulul îi strigă:

— Mai vin nişte puşti pe stradă: ai putea să te alături lor ca să porniţi în grup în căutarea sunetului.

Diddy se întoarse să se uite şi văzu că doi băieţi se îndreptau în fugă spre el şi ţipau:

— Ultimul scapă turma!

Îşi luară avînt şi trecură ca săgeata pe lîngă el. Alergînd după ei. Diddy văzu că ezitară, se întoarseră niţel, apoi trecură iute bariera pe deasupra ventilatoarelor pe care el le testase pentru cei doi cercetători ruli. Îl aşteptară de partea cealaltă a barierei.

— Mă cheamă Jackie, spuse unul.

— Pe mine Gil, zise al doilea. Şi adăugă: Hai cu noi!

— Eu mă numesc Diddy.

Pornind toţi trei împreună, auziră sunete distincte, care acoperiră *sunetul* propriu-zis. Zgomote discordante. Zgomot asurzitor de maşini în funcţiune. O complexitate de sunete metalice, de ciocănituri. Murmure provenite de la deplasarea moleculară a maselor de materie. Un tren cu roţi de cauciuc zumzăia îndreptîndu-se spre ei pe pardoseala metalică nesfîrşită, ce acoperea The Yards şi se opri cînd ochii şi urechile sale electronice îi simţiseră. Ei se dădură la o parte, iar trenul trecu în goană. Cîteva macarale ridicau o platformă de metal de o sută de tone, ca să o aşeze pe un purtător antigravitaţional. Acesta începu să plutească uşor pe cerul limpede.

Diddy nu fusese la The Way niciodată şi ar fi fost extrem de interesant, dacă nu s-ar fi simţit atît de trist. Chestiunea era că nu putea fi sigur. Să fi fost oare cei doi „băieţi” de-ai rulilor? Pînă atunci, nu făcuseră nimic ca să dovedească lucrul acesta. Faptul că trecuseră bariera tocmai în punctul unde o testase el pentru cei doi ruli „oameni” putea fi o simplă coincidenţă. Pînă nu afla adevărul, nu îndrăznea să spună nimănui ce se întîmplase. Pînă nu afla adevărul, era nevoit să-i însoţească şi, chiar dacă vroiau să facă ceva pentru ei, trebuia să colaboreze cu ei. Asta era regula. Aşa fusese instruit. Avea în minte imaginea a zeci de asemenea băieţi traversînd bariera prin

punctul testat. În momentul acela, pesemne circulau prin The Way liberi să facă ce doreau.

Universul din jurul lui The Way vibra din pricina unei serii de sunete. Dar nicăieri, unde se uita, nici o uşă prin care privea, nici o clădire pe care o cerceta cu ochii mari, fascinaţi — nicăieri nu se întîmplase ca sunetul să nu se stingă repede, pe măsură ce el se deplasa. Niciodată nu dăduseră peste ceva ce semăna măcar vag unui ventilator de tipul celor de la barieră. Dacă exista vreun pericol pentru rulii rătăciţi, acesta nu se putea remarca nicăieri. Uşile stăteau larg deschise. Sperase vag ca atmosfera unor camere cu uşile închise să fie primejdioasă pentru duşman, nu pentru el. Nu erau uşi închise.

Mai rău, nu văzu nici urmă de fiinţă umană care să-l fi putut proteja eventual de ruli, nici măcar nu izbuti să le ghicească prezenţa prin preajmă. Cel puţin să fi ştiut precis dacă cei doi băieţi erau ruli

sau nu! Dacă aveau nişte arme puternice, capabile să producă daune mari navei?

Ajunseră la o clădire lată de vreo opt sute de metri. Diddy căpătă dintr-o dată speranţe. Tovarăşii lui nu se opuseră cînd intră pe o uşă uriaşă care dădea spre un trotuar. Dedesubtul lor era abisul. Diddy privi în jos, spre o lume întunecată de construcţii cubice uriaşe. Vîrful celui mai înalt cub se afla la cel puţin patru sute de metri sub planşeu şi era întărit cu straturi de plastic atît de transparente, încît numai cîte o rază ici şi colo dezvăluia că existau mai multe straturi de materie ce protejau lumea de deasupra lor în reactoarele atomice uriaşe din centrala aceea energetică imensă.

Apropiindu-se de mijlocul planşeului Diddy văzu, cum sperase cu cîteva minute înainte, pe cineva într-o mică construcţie transparentă, ce ieşea în afară din structura aceea metalică. O femeie; citea. Îşi ridică privirile, cînd cei trei se apropiară de ea, cu Diddy în frunte.

— Căutaţi sunetul? îi întrebă ea pe un ton prietenos. Adăugă: în caz că nu ştiţi, eu sînt un Senzor.

Ceilalţi băieţi tăcură. Diddy îi răspunse că ştia. Play Square îi vorbise despre Senzori. Puteau anticipa schimbările ce se petrec în fluxul unui reactor atomic. După cîte îşi amintea, era ceva în legătură cu felul în care varia conţinutul de calciu din sîngele lor. Senzorii trăiau mult — în jur de o sută opt ani — nu datorită ocupaţiilor lor, ci pentru că puteau răspunde la procesele de refacere a calciului.

Memoria lui fusese numai fundalul dezamăgirii ce urmă. Aparent, ea nu avea nici o posibilitate de detectare a prezenţei rulilor. Nu dădu nici un semn. Mai bine să se prefacă în continuare că îl interesa sunetul, ceea ce era adevărat, într-un fel.

— Dinamurile acelea de jos, cred că vibrează puternic, spuse el.

— Da, probabil.

Diddy deveni dintr-o dată atent. Impresionat, dar nu convins.

— Totuşi, nu văd cum ar putea face zgomot mare.

— Toţi păreţi băieţi de treabă, zise ea. Am să vă şoptesc cîte un indiciu la ureche. Mai întîi, ţie. Se duse spre Diddy.

Curios, dar el nu ezită. Ea se aplecă:

— Nu fi surprins, şopti ea. Ai să găseşti o armă mică sub marginea ieşită în afară a trotuarului de metal de dedesubtul navei. Coboară cu scara rulantă pînă la şapte şi acolo fă-o la dreapta. E chiar pe partea aceasta a unui stîlp, care are un H pe el. Dă din cap dacă ai înţeles.

Diddy încuviinţă.

Femeia încuviinţă cu voce scăzută:

— Bagă-ţi arma în buzunar. N-o folosi decît cînd ţi se va da ordin. Noroc!

Se îndreptă de spate.

— Ei, spuse ea, poate că aşa ai să te lămureşti. Se îndreptă spre Jackie. Urmezi tu!

Băiatul cel scund şi îndesat dădu din cap.

— N-am nevoie de nici un indiciu, zise el. De altfel, nu vreau să-mi şoptească nimeni nimic la ureche.

— Nici eu, zise Gil.

Femeia zîmbi.

— Nu fiţi timizi, le spuse ea. Dar, nu-i nimic. Eu tot am să vă dau un indiciu. Ştiţi ce înseamnă cuvîntul *miasmă?* I se adresase direct lui Jackie.

— Negură.

— Aşadar, ăsta-i indiciul meu. Miasmă. Şi-acum, n-ar fi rău să o luaţi din loc. Soarele răsare cu cîteva minute înainte de şase şi-acum e trecut de două.

Îşi luă cartea şi, cînd Diddy privi înapoi cîteva minute mai tîrziu, ea arăta ca şi cînd făcea parte integrantă din scaun. Aproape că părea neînsufleţită, aşa de nemişcată stătea. Dar, datorită ei, aflase că situaţia era gravă, aşa cum bănuise. Marea navă se afla probabil, în primejdie. Tocmai spre ea se îndrepta acum.

XIX

Trevor Jamieson se deşteptă brusc cu senzaţia că ceva îl trezise şi că, în consecinţă, pesemne că adormise. Suspină în sinea lui şi se răsuci. De-ar putea să doarmă în noaptea aceea! Tresări constatînd că soţia lui şedea pe marginea patului. Se uită la ceasul luminat. Era ora 2:22 noaptea.

„Ei comedie!” îşi zise el... Trebuie s-o conving să se culce.”

— Nu pot să dorm, spuse Veda, scîncind parcă, iar el se întristă. Fiindcă ea îşi făcea griji pentru ceva nesigur. Se prefăcu că doarme adînc.

— Dragul meu!

Jamieson se mişcă niţel, dar atît.

— Scumpule!

Deschise un ochi.

— Dragul meu, te rog! Mă întreb cîţi băieţi or fi pe stradă în noaptea asta.

Jamieson se răsuci spre ea.

— Veda, ce ai de gînd — să mă ţii treaz toată noaptea?

— Vai, iartă-mă. N-am vrut.

Tonul glasului ei nu exprima regret, iar după cîteva clipe părea să fi uitat ce spusese.

— Dragule!

El nu răspunse.

— Crezi că am putea afla cumva? întrebă ea.

Intenţionase să ignore conversaţia, dar mintea lui începu să studieze posibila semnificaţie a spuselor ei. Îl ului lipsa de sens a vorbelor ei şi se trezi.

— Să aflăm ce? întrebă el.

— Cîţi sînt.

— Cîţi ce?

— Băieţi... afară, în noaptea asta.

Jamieson, pe care îl tortura o teamă mai mare, oftă:

— Veda, mîine trebuie să mă duc la treabă.

— Treabă! repetă Veda, cu iritare în glas. La altceva nu te gîndeşti decît la treabă?! N-ai sentimente?

Jamieson tăcu, dar asta nu era o modalitate de a o convinge să se culce. Ea continuă, ridicînd vocea:

— Cusurul vostru, al bărbaţilor, este că vă înăspriţi.

— Vrei să întrebi dacă sînt îngrijorat — nu, nu sînt! Rosti cu greu cuvintele. Îşi zise că trebuie s-o ţină aşa. Se ridică şi aprinse lumina. Vorbi cu glas tare:

— Draga mea, pot să-ţi spun, în cazul în care te mulţumeşte cu ceva, că ţi-ai atins scopul. M-am trezit de-a binelea.

— Era şi timpul! replică Veda. Cred c-ar trebui să dăm un telefon. Iar dacă nu-l dai tu, am să-l dau eu.

Jamieson sări din pat.

— Bine, dar nu-mi sta prin preajmă cînd îi chem. Nu vreau să se spună că sînt sub papucul nevestei. Rămîi acolo unde eşti.

Se simţi uşurat că ea forţase nota. Ieşi din dormitor şi închise hotărît uşa în urma lui. Îşi dădu numele la video. Urmă o pauză, apoi apăru un bărbat cu expresie serioasă pe chip, îmbrăcat în uniformă de amiral. Jamieson îl cunoscuse oficial. Imaginea lui umplu ecranul; se aplecă spre videofon.

— Trevor, situaţia e următoarea, i se adresă el. Fiul tău se află încă în compania a doi ruli — acum întîmplător sînt alţii. Au folosit o metodă foarte ingenioasă de trecere a barierei şi, în momentul de faţă, bănuim că vreo sută de ruli cu înfăţişare de copii se află răspîndiţi prin The Yards. Nimeni n-a încercat să treacă încoace în ultima jumătate de oră, astfel încît credem că fiecare rul din Solar City care a fost pregătit să reziste la sistemul special de apărare pe care-l avem în zonă este acum în The Yards. Deşi, pînă acum nu s-au concentrat asupra unui anumit punct, simţim că momentul crizei se apropie.

— Ce-i cu fiul meu? întrebă Jamieson calm.
— Fără îndoială că au nişte planuri cu el. Încercăm să-l facem să intre în posesia unei arme, dar aceasta ar avea, în cel mai fericit caz, o valoare limitată.
Jamieson înţelese cu amărăciune că se fereau să-i spună ceva care i-ar fi putut oferi o speranţă.
— Aţi lăsat o sută de ruli să intre în The Way fără să ştiţi ce au de gînd? vorbi el răspicat.
— Ştii cît e de important pentru noi să le aflăm obiectivul, spuse amiralul. Pe ce pun preţ? Ce consideră ei că merită un asemenea risc enorm? Este o acţiune foarte curajoasă din partea lor şi e de datoria noastră să-i lăsăm să ajungă la un punct culminant. Bănuim ce caută, dar trebuie să ne convingem. În final, vom depune toate eforturile ca să salvăm viaţa băiatului tău, dar nu-ţi pot garanta nimic.
Jamieson înţelese limpede cum priveau oamenii aceia situaţia. Pentru ei, moartea lui Diddy ar însemna un incident regretabil. Ziarele vor anunţa: „Pierderi neînsemnate”. Poate chiar o să-l facă erou pentru o zi!
— Mi-e teamă, continuă amiralul, că va trebui să te rog să întrerupi legătura acum. În clipa asta, fiul tău coboară sub navă şi vreau să fiu foarte atent la ce se întîmplă. La revedere.
Jamieson întrerupse legătura şi se ridică în picioare. Stătu cîteva clipe să-şi dea curaj, apoi se întoarse în dormitor şi spuse vesel:
— Se pare că totu-i în regulă.
Nu veni nici un răspuns. O văzu pe Veda stînd cu capul pe pernă. Şezuse, cu siguranţă, culcată ca să-l aştepte şi adormise numaidecît.
Pentru o femeie ca ea, de o sensibilitate ieşită din comun, făcuse un lucru bun. Adormise neliniştită, cu obrajii uzi de lacrimi. Se hotărî să folosească o seringă cu gaz sub presiune ca să-i introducă în sînge

un gaz somnifer special. Urmă o pauză, apoi ea se relaxă cu un oftat prelung. Respiraţia îi deveni înceată şi egală.

Jamieson îi telefona lui Caleb Carson acasă şi-i explică situaţia. Apoi adăugă stăruitor:

— Ia-l pe Ephraim. Spune-i că familia lui are nevoie de el şi adu-l la Statul Major al Securităţii, lîngă navă. Bagă-l într-o cutie, să nu-l vadă nimeni.

Întrerupse legătura, se îmbrăcă în grabă şi plecă şi el spre clădirea Securităţii. Ştia că vor apărea unele probleme. Baza militară se va împotrivi ideii folosirii unui ezwal. Dar prezenţa ezwalului era un loz cîştigător pentru el şi, prin el, pentru Diddy.

— Ce ţi-a şoptit tipa aia? întrebă Jackie. Coborau pe scara rulantă în tunelul de sub The Way.

Diddy, care ciulise urechile să audă sunetul — nu era nici un zgomot deosebit — se întoarse.

— Ah, ce ţi-a zis şi ţie.

Jackie păru mulţumit de răspuns. Ajunseră pe trotuar şi Diddy o luă grăbit înainte. Căuta, ca din întîmplare, cu privirea un stîlp de metal cu un H pe el. Îl descoperi brusc, la treizeci de metri înaintea lui.

Gil vorbi, în spatele lui:

— De ce s-ar fi obosit să-ţi şoptească ţie la ureche, dacă oricum avea să ne spună la toţi?

Bănuiala lor îl făcu pe Diddy să-i tremure sufletul, dar pregătirea lui îl ajută să depăşească momentul greu.

— Eu cred că a vrut să se amuze cu nişte puşti ca noi, le spuse el.

— Să se amuze? vorbi Jackie.

— Ce căutăm aici, sub navă? zise Gil.

— Sînt obosit, le spuse Diddy.

Se aşeză jos, pe marginea trotuarului, nu departe de stîlpul de metal, gros de un metru jumătate, care se înălţa în zare. Îşi lăsă picioarele să se bălăngăne deasupra tunelului. Cei doi ruli trecură de el şi se

aşezară de partea cealaltă a stîlpului. Diddy îşi zise agitat: „O să comunice între ei — sau cu ceilalţi!”

Se linişti singur şi bîjbîi cu mîna sub marginea ieşită în afară a trotuarului. Îşi vîrî degetele sub metal. Atinse ceva. Arma mică îi veni la îndemînă şi o strecură în buzunar dintr-o singură mişcare sincronizată. Apoi, obosit de mişcarea aceea, rămase acolo. Îşi dădu seama de vibraţia metalului pe oasele coapselor sale. Pantofii lui speciali absorbiseră mare parte din tremur, iar el fusese atît de concentrat asupra armei, încît nu remarcă imediat. Acum, da. Trupul său se scutura şi tremura uşor. Se simţi înghiţit de sunet. Muşchii şi organele sale interne fremătau şi tremurau. Uită, pentru moment, de ruli şi părea deosebit de straniu să stea acolo, pe bucata aceea de metal, lipsit de protecţie şi vibrînd în ton cu sunetul însuşi. Bănuise că vibraţia va fi foarte puternică sub nava cea mare. Oraşul The Yards era construit pe metal. Dar tot materialul absorbant de şocuri cu care erau acoperite străzile şi drumurile nu putea atenua forţele violente şi energiile concentrate într-o zonă restrînsă. Acolo se aflau reactoare atomice la temperaturi atît de înalte, încît aveau loc încontinuu explozii cu detonări ca de cataclism. Erau maşini care puteau străbate plăci de oţel galvanizat de o sută de tone.

Datorită acestei nave colosale, The Yards avea să mai reziste opt ani şi jumătate. Apoi, cînd avea să zboare în sfîrşit, el va fi la bordul ei. Fiecare familie din The Yards fusese selectată în funcţie de două aspecte: pentru că tatăl sau mama avea vreo aptitudine care putea fi de folos în construcţia navei, sau pentru că ei aveau un copil care avea să crească prin preajma navei. Tatăl lui, făcînd parte din guvern, fusese inclus la cerere.

Oamenii nu puteau învăţa să înţeleagă şi să comande nava spaţială, ce se înălţa ca un munte tînăr, decît crescînd o dată cu ea.

În cei trei sute de metri lungime se concentrase geniul inginerescde veacuri şi atîtea cunoştinţe de specialitate, detalii tehnice, încît demnitarii veniţi în vizită priveau uimiţi la pogoanele de maşini, cadrane şi instrumente de pe fiecare nivel şi la reflectoarele din pereţi, instalate deja pe punţile inferioare.

Va fi la bordul ei. Diddy se ridică tremurînd de emoţia emancipării — tocmai cînd cei doi ruli apăreau de după stîlp.

— Să mergem! spuse Jackie. Am pierdut destul vremea.

Diddy îşi reveni din exaltare.

— Încotro? întrebă el.

— Pînă acum, ne-am ţinut noi după tine. Da' acum ce-ar fi să vii tu după noi, aşa, ca să mai schimbăm? zise Gil.

Lui Diddy nici nu-i trecu prin cap să se împotrivească.

— Sigur, replică el.

Pe firma luminată cu neon de pe clădire scria „CERCETARE" şi în jurul ei roiau o mulţime de băieţi. Mergeau singuri sau în grup. În depărtare, zări alţii, ce păreau că nu au nici o ţintă precisă. Oare aceia să fi fost ruli? Oare toţi să fi fost ruli? Ce neghiobie! Nu trebuia să-şi dea frîu liber imaginaţiei.

Cercetare. Asta căutau ei. Acolo, în clădirea aceea, oamenii creaseră bacteria anti-ruli de la barieră. N-avea idee ce-i interesa de fapt pe ruli să ştie despre acest proces. Poate că o singură informaţie cît de mică în legătură cu aceasta le-ar fi permis să distrugă substanţa primară sau un organism, anulînd astfel întregul sistem de apărare. Play Square îi sugerase că existau astfel de posibilităţi.

Toate uşile clădirii „Cercetare" erau închise, spre deosebire de cele ale altor clădiri pe care le văzuseră.

— Diddy, deschide tu, i se adresă Jackie.

Ascultător, Diddy se îndreptă spre clanţa uşii. Se opri însă, căci doi oameni veneau spre el.

Unul dintre ei îl strigă:

— Hei, puştiule! Tot peste tine dăm!

Diddy dădu drumul clanţei şi se întoarse cu faţa spre ei. Păreau cei doi „oameni” care îl aduseseră la barieră şi care-l supuseseră la testul cu bacteriile. Dar aceasta era numai înfăţişarea exterioară. Singurii ruli care trecuseră bariera dintre toţi cei din Solar City ar fi nişte indivizi imunizaţi la tipul de bacterie pe care el îl izolase pentru ei într-o anumită porţiune a barierei.

N-ar fi decît o coincidenţă dacă ambele imagini de agenţi din The Yards ar aparţine acelui grup. În consecinţă, aceştia probabil nu erau aceiaşi. Dar asta n-avea nici o importanţă.

— Mă bucur că am dat din nou de tine, spuse purtătorul de cuvînt. Vrem să facem un nou experiment. Fii atent, intră înăuntru! Cercetarea este, probabil, protejată în mod special. Dacă ne putem dovedi părerea aici, înseamnă că vom fi ajutat şi noi cu ceva la împiedicarea rulilor de a pătrunde în The Yards. Ar merita, nu?

Diddy încuviinţă din cap. Nu prea se simţea în apele lui şi nu era sigur că putea vorbi desluşit, cu toată pregătirea lui.

— Intră înăuntru, îi spuse rulul, rămîi acolo cîteva clipe, apoi inspiră profund, ţine aerul în plămîni şi pe urmă ieşi afară. Asta-i tot.

Diddy deschise uşa şi păşi înăuntru, în interiorul luminos. Uşa se închise automat în urma lui. Se trezi într-o încăpere mare. „Aş putea să fug”, se gîndi el. „Ei nu îndrăznesc să vină pînă aici.” Însă absenţa oamenilor din încăpere îi potoli impulsul. Părea nefiresc că nu se afla nimeni prin preajmă. Toate departamentele din The Yards funcţionau continuu.

În spatele lui se deschise uşa. Diddy se întoarse. Singurii ruli care se vedeau erau Jackie şi Gil, destul de departe de uşă şi alţi băieţi şi mai departe. Cine deschisese uşa nu riscase să primească o doză de ce-o fi fost, primejdios sau nu.

— Acum poţi să ieşi, se auzi vocea omului. Vorbea dindărătul uşii, însă, nu uita, mai întîi inspiră adînc şi ţine-ţi respiraţia.

Diddy trase aer în piept. Uşa se închise automat după ce ieşi, iar în spatele ei aşteptau cei doi poliţişti din The Yards. Unul dintre ei îi întinse o sticluţă cu un tub de cauciuc.

— Expiră aici, îi spuse acesta.

Apoi, rulul înmînă sticluţa tovarăşului său, care coti repede colţul clădirii şi dispăru din vedere.

— Ai remarcat ceva neobişnuit? întrebă purtătorul de cuvînt.

Diddy ezită. Aerul din clădire, dacă se gîndea mai bine, îi păruse dens, oarecum dificil de respirat în comparaţie cu aerul obişnuit. Dădu uşor din cap.

— Nu cred, răspunse el.

Rulul se dovedi tolerant.

— Mă rog, probabil că n-ai remarcat nimic, zise el, apoi adăugă repede: N-ar fi rău să-ţi testăm sîngele. Întinde un deget.

Diddy se feri niţel de ac, dar îi lăsă să-i ia sînge. Gil se apropie de el.

— Pot să ajut şi eu? întrebă plin de zel.

— Sigur, răspunse omul. Du asta prietenului meu. Gil plecă exact cum ar fi făcut-o un puşti, în goană. Trecu un minut, apoi altul; apoi...

— A! exclamă omul. Iată-i că vin.

Diddy privi perechea care se întorcea cu un zîmbet şters. Rulul ce stătuse lîngă el porni grăbit în întîmpinarea celor doi. În caz că cei doi spioni îşi spuseră ceva unul altuia, Diddy nu izbuti să audă nimic. De fapt, luă drept bună că era o schimbare rapidă la

nivelul luminii. Comunicarea, de orice natură ar fi fost ea, încetă.

Omul care vorbise tot timpul se întoarse la Diddy şi-i spuse:

— Puştiule, ne-ai fost de mare folos. Se pare că ne vom aduce o contribuţie importantă la războiul împotriva rulilor. Ştiai că aerul dinăuntru e amestecat cu un gaz artificial, un compus de fluor? Foarte interesant şi foarte sănătos, de altfel. Chiar şi un rul, cu metabolismul lui bazat pe fluor, care ar pătrunde înăuntru, n-ar păţi nimic — doar dacă nu încearcă să-şi folosească energia corpului drept armă sau nivel de comunicare. Energia ar acţiona ca agent de ionizare, ar genera uniunea moleculară dintre fluorul din aer şi cel din corpul rulului. Uniunea n-ar dura mult, fiind instabilă, dar nici corpul rulului n-ar rezista.

Diddy nu înţelese prea bine. Reacţiile chimice ale fluorului şi ale compuşilor săi constituise subiectul, discutat în linii mari, a unei părţi din pregătirea sa, dar asta era niţel diferit.

— Foarte dibaci! exclamă spionul, aparent satisfăcut. Rulul însuşi provoacă reacţia care îl distruge. Dar acum, bănuiesc că voi toţi, băieţi, vreţi să intraţi să aruncaţi o privire. Bine, cu toţii înăuntru. Tu nu, îi spuse lui Diddy, rămîi o clipă. Vreau să vorbesc ceva cu tine. Vino încoace.

Îl trase pe Diddy deoparte, în timp ce „băieţii” se grăbeau să intre pe uşă. Diddy şi-i închipui răspîndindu-se prin clădire, căutînd secrete. Se gîndi obosit: „Cineva o să facă precis ceva şi asta cît de curînd”.

— Puştiule, între noi fie vorba, astăzi ai făcut o treabă foarte importantă pentru noi. Numai ca să-ţi dau o idee, să ştii că am păzit clădirea Centrului de Cercetări toată noaptea. Personalul obişnuieşte să plece acasă pe la miezul nopţii. După miezul nopţii,

cîţiva muncitori au intrat înăuntru, au instalat un aparat şi au plecat. Au pus o staţie de radio deasupra uşii, cu cîte un difuzor înăuntru şi afară. Dacă aş fi rul, aş distruge un asemenea aparat, ca precauţie. În momentul de faţă, în afară de voi, băieţi, nu mai e nimeni. Acum vă daţi şi voi seama cît de mult s-au bazat oamenii de aici pe bariera cu bacterii, ca să-i ţină pe ruli cît mai departe.

Făcu o pauză, apoi continuă: Desigur, rulii ar putea să afle dinainte aceste informaţii şi dacă ar trece pînă la urmă bariera şi-ar putea pune gardieni în toate colţurile clădirii, împiedicînd astfel cele mai puternice forţe armate să pătrundă la sistemul de apărare al clădirii. Ar putea fi aruncată în aer de la o oarecare distanţă şi distrusă, desigur, dar mi se pare dificil să o facă într-un timp foarte scurt. Ar aştepta pînă ar încerca alte metode. Înţelegeţi ce-ar însemna asta. Rulii ar avea ocazia să afle unele din secretele clădirii. Odată ieşiţi afară, ar putea comunica informaţiile altor ruli, aflaţi în afara zonei periculoase şi-apoi fiecare individ scapă cum poate. E o treabă îndrăzneaţă, dar rulii au mai făcut lucruri de-astea. Aşa că, vedeţi, totul este posibil. Dar, acum, noi am preîntîmpinat o asemenea posibilitate.

— Diddy, şopti cineva de undeva, de deasupra lui, fă-te că nu auzi.

Diddy se încordă, apoi se relaxă numaidecît. Se dovedise de mult că sistemele electronice de vorbit şi ascultat ale rulilor, localizate în muşchii umărului, care anihilau sunetele, nu puteau detecta şoaptele.

Glasul şoptit continuă repede:

— Trebuie să intri înăuntru. Odată intrat, rămîi lîngă uşă. Asta-i tot. Atunci ai să primeşti şi alte instrucţiuni.

Diddy localiză sursa şoaptelor. Venea de deasupra uşii. Se gîndi nesigur: „Rulul a pomenit despre un radio instalat deasupra uşii — şoaptele vin, pesemne, prin difuzorul lui.”

Dar cum să intre înăuntru, cînd rulul îl ţinea dinadins pe loc? Rulul spunea ceva despre o recompensă, dar Diddy aproape că nu-l auzea. Privi în jur năucit. Văzu un şir lung de clădiri, unele luminate puternic, altele în semiobscuritate. Strălucirea ce venea de la nava cea mare arunca o umbră prelungă, unde se afla el. Pe cer, noaptea apărea întunecată ca de obicei.

Nu se zărea nici urmă de zori luminoşi, deşi nu mai rămăseseră decît cîteva ore pînă dimineaţă. Diddy spuse cu disperare:

— Fir-ar să fie! Trebuie să intru înăuntru. Soarele va răsări curînd şi mai am o mulţime de locuri de cercetat.

— N-aş pierde mult timp înăuntru, zise rulul. Dar, poţi să arunci o privire. Vreau să mai faci ceva.

Diddy deschise uşa tremurînd. Rulul o prinse înainte să se închidă.

— Ia să intru şi eu o secundă! spuse el.

Păşi înăuntru, se întinse pînă deasupra uşii şi trase cu furie. Căzură nişte sîrme. Apoi, ieşi.

— M-am gîndit să creez o atmosferă de război pentru micul nostru experiment. Am deconectat legăturile noului sistem de difuzoare. Intră niţel şi spune-mi ce fac ceilalţi puşti.

Uşa se închise automat în urma lui Diddy, ca de obicei.

În clădirea Securităţii, amiralul ridică din umeri cu regret:

— Îmi pare rău, Trevor. Am făcut tot ce ne-a stat în putinţă. Dar ne-au distrus singura speranţă de a comunica cu băiatul tău.

— Ce mesaj aveaţi de gînd să-i transmiteţi? Întrebă Jamieson.

— Regret, răspunse amiralul, chestiunea e clasată.

Din cuşca sa, aşezată pe un trailer, în afara clădirii, ezwalul îi transmise lui Jamieson: „Îi citesc gîndurile. Vrei să i le transmit lui Diddy?”

„Da”, răspunse Jamieson mental.

Lui Diddy, mesajul pe care-l primi i se păru clar şi direct — şi atît de precis, încît îl confundă cu un mesaj şoptit. Suna aşa: „Diddy, dacă un rul nu poartă armă în văzul lumii, el depinde de energia celulelor sale. Prin natura lui, un rul trebuie să stea dezbrăcat. În schimb, corpul lui poate produce imaginile veşmintelor omeneşti şi siluete umane. Constat că nu se văd decît doi băieţi.”

*Erau î*ntr-adevăr doi băieţi, aplecaţi peste un birou, într-un colţ îndepărtat al încăperii. Pentru un moment, Diddy se întrebă cum vedeau ei scena aceea. Nu avu timp de speculaţii, căci auzi:

— Scoate-ţi arma şi trage în ei!

Diddy îşi vîrî mîna în buzunar, înghiţi cu greu şi scoase arma. Mîna îi tremura niţel, dar timp de cinci ani fusese antrenat pentru un moment ca ăsta şi lăuntric se simţea liniştit. Nu era o armă cea cu care trebuia să ţintească fără greş!

Trase; o flacără albăstruie ţîşni, iar el nu făcu decît să îndrepte ţeava spre locul unde se aflau rulii. O rupseră la fugă, dar curînd se prăbuşiră.

„Bine ţintit! “aprecie ezwalul.

Diddy nu realiză că vorbele nu erau însoţite de sunete. În încăpere, ceea ce înainte fuseseră doi puşti cu bujori în obraji, acum se transformau. Imaginile nu rezistau după moarte. Deşi văzuse poze cu înfăţişarea lor, era cu totul altfel să vezi cum apare carnea aceea întunecată şi straniile membre reticulate.

„Ascultă” — un gînd îl trezi din şoc — „toate uşile sînt închise. Nimeni nu poate intra. Şi nici ieşi. Porneşte-o prin clădire. Trage în tot ce întîlneşti. În *toţi!* Nu accepta nici un pretext, nici o simulare că n-ar fi decît nişte copii. Pe copiii adevăraţi nu i-am pierdut din ochi şi am constatat că în clădire nu sînt decît ruli. Arde-i pe toţi fără milă!

Abia după cîteva minute îi raportă ezwalul lui Jamieson: „Fiul tău i-a eliminat pe toţi rulii din interiorul clădirii. I-am spus să rămînă înăuntru, căci se încearcă uciderea tuturor celor aflaţi în afara ei. O să rămînă acolo pînă-i spun eu să iasă”.

Primind acest mesaj, Jamieson oftă din tot sufletul de uşurare. „Mulţumesc, prietene”, spuse el în tăcere. „A fost o demonstraţie remarcabilă de telepatie.”

Mai tîrziu, amiralul îl căută, de data asta, pe Jamieson ca să-i vorbească:

— Strălucită victorie! îi spuse el. Rulii din afara clădirii ne-au ţinut piept cu curaj, ca de obicei, dar am schimbat bateriile în locul unde obişnuiau să treacă bariera, aşa că i-am prins în capcană.

Ezită o clipă, apoi continuă nedumerit:

— Ce nu înţeleg este cum de-a ştiut băiatul tău cu exactitate cînd să folosească arma împotriva lor, fără ca noi să-i spunem nimic?

— Vreau să vă reamintiţi de asta cînd veţi primi raportul în legătură cu cele întîmplate, răspunse Jamieson.

— Dar de ce trebuie să întocmeşti un raport asupra acestui incident? întrebă ofiţerul uimit.

— Veţi vedea, replică Jamieson.

Încă era întuneric beznă, cînd Diddy luă un helicar la Intersecţia 2 şi zbură pe dealul, de unde „Exploratori” ca el urmăreau răsăritul soarelui. Urcă scările ce duceau în vîrf şi mai găsi cîţiva băieţi, unii stînd jos, alţii aşteptînd în picioare.

Deşi nu putea fi sigur că erau fiinţe umane, nutrea certitudinea că erau oameni. Părea să nu existe nici un motiv ca vreun rul să participe la acest ceremonial.

Diddy se aşeză lîngă un tufiş, lîngă silueta întunecată a unuia dintre băieţi. Nici unul din ei nu vorbi imediat. Mai tîrziu, Diddy i se adresă:

— Cum te cheamă?

— Mart.

Vocea care răspunse era ascuţită, dar nu puternică.

— Ai găsit sunetul? îl întrebă Diddy.

— Îhî!

— Şi eu. Ezită, gîndindu-se la ce făcuse. Pentru o clipă, îşi dădu seama cît de minunat era sistemul de pregătire care-i permisese unui băiat de nouă ani să acţioneze aşa cum făcuse el. Apoi, gîndul acesta i se risipi din preconştiinţă şi spuse:

— A fost distractiv, nu-i aşa?

— Cred că da.

Tăcură amîndoi. Din locul de unde şedea, Diddy vedea strălucirea intermitentă a vîltorii de foc, căci cerul ardea de o flacără alba, reflectată. În depărtare, se zărea aura de lumină strălucitoare ca un giuvaer, care încadra parţial nava. Cerul nu mai era întunecat, iar Diddy observă că umbrele din jurul lui îşi pierdură din consistenţă, devenind gri la culoare. Văzu trupul lui Mart, chircit la rădăcina tufişului, un trup mai mic decît al său.

Cînd se iviră zorii, privi nava. Încetişor, metalul centurilor superioare captă flăcările soarelui, încă invizibil din locul unde şedeau. Strălucirea se răspîndi în jos, iar lumina soarelui sclipi pe imensitatea întunecată, lucioasă a pereţilor ei inferiori, partea solidă, reflectată pe cer.

Nava apăru din ceţuri, un lucru incredibil, mai mare decît tot ce se afla în jurul ei. De la distanţa aceea, clădirea Administraţiei părea o parte din structura ei, un stîlp alb lîngă acel colos întunecat care era nava. Soarele se înălţase de mult, dar Diddy rămase să-l urmărească cu mîndrie şi entuziasm. În strălucirea zorilor, nava părea să se pregătească de zbor. „Încă nu”, îşi zise Diddy şovăitor, „încă nu. Dar va veni ziua.” Atunci, cea mai mare navă proiectată şi construită vreodată de Om îşi va sumeţi nasul spre spaţiul liber dintre stelele apropiate şi va zbura

înspre neguri. Şi-atunci într-adevăr, rulii vor trebui să se retragă.

În sfîrşit, îmboldit de senzaţia familiară de gol din stomac, Diddy coborî dealul. Luă micul dejun într-un micuţ restaurant „La minut”. Apoi, fericit, se urcă într-un helicar şi se îndreptă spre casă.

În dormitorul mare, Jamieson auzi uşa exterioară a apartamentului deschizîndu-se. O surprinse pe nevastă-sa cu mîna pe butonul uşii de la dormitor. Dădu din cap spre ea cu blîndeţe:

— E obosit, cu siguranţă, spuse el încetişor. Lasă-l să se odihnească.

Mai cu voie, mai fără voie, se lăsă dusă înapoi. De data asta, direct în pat.

Diddy traversă în vîrful picioarelor camera de zi şi intră în intimitatea lui Play Square. Uşa se închise automat în urma lui şi se aprinseră luminile. O privire spre comenzile de pe pereţi îi demonstra că acea complexă cameră-robot îi simţise prezenţa. Într-un tîrziu, îi spuse:

— Raportul, te rog.

— Am aflat ce este sunetul, spuse Diddy fericit.

— Ce e?

După ce Diddy răspunse la întrebare, Play Square zise:

— Faci cinste programului meu de instruire! Sînt mîndru de tine. Acum, du-te la culcare.

După ce se vîrî sub cearşafuri, Diddy constată cum camera tremura uşor. Stînd culcat, simţi cum se mişca patul şi auzi tremuratul ferestrelor de plastic absorbante. Sub el, podeaua scîrţîi uşor în consonanţa ei continuă cu vibraţiile pătrunzătoare.

Zîmbi fericit, dar ostenit. Nu va mai trebui să hoinărească în căutarea sunetului. Venea o boare dinspre The Yards, un abur uşor de vibraţie provenind de la masele clădirilor, metalului şi maşinilor, care se înălţa din The Way.

Sunetul îl va însoţi toată viaţa; căci după ce nava va fi gata, un sunet asemănător, pătrunzător va vibra în fiecare placă de metal.

Adormi, simţind pulsul sunetului înlăuntrul său, o parte a însăşi vieţii sale.

XX

Jamieson se trezi la ora obişnuită; tocmai se strecura în tăcere afară din pat, cînd îşi aduse aminte. Se răsuci, o privi pe soţia lui şi dădu din cap fericit. Părea că dormea dusă.

Ea şi băiatul trebuiau să mai doarmă încă vreo cîteva ore. Se întoarse şi intră în vîrful picioarelor în camera de toaletă. Luă micul dejun singur, gîndindu-se la cum ar putea afecta evenimentele nopţii trecute zilele ce aveau să vină. Că le vor afecta într-un fel, era convins.

Ezwalul se dovedise de bună credinţă. Faptul că-i salvase fiul era rezultatul propriei sale hotărîri de a folosi orice mijloc de a-l ajuta pe băiat, de-a lungul ceasurilor pline de primejdii prin care trecuse.

Ajuns la birou, Jamieson pregăti raportul asupra întîmplărilor din noaptea precedentă. Drept concluzie finală, arătă că ce se petrecuse era la fel de important ca şi finisarea navei însăşi. Suna cam aşa: „Utilitatea telepatiei mentale ca mijloc de comunicare cu rasele străine, care în momentul de faţă oferă un sprijin minim în lupta împotriva duşmanului comun, rulii, este o chestiune importantă ce trebuie analizată cu atenţie. Faptul că un asemenea mod de comunicare există constituie un eveniment remarcabil în istoria galaxiei.”

Apoi, făcu un duplicat după raport şi îl trimise cu un curier special tuturor persoanelor după părerea lui, influente.

Primul răspuns îl primi în după-amiaza aceea de la o personalitate din cadrul Forţelor Armate.

„S-au luat măsuri ca ezwalul să nu aibă acces mental la nici o persoană care cunoaşte secretele Cercetării Interim? *(Interim* era un cod prin care se înţelegea *Strict Secret).* Este posibil ca acest ezwal să fie distrus ca o simplă chestiune de precauţie?”

Jamieson citi mesajul cu sentimentul că trata cu o formă de nebunie, fapt cu totul adevărat. Remarcase că vigilenţa militară ajungea uneori la extreme.

Constată că răspunsul personalităţii respective fusese trimis la toţi cei la care ajunsese raportul său.

Stimulat, pregăti un răspuns bazat pe date verificabile, ce dovedeau că ezwalul nu se aflase în vecinătatea nici unei persoane care cunoştea detaliile ştiinţifice ale Cercetării Interim. Sublinie faptul că, deşi cunoştinţele lui se reduceau la minimum necesar, acţiunea agenţilor ruli demonstrase că erau foarte bine informaţi despre metodele de apărare cu bacterii folosite împotriva lor; şi că, decît să-l condamnăm pe ezwal pentru cantitatea neînsemnată de date pe care să presupunem că le-ar fi aflat de la noi, mai bine am descoperi ce a aflat de la agenţii ruli.

Aceasta era prima denaturare a adevărului din replica sa. Ştia din experienţa ezwalului adult de pe Eristan II că ezwalii nu puteau citi gîndurile rulilor. Dar nu era momentul să prezinte informaţii negative.

Continuă: „Merită, de asemenea, să reliefăm faptul că ar fi nevoie de luni de zile, poate ani, ca să se creeze o altă ocazie ca un pui de ezwal, dispus să colaboreze, să ne cadă din nou în mîini. Subliniem, de asemeni, că relaţiile viitoare cu rasa ezwalilor depind de cît de meticuloşi ne dovedim în momentul de faţă. Dacă vor afla vreodată că, de fapt, am

executat un pui de ezwal ştiind ceea ce ştim acum, relaţiile dintre noi ar fi serios periclitate.”

Jamieson difuză raportul său tuturor. Şi pentru că ezwalul se afla încă în grija sa, îl mută, din precauţie, în alt loc, în scopul — după cum arătă în raport — de a se asigura că nu intră în contact cu nici o persoană cunoscătoare a unor date valoroase.

Îndosarie un exemplar din raport în arhiva proprie.

Satisfăcut că acum ezwalul nu va mai fi eliminat de vreo acţiune pripită, iniţiată fără ştirea sa, rămase în aşteptarea reacţiilor. Pînă la sfîrşitul după-amiezii apărură cîteva. Cu o singură excepţie, erau simple luări la cunoştinţă. Excepţia venise de la acelaşi individ care răspunsese şi mai înainte. Era o notă personală, adresată lui Jamieson, care suna aşa: „Doamne Dumnezeule, omule, monstrul pe care ni l-ai arătat nu era decît un pui?”

Era ultima încercare de a-l distruge pe puiul de ezwal din motive legale sau militare.

Trecu o săptămînă.

Înainte de amiază, Jamieson primi un memorandum de la Secţia de Computere. „Dispunem de unele date la cererea dumneavoastră, din momentul 10, cu privire la numele raselor cu care nu s-a putut stabili nici un fel de comunicare.”

Îl sună pe Caleb Carson, îl invită să ia masa împreună şi să petreacă apoi o parte din după-amiază la Secţia de Computere.

Era un bărbat slab, cu obrajii supţi, care semăna foarte mult cu faimosul său bunic, exploratorul. Avea o strălucire în priviri, o tensiune stăpînită, ca şi cînd ar fi cunoscut secrete şi ar fi trăit experienţe pe care nu le putea împărtăşi nimănui.

Aşezat la o masă în salonul denumit Nava spaţială al restaurantului pentru membrii guvernului, Jamieson îi spuse tînărului Carson:

— Am de gînd să-l duc pe ezwal într-o călătorie pe o altă planetă; numai el şi cu mine. Vreau să

încerc să-l folosesc măcar o dată ca mediu de comunicare. Apoi, aş vrea să ţi-l dau ţie în grijă.

Caleb Carson încuviinţă din cap. Se aprinse la faţă de bucurie.

— Vă mulţumesc, domnule, spuse el. Îmi oferiţi ocazia să pun planete întregi în legătură cu cultura galactică. Pînă acum n-am mai lucrat la un asemenea nivel.

Jamieson dădu din cap, dar nu zise nimic. Îşi aminti de propriile-i simţăminte în urmă cu cîţiva ani, cînd i se atribuise un nivel de operaţiuni ce implica discreţia sa în tratarea cu planete întregi. I se păru oarecum uimitor că ajunsese la stadiul cînd el însuşi putea semna autorizaţii ce dădeau altora aceleaşi puteri.

... Puterea de a solicita nave spaţiale.

... Puterea de a semna acorduri care să ferească Pămîntul de primejdii pentru o vreme.

... Putere...

Îşi aminti de propria lui impresie despre oamenii care îi dăduseră dreptul să lucreze la un asemenea nivel. Crezuse că erau de vîrstă mijlocie. Se întreba dacă şi el era la fel ca ei. Nu se gîndise niciodată serios la lucrul acesta.

Începură să discute anumite detalii: de pildă, de cîtă libertate ar trebui să dispună ezwalul, pentru binele lui şi al celorlalţi. Terminară masa, aruncară o ultimă privire navei — care se înălţa vizibil prin pereţii transparenţi şi apoi, cînd ieşiră, Carson spuse:

— Chiar au de gînd să meargă pînă la planeta-mumă a rulilor cu nava asta?

Pesemne că remarcă, după expresia de pe chipul lui Jamieson, că spusese ce nu trebuia. Oftă.

— Bine, hai să ne oprim la corpul de gardă, să vedem dacă sînt rul sau nu.

Jamieson dădu din cap încruntat.

— Şi dacă tot ne ducem acolo, n-ar fi rău să mă verifice şi pe mine, pentru liniştea ta.

Trecură prin testul respectiv cu toată seriozitatea, fură identificaţi numaidecît, deşi — Jamieson ştia — numai pentru moment.

Într-o lume de agenţi ruli, care puteau imita fiinţele umane, identificarea era numai o chestiune temporară. O întrebare greşită, o mişcare suspectă şi testul trebuia să se repete.

Într-un fel, un om nu avea decît să atingă un suspect rul ca să-i stabilească natura. Dar dat fiind că puţini indivizi ştiau cum să se comporte cu un rul, procedeul indicat era ca cel care avea suspiciuni să raporteze autorităţilor. Faptul că tînărul se oferise numaidecît să fie testat dovedea că era fiinţă umană. Dar, oricum, verificarea era obligatorie.

În drum spre Secţia de Computere, Carson spuse însufleţit:

— Cel puţin pentru moment, pot să vorbesc deschis. Pe ce bază selectează computerul rasele străine?

Jamieson răspunse fără ezitare:

— Pur şi simplu bazîndu-se pe faptul că sînt străine plus anumite caracteristici care ar putea fi utile în lupta împotriva rulilor. Aş vrea să testez telepatia mentală a ezwalului în situaţii extreme. Pînă acum, am înregistrat un singur eşec.

Îi vorbi despre neputinţa de a lua contact cu rulii, apoi continuă:

— De vreme ce există posibilitatea ca rulii să aparţină de fapt altei galaxii, presupun că toate formele de viaţă din galaxia Căii Lactee sînt într-un fel înrudite.

De fapt, nimeni nu putea pune la îndoială o asemenea speculaţie. Omul descoperise o mulţime de lucruri despre viaţă şi cum funcţiona ea. Ce era viaţa de fapt şi de ce însemna încă o necunoscută ce devenea cu atît mai greu de desluşit, cu cît vastitatea spaţiului se dezvăluia oamenilor care pătrundeau, cu navele lor spaţiale eficiente, tot mai adînc, cercetînd îndeaproape distanţele nesfîrşite, impenetrabile ale

continuum-ului spaţio-temporal. Într-un asemenea univers, oamenii ar putea, în cel mai bun caz, să încerce să facă presupuneri savante. Jamieson considera că aflase anumite lucruri despre viaţă, care-i justificau propriile presupuneri:

— Vă gîndiţi la o rasă anume? întrebă Carson.

— Nu. Am introdus datele mele în computer. Îl las pe el să decidă.

Restul drumului rămaseră tăcuţi. Un tehnician îi conduse într-o încăpere mică, unde o maşină de scris cu teleimprimator prinse a ţăcăni imediat. Jamieson citi prima propoziţie, fluieră încetişor ca pentru sine şi spuse:

— Trebuia să-mi fi închipuit! Ploianii, desigur! Cine altcineva în toată galaxia asta?

— Ploianii! repetă Carson încruntîndu-se. Nu sînt, de fapt de domeniul legendei? Avem certitudinea că există rasa ploiană?

Jamieson se înveseli:

— Nu, nu avem. Dar a venit vremea să aflăm.

Era emoţionat. Uitase de ploiani. Va fi un test greu pentru ezwal, dar şi pentru propriul lui concept că exista o legătură între rasele din cadrul aceleiaşi galaxii.

Nava de salvare specială îşi luă zborul de pe nava principală şi începu să coboare în diagonală spre planeta Ploia. Jamieson conducea prin telecomandă, frînînd mica navă treptat.

Privi termometrul şi vitezometrul, cînd nava intră în straturile mai puţin dense ale atmosferei şi continuă să frîneze. Drept consecinţă, numai pereţii exteriori ai navei se încinseră.

Nava continuă să coboare cu viteză normală, datorită roboţilor săi electrici şi electronici. Coborî pînă la mai puţin de patruzeci de mile deasupra suprafeţei planetei, cu o viteză aproximativă de o mie cinci sute de metri pe minut. Cînd ajunse la douăzeci de

mile. Jamieson încetini mai mult — pînă la mai puţin de treizeci de mile pe oră. Tocmai era pe cale să aducă nava în poziţie orizontală, cînd aparatul de măsurat presiunea aerului reacţionă anormal.

Sasul de aer se deschise. Şi se închise.

Jamieson aşteptă răbdător.

Acele aparatului săriră brusc la o creştere a energiei, în aceeaşi clipă, nava de salvare începu să zboare dezordonat. Viteza de coborîre crescu foarte mult. Nava se răsucea pe toate părţile, ca şi cînd îşi pierduse controlul.

Jamieson apăsă, pe rînd, pe toate butoanele telecomenzii. Nava îşi continua zborul instabil, necontrolat. Nici unul dintre roboţii săi electronici nu mai răspunse la nici o comandă în următoarele minute.

Încordat, dar calm, Jamieson se lăsă pe spătarul scaunului şi aşteptă. Prevăzuse că aşa ceva avea să se întîmple. Acum că se întîmplase, nu rămînea altceva de făcut decît să permită crearea condiţiilor dorite de puterea străină, care pusese mîna pe masă.

Condiţiile se creară automat, cînd nava ajunse la un nivel de şase mii de metri deasupra solului acoperit de verdeaţă.

La bord, un aparat, care nu era electric prin natura lui, reacţionă la citirea barometrului. Drept urmare, o rotiţă încărcată se mişcă şi toată energia electrică de la bordul navei se întrerupse. Alte aparate pur mecanice fură activate de curentul de aer datorat căderii libere. Sasul de aer se închise automat. Rachetele prinseră viaţă, iar nava, funcţionînd cu ajutorul maşinăriilor neelectrice, se ridică din nou în spaţiu.

Asemenea unui glonţ în traiectorie fulgerătoare, nava străpungea spaţiul inert. Jamieson o urmărea acum pe ecrane, cu ajutorul radarului. La asemenea distanţă, era imposibil să determine dacă cine se urcase la bordul navei izbutise să rezolve problema mecanică de a deschide sasul de aer fără a folosi energia electrică. Se îndoia de lucrul acesta. Prin urmare, capturase un ploian.

Expediţia pămînteană iniţială aterizase pe planeta Ploia cu aproximativ o sută de ani înainte. Se treziră pe loc într-un coşmar. Podeaua de metal, furniturile metalice şi toate obiectele de metal din jurul lor deveniră brusc conducătoare de electricitate, ca şi cînd făceau parte din sistemul electric al navei. Din punct de vedere ştiinţific, era un fenomen deosebit de interesant.

Pentru cei optzeci şi unu de oameni electrocutaţi în acele prime momente fatale, manifestările nu mai prezentară nici un interes.

Ceilalţi o sută patruzeci de membri ai echipajului care întîmplător nu atinseseră obiecte de metal în acele prime momente aveau experienţă şi pregătire temeinică. Numai douăzeci şi doi dintre ei nu au înţeles imediat că se aflau în faţa unui fenomen electric. Cei douăzeci şi doi au fost înmormîntaţi ulterior, împreună cu primul grup de nenorocoşi, într-o zonă plină de verdeaţă şi virgină, ca şi cea mai primitivă planetă descoperită de om.

Supravieţuitorii au încercat mai întîi să recapete controlul asupra propriei nave. Au întrerupt toate sursele de energie. Socotind că o formă oarecare de viaţă pătrunsese la bordul navei, iniţiară o curăţenie sistematică, folosind pulverizatoare cu substanţe chimice. După ce impregnară nava cu acele substanţe, dădură drumul la curent. În primul moment, nava reacţiona la fel de necontrolat ca înainte. Încercară toate pulverizatoarele de care dispuneau, pe rînd, fără nici un rezultat. Netemători, ieşiră afară, conectară un furtun la apă şi dădură drumul la sistemul de stropire al navei. Fiecare centimetru cubic din interiorul navei fu supus unui şuvoi de apă presurizat.

Dar nici asta nu avu efect. Într-adevăr, fiinţa care urcase la bord era atît de receptivă la senzaţii, încît observase cînd porniseră şi opriseră dinamurile. Într-o noapte de veghe, în timp ce jumătate din echipaj moţăia neliniştit, toate aparatele electrice porniră simul-

tan. Fură nevoiţi să taie conexiunile, cu instrumente acţionate prin energie, reuşind astfel să recîştige controlul asupra navei.

Între timp, folosiră oglinzi ca să ia legătura cu o navă a lor prietenă, care „plutea” într-o orbită deasupra atmosferei. Echipajul înnebunit de spaimă primi o analiză a situaţiei lor, care le confirmă propriile constatări.

„Străinii”, li se aduse la cunoştinţă, „par să nu fie direct ostili fiinţelor umane. Cazurile mortale constituie efecte accidentale ale interferenţei lor cu sistemul electric al navei. Se apreciază că se poate alcătui un studiu asupra acestei forme de viaţă, făcîndu-se mai multe combinaţii ale fenomenelor electrice şi urmărindu-se reacţia. În acest scop, se va construi aparatura adecvată care vă va fi trimisă.”

Expediţia căpătă un caracter ştiinţific. Timp de şase luni, studiară fenomenele unei forme de viaţă stranii. Rezultatul final se dovedi nesatisfăcător, căci nu reuşiseră să stabilească contactul cu aceasta şi, de fapt, nici nu se determinase dacă exista vreo formă de viaţă pe planetă.

La sfîrşitul jumătăţii de an, nava de pe orbita staţionară lansă mai multe rachete de tip vechi, care utilizau mecanisme de aprindere neelectrice. Şi astfel fură salvaţi supravieţuitorii primei expediţii spre Ploia.

Jamieson îşi aminti de toată povestea asta în vreme ce îşi aducea nava, cu ajutorul unor grinzi de tracţiune, în sasul de aer a propriei sale nave. Cîteva minute mai tîrziu, nava cea mare gonea spre spaţiul interstelar.

Pentru moment, nu era nimic decisiv de făcut. Ezwalul raportă prezenţa unei alte „minţi”, dar nu izbutea să surprindă alt gînd în afară de anxietate şi nemulţumire.

Indicaţia că exista *ceva îl* linişti considerabil. În lumina experienţei primei expediţii, nu reuşise să

scape de senzaţia că se amăgea singur. Identificînd o prezenţă, ezwalul servea deja un ţel util.

La o sută de ani-lumină de Ploia, deconectă comenzile interstelare de toate legăturile electrice. Apoi, se retrase împreună cu ezwalul într-o parte a navei special construită pentru acea călătorie. Era conectată la secţiunea principală prin intermediul unor mecanisme cu motor şi manuale. Aici se afla un al doilea panou de control. În ea, cu ajutorul unui mecanism special, Jamieson deschise sasul de aer al navei de salvare şi-i dădu ploianului posibilitatea de a intra în partea principală a navei — dacă acea fiinţă stranie vroia acest lucru.

Ezwalul raportă mental, în fluxul rapid obişnuit: „Am imagini de scene din camera principală de comandă. Par să vină din apropierea tavanului. Am impresia că studiază situaţia”.

Faptul părea concludent. Gîndurile ploianului puteau fi citite! Jamieson se închipuia pe sine într-o situaţie la fel de grea, la bordul unei nave străine. Realiză cît de precaut ar fi.

„Acum s-a dus în panoul de comandă”, îi comunică ezwalul concis.

„În tablou?” întrebă Jamieson uluit.

Nava se zgîlţîi şi devie în unghi faţă de traiectoria sa. Devierea traiectoriei nu-l nelinişti pe Jamieson. Însă noile informaţii despre ploian — furnizate de ezwal — îi formară o imagine uluitoare, a unui panou de comandă scurt-circuitat. Îşi reprezenta clar în minte o creatură amorfă tîrîndu-se şi alunecînd prin masa de fire şi instrumente, „corpul” său constituind o punte pentru curentul din numeroasele relee.

Între timp, nava îşi restabili traiectoria. Nava cea mare plonja în linie dreaptă în partea aceea îndepărtată a galaxiei.

Recepta gîndul ezwalului: „A selectat o direcţie şi şi-a făcut planul să meargă tot atît cît am mers şi noi,

mai devreme, în această direcţie. Nu cunoaşte deplasările rapide.”

Jamieson dădu din cap impresionat, dar compătimitor. Bietul ploian! Prins în capcana unei distanţe, pe care rasa lui nu a cunoscut-o şi nici măcar nu a bănuit-o vreodată!

Rosti cu glas tare:

— Spune-i cît e de mare distanţa. Spune-i despre diferenţa dintre viteza interstelară şi cea pe care o foloseşte el.

„I-am spus. A reacţionat cu furie”, răspunse ezwalul.

— Insistă, zise Jamieson calm.

Mai tîrziu, adăugă:

— Spune-i că avem un aparat electric prin intermediul căruia putem comunica — după ce descoperă cum funcţionează.

După o altă pauză, Jamieson continuă cu instrucţiunile:

— Întreabă-l ce obişnuieşte să mănînce. Sosi şi primul răspuns:

„Spune că e pe moarte şi că noi sîntem răspunzători de asta”, replică ezwalul.

Comunicară numai prin telepatie. Curînd, căpătară informaţia că ploianii trăiau pe baza forţei magnetice a planetei lor, pe care o transformau într-un fel de energie vitală.

Odată ce sistemul electric încetase să mai funcţioneze, bobinele şi rotoarele motoarelor electrice, generatoarele, releele şi magnetronii nu mai transmiteau flux magnetic. Ephraim recepta impresia că asemenea concentrări de fluxuri îi predispuneau la voie bună pe ploiani.

Jamieson trase concluzia că această reacţie ar explica mare parte, dacă nu tot răul pricinuit de ploiani exploratorilor anteriori. Avu brusca revelaţie că toate daunele provocate aparaturii şi efectul mortal asupra

echipajului se datoraseră în mare parte unui fel de „extaz” al ploianilor.

Cu acest gînd în minte, nu-i fu greu să pornească o mică turbină de gaz, care puse în funcţiune un generator, care, la rîndul lui, acţiona motorul electric al unui compresor.

— Spune-i, i se adresă Jamieson ezwalului, să nu asimileze fluxul prea repede, altminteri va bloca sistemul.

Îi serviră ploianului „masa”.

— Acum, spune-i, continuă Jamieson, că nu-l mai hrănim pînă nu acceptă să pună în funcţiune aparatul de comunicat.

După cîteva ore, ploianul modulă în aşa fel curentul electric, încît sunete inteligibile, deşi puţin cam guturale, se auziră în difuzorul aparatului. Fiinţa aceea ajunse să stăpînească destul de bine limba engleză într-o singură zi.

— Întrebarea este, spuse Jamieson mai mult pentru sine decît pentru tînărul ezwal, ce coeficient de inteligenţă are acest individ ca să înveţe atît de repede o limbă străină?

Ephraim nu putu să explice direct, el neavînd nevoie de limbaj. Dar comunică: „Pare că întregul său cîmp de energie înmagazinează informaţii şi acest cîmp se extinde cît vrea el de mult”.

Jamieson luă acest lucru în consideraţie, dar nu izbuti să-şi formeze o imagine mentală clară a unui asemenea „sistem nervos”. Într-un tîrziu, zise:

— În drum spre casă, vreau să montez o versiune în miniatură a acestui aparat de comunicare, ca să-l port în ureche. Aş vrea să-l învăţ atît cît să pot vorbi cu el la fel de uşor cum vorbesc cu tine.

Confecţiona instrumentul şi, tocmai începuse să-l înveţe pe ploian, cînd două mesaje sosiră pentru el de pe Pămînt. Schimbară planurile pe care le întocmise Jamieson pentru viitorul apropiat.

Primul mesaj era din partea lui Caleb Carson: „O schimbare politică pe planeta Carson permite aplicarea programului educaţional pentru ezwali fără să mai aşteptăm decizia Convenţiei Galactice. O oarecare doamnă Whitman este sursa acestei informaţii. A zis că veţi înţelege”.

Jamieson comentă ironic pe baza mesajului:

— A fost o vreme cînd doamna Whitman şi cu mine nu ne simpatizam reciproc. Presupun că lucrurile s-au schimbat. Cred că sînt de acord.

Al doilea mesaj era la fel de hotărît: „Porniţi de îndată spre planeta de curînd descoperită în Regiunea 18. Poziţia vi se va raporta la 1-8-3-l8-26-54-6. Ordonăm să inspectaţi personal zona şi să raportaţi.” Semnat: „COSUOPSPA”.

Jamieson nu avea nevoie să i se spună de ce Comandantul Suprem al Operaţiunilor Spaţiale era direct interesat. Regiunea 18 era un cod pentru „linia” viitoare de forţe anti-ruli. Împreună cu planeta Carson şi alte două planete, această lume nouă va completa cvartetul de bastioane militare de pe care va putea fi apărat Pămîntul — şi partea de galaxie a oamenilor.

Cifrele indicau codul prin care i se va transmite prin radio poziţia noii planete.

După ce primi aceste mesaje, Jamieson îşi schimbă planurile.

Confirmă numaidecît primirea celor două mesaje. Lui Caleb Carson îi comunică prin radio: „Ne întîlnim la... ”. Numai o planetă pe care el şi Carson puteau ajunge cam în acelaşi timp. „Ţi-l las pe Ephraim şi nava asta pe mînă; vei porni spre planeta Carson şi vei proceda după cum am stabilit.”

La COSUOPSPA, radiotelegrafie: „Trimiteţi o navă de război în întîmpinarea mea la...” Numi planeta unde avea să se întîlnească cu Carson. „Şi să fie pregătită să ia la bord nava mea.”

Era singura soluţie la problema cu ploianul — să-l ia cu el.
Jamieson îi întipări creaturii în minte, cu toată seriozitatea, importanţa de a nu se pripi. „Dacă vrei să te întorci pe planeta ta, va trebui să faci întocmai ce-ţi spun eu”, îi zise el.
Ploianul promise solemn şi încrezător.

XXI

Trevor Jamieson zări cu coada ochiului cealaltă navă spaţială. Se afla într-o adîncitură, la vreo zece metri distanţă de marginea prăpastiei şi aproape de uşa propriei sale nave. Se concentrase asupra caietului de însemnări, notînd un comentariu, lîngă multiplicatorul de voce, cum că Laertes III se afla atît de aproape de linia despărţitoare invizibilă dintre zona din spaţiu controlată de Pămînt şi cea controlată de ruli, încît faptul că omul fusese primul descoperitor constituia în sine o victorie importantă în războiul împotriva rulilor.
Scrise: „Faptul că nave staţionate pe planeta aceasta ar putea ataca mai multe zone cu populaţie densă din galaxie, fie ele *ale rulilor sau ale oamenilor,* îi acordă prioritate absolută pentru amplasarea întregului echipament militar disponibil. Unităţi de apărare preliminare ar trebui instalate pe muntele Monolit, unde mă aflu în momentul de faţă, în decurs de trei săptămîni...”
În clipa aceea, zări cealaltă navă deasupra lui şi puţin spre stînga, apropiindu-se de platou. O privi şi încremeni, frămîntat de două gînduri contradictorii. Primul impuls, să fugă la navă, cedă în faţa argumentului că mişcarea putea fi remarcată imediat de reflexele electronice ale celeilalte nave. Şi-atunci, pentru moment, nădăjdui, fără convingere, că dacă rămînea pe loc, nu-l va observa nici pe el, nici nava lui.

Din locul de unde se afla, frămîntat de incapacitatea de a lua o hotărîre, privirile sale încordate remarcară însemnele rulilor şi silueta zveltă a celeilalte nave. Vastele sale cunoştinţe despre ruli îl ajutară să recunoască nava numaidecît: era o navă de recunoaştere.

O navă de *recunoaştere!* Rulii descoperiseră soarele planetei Laertes.

Exista teribila posibilitate ca, îndărătul navei, să fie o întreagă flotă de nave de luptă, în vreme ce el era singur. Nava lui fusese lansată de pe „Orion” la aproape un parsec distanţă, în timp ce nava cea mare îşi continuă zborul cu viteză antigravitaţională, ca să se asigure că aparatele de detectare ale rulilor nu-i înregistrau trecerea prin acea zonă din spaţiu. „Orion” trebuia să se îndrepte spre cea mai apropiată bază, încărcată cu echipament de apărare planetar şi apoi să se întoarcă. În zece zile.

Zece zile. Jamieson mormăi pentru sine, îşi trase picioarele sub el şi-şi încleştă degetele pe caietul de însemnări. Totuşi, posibilitatea ca nava lui, ascunsă parţial sub un pîlc de arbori, să scape neobservată dacă el nu se mişca, îl făcu să rămînă pe loc, sub cerul liber. Îşi înălţă capul şi privi la apariţia aceea străină şi dori din răsputeri să o poată îndepărta. Din nou, în timp ce aştepta, îi veniră în gînd implicaţiile posibilului dezastru.

Nava rulilor se apropiase la vreo sută de metri şi nu dădea nici un semn că şi-ar schimba direcţia. În cîteva secunde, avea să treacă deasupra pîlcului de copaci, care-i ascundea, în parte, nava.

Cu o zvîcnire, Jamieson sări din scaun. Neţinînd cont de nimic, se precipită spre uşa deschisă a navei sale. Cînd uşa zăngăni în spatele lui, nava se cutremură ca lovită de un uriaş. O parte din tavan se curbă, podeaua se unduia sub el, iar aerul se încinse şi deveni sufocant. Respirînd cu greu, Jamieson se strecură în scaunul de la panoul de comandă şi apăsă pe butonul de alarmă. Armele cu tragere rapidă luară

poziţia de foc automat şi se porniră zbîrnîind răguşit. Aparatele de răcire prinseră a vibra; un curent de aer rece îi învălui trupul. Alinarea veni atît de repede, încît Jamieson nu realiză imediat că motoarele atomice nu mai răspundeau la comenzi. Şi că nava, care în momentul acela trebuia să zboare, zăcea încă inertă, expusă la pericole.

Încordat, se uită la video-panouri. Îi trebuiră cîteva minute să localizeze nava rulilor. O surprinse la marginea inferioară a unui panou, căzînd cu repeziciune şi pierzîndu-se din vedere, deasupra unui pîlc de copaci, la vreo cincizeci de metri distanţă. Dispăru din vedere; apoi, impactul prăbuşirii se auzi clar şi limpede de la panoul de sunet din faţa lui.

Sentimentul de uşurare care urmă veni după un şoc. Jamieson se prăbuşi pe pernele scaunului său, istovit de pericolul prin care trecuse. Dar relaxarea încetă brusc, căci un gînd îi trecu prin minte. I se păru că nava inamică avusese o cădere oarecum lină. *Impactul nu-i omorîse pe rulii de la bord.* El era singur, într-o navă avariată, pe un munte impracticabil, în preajma uneia sau a mai multora dintre cele mai necruţătoare fiinţe ce existau. Trebuiau să reziste timp de zece zile, în speranţa că omul va putea pune stăpînire pe cea mai valoroasă planetă descoperită în decurs de jumătate de veac.

Jamieson deschise uşa şi ieşi pe platou. Tremura încă după şoc, însă cum se întuneca repede, nu era vreme de pierdut. Urcă degrabă în vîrful celui mai apropiat deluşor, la treizeci de metri depărtare, ultimii metri parcurgîndu-i tîrîndu-se pe mîini şi pe genunchi. Se uită cu băgare de seamă peste muchia dealului. Se vedea mare parte din creasta muntelui. Avea o formă ovală neregulată, în jur de opt sute de metri în locul cel mai îngust, o sălbăticie alcătuită din tufişuri pitice şi colţuri de stîncă acoperite ici-colo de pîlcuri de copaci. Nu se vedea nici o mişcare şi nici urmă de navă a rulilor. Domnea peste tot o atmosferă

de dezolare şi tăcere încremenită a unui tărîm nelocuit.

Se întunecase de-a binelea, acum că soarele coborîse după prăpastia dinspre sud-vest. Partea proastă era că pentru ruli, cu capacitatea lor vizuală mai mare şi echipamentul senzorial mai complet, întunericul nu constituia un impediment. Toată noaptea, va trebui să stea în defensivă împotriva unor fiinţe al căror sistem nervos îl depăşea pe al lui în majoritatea funcţiunilor, cu excepţia, poate, a inteligenţei. La acest nivel — numai la ăsta — oamenii pretindeau egalitate. Această comparaţie îl făcu să priceapă în ce situaţie disperată se afla. Avea nevoie să-şi asigure un avantaj. Dacă ar putea să ajungă la nava rulilor şi să le producă vreo avarie înainte de a se întuneca de-a binelea, înainte de a-şi reveni după şocul căderii, asta l-ar îndepărta oarecum de iminenţa morţii.

Era o posibilitate pe care trebuia să o încerce. Jamieson coborî grăbit deluşorul şi o porni pe un teren mlăştinos puţin adînc. Solul era accidentat din pricina pietrelor, a colţurilor de stîncă proeminente, a rădăcinilor noduroase şi a încîlciturii de lăstari rezistenţi. Căzu de două ori, prima oară tăindu-se la mîna dreaptă. Încetini — atît mental, cît şi fizic. Nu încercase niciodată să treacă în grabă peste terenul sălbatic, neumblat al platoului. Constată că în zece minute parcursese o distanţă de numai cîteva sute de metri. Se opri. Un lucru era să se avînte cu curaj, cunoscînd importanţa cîştigului. Dar altceva era să-şi sacrifice viaţa hazardului. Eşecul ar fi nu numai al lui, ci al întregii omeniri.

Cum stătea acolo, îşi dădu seama cît de frig se făcuse. Se pornise un vînt îngheţat dinspre răsărit. Pînă la miezul nopţii, temperatura avea să coboare la zero grade. Se hotărî să se întoarcă. Existau mai multe posibilităţi de apărare la care trebuia să cugete înainte de căderea nopţii; trebuia să se grăbească. O oră mai tîrziu, cînd întunericul se aşternu greu peste muntele cel mare, Jamieson şedea încordat în faţa videopanou-

rilor. Avea să fie o noapte lungă pentru omul care nu îndrăznea să doarmă. Pe la mijlocul nopţii, Jamieson zări o mişcare în perimetrul îndepărtat al videopanoului care funcţiona pe toate undele. Cu degetul pe butonul de declanşare a armelor, aşteptă ca obiectul să se apropie de centrul panoului. Nu se apropie. Zorii reci îl găsiră ostenit, dar încă în alertă, urmărindu-şi duşmanul, la fel de prudent ca şi el. Se întrebă dacă într-adevăr văzuse ceva.

Jamieson înghiţi încă o pastilă anti-somn şi examină mai amănunţit motoarele atomice. Nu-i luă mult timp să confirme diagnosticul pe care-l dăduse mai devreme. Bateria gravitaţională principală fusese neutralizată. Motoarele nu se puteau folosi, pînă ce nu era reactivată pe „Orion”. Concluzia finală îl făcu să-şi ia inima în dinţi. Era condamnat la o luptă pe viaţă şi pe moarte, pe platou. Ideea pe care o răsucise pe toate părţile în timpul nopţii, căpătă o nouă semnificaţie. Era pentru prima oară, după cîte ştia el, că un rul şi un om se înfruntau într-un cîmp limitat de acţiune, nici unul nici celălalt nefiind prizonieri. Marile bătălii în spaţiu se purtau între nave şi între flote întregi. Supravieţuitorii scăpau sau erau luaţi de forţa învingătoare.

Dacă rulul nu-l învingea dinainte, se putea organiza; i se oferea acum ocazia de a aplica unele teste pregătite pentru ruli — şi încă foarte repede. Fiecare moment al zilei trebuia folosit la maximum.

Jamieson îşi prinse centurile „defensive” speciale şi ieşi afară. Se lumina din ce în ce mai mult; perspectiva care se dezvăluia treptat privirii îi reţinu atenţia, chiar dacă îşi încorda trupul în vederea luptei ce-l aştepta. „Deci”, îşi zise el, impresionat şi uluit, „iată ce se întîmplă pe cel mai ciudat munte descoperit vreodată.”

Muntele Monolit era aşezat pe o cîmpie netedă şi se înălţa abrupt la două mii cinci sute de metri deasupra solului. Pilastrul cel mai maiestuos din

univers, era considerat una dintre cele o sută de minuni ale naturii din galaxie.

Străbătuse planete aflate la depărtare de o sută de mii de ani-lumină faţă de Pămînt, păşise pe punţile unor nave uriaşe, care ţîşniseră din noaptea eternă, spre strălucirea orbitoare a sorilor roşii şi albaştri, galbeni şi albi, portocalii şi violeţi, minunaţi şi atît de stranii, încît nici cea mai fantezistă imaginaţie nu egala realitatea.

Şi iată că acum se afla pe un munte de pe îndepărtata planetă Laertes, un om obligat de împrejurări să-şi ascută iscusinţa împotriva unuia, sau a mai multora dintre cei mai inteligenţi inamici, rulii.

Jamieson se scutură, revenind la realitate. Venise vremea să-şi lanseze atacul — şi să vadă cum i se riposta. Acesta era primul pas: era important să se asigure că nu era şi ultimul! Cînd soarele planetei Laertes îşi făcu apariţia timid deasupra orizontului, adică deasupra marginii stîncii dinspre nord-est, atacul era în plină desfăşurare. Defensorii automaţi, pe care îi aranjase pe poziţii cu o noapte înainte, se mişcau încet de la un punct la altul, în faţa armei mobile. Avu grijă ca unul dintre cei trei defensori să stea în ariergardă. Întări acest sistem de protecţie, tîrîndu-se de la un colţ de stîncă la altul. Manipula echipamentul de la un mic sistem de comandă manuală, conectat cu video-plăcile ce ieşeau de sub casca lui, chiar în dreptul ochilor. Cu privirea încordată, urmărea tremurul acelor care indicau mişcarea sau dacă ecranele defensorilor erau supuse unei încărcături electrice ostile.

Nu se întîmplă nimic. Cînd surprinse în obiectiv nava rulilor, Jamieson se opri, chibzuind la lipsa de ripostă. Nu-i plăcea deloc. Poate că toţi rulii de la bord muriseră, dar se îndoia de lucrul acesta.

Posomorît, cercetă nava prin ochii telescopici ai unuia dintre defensori. Zăcea într-o adîncitură mică, cu vîrful îngropat într-un perete de pietriş. Plăcile

din partea inferioară erau versiuni jalnice ale originalelor. Singurul lui atac din ziua anterioară, deşi complet automat, dăduse lovitura de graţie navei rulilor.

Aspectul general era de lipsă totală de viaţă. De era o înşelătorie, atunci era iscusit elaborată. Din fericire, putea să aplice nişte teste, nu hotărîtoare, dar concludente şi utile.

Înălţimile lipsite de ecou ale acelui munte fără pereche vibrară de sunetul focului armei mobile. Zgomotul se amplifică pe măsură ce i se încălzea bateria, arma desfăşurîndu-se la întregul său potenţial. Sub acel foc de baraj, fuzelajul navei inamice tremură niţel şi-şi schimbă imperceptibil culoarea, dar atîta tot. După zece minute, Jamieson întrerupse curentul şi rămase uluit şi nehotărît.

Ecranele defensive ale navei rulilor funcţionau din plin. Oare intraseră în funcţiune după primul său atac din seara precedentă? Ori fuseseră montate dinadins, tocmai ca să anuleze un atac? Nu ştia precis. Asta era problema: nu deţinea nici o informaţie certă.

Poate că rulul zăcea mort înăuntru. (Ciudat, începuse să se gîndească la unul singur, nu la mai mulţi, dar gradul de precauţie al opoziţiei — daca exista — îl egala pe-al său şi indica prudenţa unui individ care trebuia să reacţioneze la o situaţie necunoscută). Poate că era rănit şi incapabil să întreprindă ceva împotriva lui. Poate că-şi petrecuse noaptea marcînd platoul cu linii hipnotizante — trebuia să aibă grijă să nu privească niciodată direct spre pămînt — sau poate că aştepta sosirea navei mari care îl lăsase pe planeta aceea.

Jamieson refuză să ia în considerare ultima posibilitate. Aceasta însemna moartea, fără nici o speranţă. Studie, încruntat, avariile vizibile pe care le produsese navei inamice. Suprafeţele metalice îşi păstraseră coeziunea, după cîte observase, dar fundul navei avea găuri adînci de treizeci pînă la o sută douăzeci de centimetri. Pătrunseseră, pesemne, radiaţii, însă se punea întrebarea ce daune or fi provocat? Exa-

minase zeci de nave de recunoaştere capturate ale rulilor şi dacă aceea respecta modelul celorlalte, însemna ca în faţă avea camera de comandă împreună cu încăperea etanşă a armelor. În spate, se afla camera motoarelor, două magazii, una pentru combustibili şi echipament, cealaltă pentru hrană şi...

Pentru hrană. Jamieson se ridică brusc şi remarcă, cu ochii măriţi, că încăperea pentru hrană suferise cele mai grave avarii în comparaţie cu restul navei. Cu siguranţă, pătrunseseră radiaţii, otrăvind-o şi lăsîndu-l pe rul, cu sistemul lui digestiv rapid, muritor de foame.

Jamieson oftă din tot sufletul, cu intensitatea acestei speranţe şi se pregăti să se retragă. Întorcîndu-se, aruncă din întîmplare o privire spre colţul de stîncă pe care-l folosise drept scut împotriva unui posibil atac frontal. Zări nişte linii. Linii întortocheate, bazate pe un studiu profund, fantastic al neuronilor umani. Le recunoscu şi încremeni îngrozit. „Unde — *unde* oare mă vor duce?" îşi zise el.

După întoarcerea lui de pe Mira 23, pe baza raportului de cum fusese, aparent, hipnotizat instantaneu, se făcuse următoarea descoperire: liniile forţau deplasarea într-o anumită direcţie. Acolo, pe muntele acela fantastic, nu putea fi decît înspre un vîrf de stîncă. Dar care din ele?

Cu o voinţă disperată, se luptă să-şi păstreze luciditatea încă cîteva clipe. Se strădui să mai privească liniile o dată. Zări, în fugă, într-o fracţiune de secundă, cinci linii verticale ondulate şi deasupra lor alte trei care indicau estul, cu vîrfurile lor tremurate. Tensiunea îi creştea, dar el se străduia în continuare să-şi menţină controlul asupra simţurilor. Se chinui să-şi amintească dacă erau stînci mai late lîngă vîrful crestei dinspre răsărit. Da, erau. Îşi aminti de ele într-o ultimă sforţare de speranţă. „Acolo, stînca aceea, aceea de colo", îşi zise el. „Să ajung acolo!" Se strădui să-şi menţină în minte imaginea stîncii unde vroia să ajungă şi să repete, de nenumărate ori,

comanda care ar putea să-i salveze viaţa. Ultimul gînd deznădăjduit fu acela că i se dăduse răspuns la îndoielile lui. Rulul trăia, întunericul se aşternu ca un văl ţesut din însăşi esenţa nopţii.

XXII

Venise din galaxia îndepărtată, un lider peste lideri, rece, neîndurător, *yeli,* Meesh, Iin din Ria, marele Aaish din Yeel. Şi alte titluri, funcţii şi putere. Oh, puterea pe care o avea, puterea asupra morţii, putere asupra vieţii şi putere asupra navelor de pe Leard.

Venise, foarte furios, să descopere ce nu era în regulă. Cu mulţi ani înainte, se dăduse ordinul: Răspîndiţi-vă în Galaxia a Doua. De ce oare cei-ce-nu-puteau-fi-mai-perfecţi întîrziau atîta să îndeplinească aceste instrucţiuni? De ce natură erau fiinţele acelea bipede, a căror mulţime de nave, baze planetare inexpugnabile şi numeroşi aliaţi îi adusese pe cei-ce-posedau-sistemul-nervos-suprem-al-Naturii la un impas.

— Să-mi aduceţi o fiinţă umană vie!

Comanda răsună pînă la marginile spaţiului Riatic. Îi prezentară un supravieţuitor istovit, de pe o navă pămînteană, un navigator mediocru, cu un coeficient de inteligenţă de nouăzeci şi şase şi un coeficient de frică de două sute şapte. Fiinţa aceea schiţă nişte vagi eforturi să se sinucidă, se zvîrli pe mesele laboratorului, pînă cînd, în cele din urmă, scăpă pentru vecie, în timp ce savanţii erau încă la începutul experienţelor, care se desfăşurau, după ordinul *lui,* în prezenţa sa.

— *Ăsta-i inamicul nostru?*

— Sire, capturăm puţini în viaţă. Aşa cum îi pregătim noi pe ai noştri, tot aşa se pare că li s-a pus şi lor condiţia să se sinucidă în caz că sînt capturaţi.

— Circumstanţele nu sînt bune. Trebuie să creăm o astfel de situaţie, încît cel capturat să nu-şi dea seama că e prizonier. Există vreo posibilitate?

— Vom studia această problemă.

Venise, în calitate de şef al experimentului, pe soarele unde un om fusese observat cu şapte perioade înainte. Omul se afla într-o navă mică — după cum arăta raportul — „aruncată brusc din subspaţiu şi căzută în direcţia acestui soare. Faptul că nu folosea energie stîrni suspiciunile navei noastre de luptă, care altminteri n-ar fi acordat nici o atenţie unei nave atît de mici. Şi astfel, datorită investigaţiilor imediate, avem un nou punct de plecare şi, desigur, o situaţie ideală pentru experimentul nostru.”

Raportul continua: „Încă nu s-a făcut nici o aterizare, cum aţi dat instrucţiuni; după cîte ştim, prezenţa noastră nu a fost descoperită. Presupunem că a aterizat mai devreme pe planeta a treia, căci şi-a transformat numaidecît vîrful muntelui acela ciudat în cartier general. Ar fi ideal pentru intenţiile dumneavoastră”.

O echipă de luptă inspecta spaţiul în jurul soarelui. Dar *el* coborî într-o navă mică şi, pentru că îşi dispreţuia duşmanul, trase în nava de pe pămînt cu arma sa distrugătoare — şi apoi fu lovit de o rafală de răspuns surprinzător de puternică, care trimise nava, răsucindu-se, la pămînt. Fusese cît pe ce să moară în cele cîteva secunde. El coborî tîrîndu-se de pe scaunul de comandă, şocat, însă în viaţă. Evalua atent proporţiile dezastrului. Fixase nişte comenzi, pe care urma să le dea din nou, la nevoie. Dar nu reuşi să le mai dea. Radioul era distrus complet, fără putinţă de a mai fi reparat. Se nelinişti cînd descoperi că hrana-i fusese otrăvită.

Se concentra asupra gravităţii situaţiei. Experimentul va continua, cu o condiţie. Cînd nevoia de hrană va deveni imperativă, va omorî omul ca să supravieţuiască, pînă cînd comandanţii navei se vor alarma şi se vor deplasa să vadă ce se întîmplase.

Îşi petrecu o parte din perioada fără soare explorînd vîrful stîncii. Apoi, se învîrti în perimetrul defensorilor omului, studiindu-i nava şi reflectînd asupra posibilelor acţiuni pe care celălalt le va îndrepta asupra sa. În sfîrşit, cu neobosită răbdare, examină atacurile asupra navei sale. În punctul cheie,

desenă liniile-care-pun-stăpînire-pe-mintea-oamenilor. La scurtă vreme după răsăritul soarelui, fu satisfăcut văzînd că duşmanul „căzuse pradă” şi atenţia îi fusese „captivată”. Exista însă un inconvenient, pentru ca satisfacţia să fie deplină. Nu putea profita de situaţie. Problema era că omul îşi lăsase arma aţintită spre sasul de aer principal al navei sale. Nu emitea energie, ce-i drept, dar rulul nu se îndoia că ar fi tras automat, dacă se deschidea uşa.

Ce înrăutăţea situaţia era faptul că, încercînd uşa de ieşire în caz de pericol, constată că se înţepenise. Nu fusese înţepenită. Cu posibilitatea de anticipare a rasei sale, o testase imediat după prăbuşire. Atunci se deschisese. Acum nu. Pesemne că nava, trase el concluzia, fusese manevrată cît lipsise el, în perioada fără soare. De fapt, motivul pentru ce se întîmplase nu conta. Ceea ce conta într-adevăr era faptul că rămăsese închis înăuntru tocmai cînd vroia să fie afară. Se hotărîse să nu-l distrugă pe om imediat. Dacă a-l captura însemna să intre în posesia rezervelor sale de hrană, atunci nu era necesar să-l omoare. Totuşi, trebuia să ia o hotărîre cît omul era neajutorat. Iar posibilitatea de a fi omorît odată cu încetarea *elled*-ului îl făcu pe *yeli* să se încrunte. Nu-i plăcea ca accidente neprevăzute să-i dejoace planurile.

De la început, lucrurile luaseră o întorsătură nedorită. Fusese capturat de forţe în afara controlului său, de elemente ale spaţiului şi timpului, pe care le considerase întotdeauna teoretic posibile, dar fără aplicaţie personală.

Aceasta era pentru adîncimile spaţiului, unde navele de pa Leard se luptau să extindă frontierele celor-perfecţi. Acolo trăiau creaturi stranii, pe care Natura le zămislise înainte de a fi desăvîrşit sistemul

nervos perfect. Acestea trebuiau să moară, fiindcă nu mai erau necesare şi pentru că, dacă supravieţuiau, puteau descoperi din întîmplare mijloace de a dezechilibra sistemul de viaţă Yeelian. În civilizata Ria, accidentele erau interzise.

Îşi înlătură din minte aceste gînduri descumpănitoare. Se hotărî să nu mai încerce să deschidă uşa de serviciu. În schimb, îşi îndreptă arma spre o crăpătură din podea. Neutralizatorii îşi răspîndiră gazul pe toată suprafaţa unde lucrase el, iar pompele de absorbţie captară tot materialul radioactiv şi-l introduseră într-o cameră specială. Însă lipsa unei uşi deschise în chip de supapă de siguranţă sporea pericolul. Se opri de multe ori în timp ce aerul era purificat, ca să poată ieşi din camera de neutralizare, unde se retrăgea ori de cîte ori căldura îi făcea nervii să vibreze — un ghid mai de nădejde decît orice instrument care trebuie urmărit cu atenţie.

Soarele trecuse de amiază, cînd placa de metal se ridică în sfîrşit, deschizîndu-i drum spre pietrişul şi stînca de dedesubt. Săparea unui tunel pentru a ajunge afară nu ridica probleme, doar că lua timp şi se necesita efort fizic. Prăfuit, supărat şi înfometat, rulul ieşi prin deschizătură tocmai în mijlocul pîlcului de copaci lîngă care căzuse nava lui.

Planul său de a conduce un experiment îşi pierduse din interes. Era încăpăţînat de felul lui, dar se gîndi că această situaţie ar putea să-i fie reprodusă la un nivel mai civilizat. Nu era nevoie să rişte sau să se obosească. Va omorî omul şi îl va transforma, chimic, în hrană, pînă cînd vor veni navele să-l salveze. Cu priviri lacome, căută stînca cu creasta zimţată dinspre răsărit, se uită în jos la colţurile de stîncă, tîrîndu-se cu repeziciune de-a lungul lor, pînă cînd practic înconjură platoul. Nu găsi nimic de care putea fi sigur. Într-un loc sau două, pămîntul părea sfîşiat, de parcă pe acolo trecuse un corp. Dar nici cea mai atentă examinare nu reuşi să stabilească dacă într-adevăr trecuse cineva pe acolo.

Posac, se tîrî spre nava omului. O examina precaut, de la oarecare distanţă. Văzu ecranele de apărare, dar nu era sigur dacă fuseseră ridicate înainte de atacul de dimineaţă sau după aceea, sau apăruseră automat din cauza apropierii lui. Nu ştia precis. Asta era problema! Peste tot, pe platoul din jurul său, era dezolant, o pustietate cu care nu se mai întîlnise pînă atunci. Poate că omul murise, iar trupul lui zdrobit zăcea

undeva, la poalele muntelui. Sau poate că se afla înăuntrul navei, grav rănit; din păcate, *el* avusese timp să se întoarcă la protecţia pe care i-o oferea nava. Ori poate că aştepta înăuntru, cu ochii în patru, ofensiv şi conştient de nesiguranţa duşmanului, hotărît să profite pe deplin de aceasta.

Rulul puse în funcţiune un dispozitiv de observare care să-i dea de ştire cînd se deschidea uşa. Apoi se întoarse la tunelul ce conducea la nava lui, se tîrî cu greu prin el şi odată ajuns, rămase în expectativă. Foamea-i sporea cu forţă nestăvilită, devenind din oră în oră mai chinuitoare. Era timpul să înceteze să se mişte de colo-colo. Avea nevoie de toată energia pentru criza ce avea să vină. Zilele trecură.

Jamieson se zvîrcolea într-un efluviu de durere. La început, părea că-i cuprinde tot corpul, un val de suferinţă care îl scălda în sudoare din cap pînă în călcîie. Apoi, treptat, se localiza în regiunea inferioară a piciorului stîng. Pulsul durerii se transmise fiecărui nerv. Minutele păreau ore, pînă ce, într-un tîrziu, îşi zise: „Precis mi-am sclintit o gleznă!” Dar, desigur, nu era numai atît. Tensiunea care îl adusese pînă acolo îi înfrîna puterile. Nu realiză cît timp zăcuse acolo, aproape inconştient, dar cînd în sfîrşit deschise ochii, soarele încă mai strălucea, deşi, de data asta, direct deasupra capului său.

Îl urmări, cu absenţa unui visător, cum se retrăgea încet, dincolo de gura prăpastiei. Dar cînd umbra lăsată de stîncă îi acoperi dintr-o dată chipul, îşi reveni în fire, aducîndu-şi brusc aminte de primejdie. Zăbovi o vreme, să-şi îndepărteze din creier toate reminiscenţele efectului liniilor hipnotizante. Pe măsură ce treceau, el aprecie, oarecum, poziţia critică în care se afla. Văzu că se rostogolise dincolo de

creasta stîncii, pe o pantă abruptă. Unghiul de înclinaţie al pantei era de cincizeci şi cinci de grade şi ceea ce-l salvase fusese faptul că trupul său se prinsese în tufişurile încîlcite de lîngă gura celei mai mari prăpăstii. Pesemne că piciorul i se vîrîse printre rădăcini şi îşi sucise glezna.

După ce descoperi, în sfîrşit, natura leziunilor, îi veni inima la loc. Era în afară de pericol. Cu toate că suferise o înfrîngere neaşteptată, de mari proporţii, concentrarea lui intensă asupra acelei pante, dorinţa lui disperată de a o fixa drept locul unde trebuia să cadă avuseseră efectul scontat. Începu să urce. Nu era greu, în ciuda pantei abrupte; terenul era dur, stîncos şi noduros din pricina rădăcinilor. Cînd ajunse la un colţ de stîncă proeminent realiză ce obstacol putea reprezenta glezna sucită. Alunecă de patru ori înapoi; la a cincea încercare, bîjbîind cu degetele, dădu de o rădăcină rezistentă. Se tîrî triumfător spre platoul ce-i oferea siguranţă.

Acum că zgomotul rîcîitului şi străduinţei sale de a înainta dispăruse, numai respiraţia grea întrerupea tăcerea pustiului. Ochii săi neliniştiţi studiară terenul neregulat. Platoul se întindea în faţa lui fără urmă de vreo mişcare nicăieri. Într-o parte, zări nava lui. Jamieson începu să se tîrască spre ea, avînd grijă să parcurgă majoritatea distanţei pe stîncă. Ce se întîmplase cu rulul habar n-avea. Şi, deoarece glezna bolnavă avea să-l ţină pentru mai multe zile în interiorul navei, în acest timp putea să-şi lase duşmanul pradă incertitudinii.

Se întuneca, iar el se afla în interiorul navei, cînd o voce arţăgoasă îi spuse la ureche:

— Cînd mergem acasă? Cînd voi mînca din nou?

Era ploianul, cu veşnica lui întrebare despre reîntoarcerea pe Ploia. Jamieson îşi îndepărtă sentimentul momentan de culpă. Uitase de tot de tovarăşul său.

În timp ce-l „hrănea”, se gîndea, nu pentru prima oară, cum putea să explice acestei minţi neinstruite războiul dintre oameni şi ruli? Mai mult, cum putea să-i explice situaţia grea în care se afla!

— Nu te îngrijora, spuse el cu glas tare. Cît rămîi cu mine, am eu grijă să ajungi acasă.

Aceste cuvinte, plus hrana, părură să-l mulţumească pe ploian.

O vreme, Jamieson cugeta la cum ar putea să-l folosească pe ploian împotriva rulului. Numai că abilitatea lui principală nu era necesară. Nu avea nici un rost să lase un rul înfometat să descopere că inamicul său deţinea metoda de a-i distruge sistemul electric al navei.

XXIII

Jamieson şedea culcat pe pat şi se gîndea. Îşi auzea bătăile inimii. Cînd se dădu jos din pat, nu auzi decît nişte zgomote ocazionale. Deschise radioul şi constată că era mort — nici paraziţi, nici măcar o vibraţie cît de mică. La această distanţă imensă, nici măcar radioul subspaţial nu funcţiona. Căută şi posturile cele mai active ale rulilor. Linişte peste tot. Nu că ar transmite, dacă s-ar afla prin vecinătate. Era izolat în micuţa lui navă, pe o planetă nelocuită, cu motoarele navei defecte. Încercă să vadă situaţia din alt punct. Acolo, îşi zise el, i se oferea ocazia vieţii lui pentru un experiment important. Se încălzi la flacăra acestei idei, ca pisica la soare. Rulii în viaţă se capturau foarte greu. Acolo i se oferea o situaţie ideală. *Sîntem prizonieri, amîndoi.* Aşa încerca să o zugrăvească. Prizonierii unui ţinut şi astfel, în mod ciudat, unul prizonierul celuilalt. Numai că fiecare se eliberase de necesitatea condiţionată de a-şi lua viaţa.

Un om avea multe lucruri de descoperit. Marile mistere — în măsura în care îi interesa pe oameni — care motivau acţiunile rulilor. De ce vroiau să distrugă complet alte rase? De ce sacrificau inutil nave valoroase atacînd navele pămîntene, care se aventurau în sectorul lor din spaţiu, cînd ştiau că intruşii aveau să plece oricum, după cîteva săptămîni?

Posibilităţile luptei omului împotriva rulului, pe acel munte singuratic, îl învioră pe Jamieson, care şedea în continuare culcat pe pat, făcînd planuri, întorcînd problema pe toate părţile. În zilele grele, se tîrîse de cîteva ori pînă la scaunul de comandă şi privise fix, timp de o oră, prin videopanouri. Văzu platoul şi perspectiva de dincolo de el. Văzu cerul planetei Laertes III, de culoarea orhideei, tăcut şi lipsit de viaţă. Văzu închisoarea. „Prins aici”, se gîndi el posomorît. Trevor Jamieson, al cărui glas potolit vorbea cu autoritate

considerabilă în cabinetul consiliului ştiinţific al imperiului galactic pămîntean — acel Jamieson se afla acolo, singur, zăcînd pe un pat pliant, aşteptînd să i se vindece o gleznă, ca să poată conduce un experiment cu un rul. Părea incredibil. Dar, odată cu trecerea zilelor, ajunse să creadă această situaţie.

A treia zi, reuşi să se mişte atît cît să ţină în mînă cîteva obiecte grele. Începu să lucreze de îndată la panoul luminos. A cincea zi, totul era gata. Apoi, povestea trebuia înregistrată. Nu era greu. Cît stătuse în pat, plănuise minuţios fiecare pas, astfel încît acum i se derula fără intermitenţe din minte pe videocablu.

Îl fixă la aproximativ două sute de metri de navă, în spatele unui paravan protector de copaci. Aruncă o conservă de mîncare la vreo trei metri lîngă ecran.

Restul zilei se scurse alene. Era a şasea zi de la sosirea rulului şi a cincea de cînd îşi scrîntise glezna. Se aşternu noaptea.

XXIV

O umbră unduitoare, lunecînd uşor în lumina stelelor planetei Laertes III, rulul se apropia de ecranul fixat de om. Ce strălucitor era, lucind în obscuritatea platoului, o picătură de lumină într-un univers întunecat de teren neregulat şi tufişuri pitice: Cînd ajunse la vreo trei-patru metri de lumină, adulmeca mirosul hranei — şi îşi dădu seama că acolo era o capcană. Pentru rul, şase zile fără hrană însemnaseră o uriaşă pierdere a energiei, o deteriorare a vederii la nivelul unei duzini de culori, o slăbire a forţei vitale, adaptată la întuneric, nu la soare. Acea lume lăuntrică a unui sistem nervos distrus era asemeni unei baterii consumate, cu zeci de „instrumente” organice deconectîndu-se unul cîte unul, pe măsură ce scădea nivelul energiei. *Yeli* recunoscu trist şi foarte îngrijorat că terminaţiile cele mai sensibile ale acelui sistem nervos s-ar putea să nu-şi revină niciodată. În această situaţie, rapiditatea era esenţială. Încă cîţiva paşi şi acea binecunoscută condiţionare la o moarte forţată, autoimpusă avea să se aplice pînă şi la marele Aaish de pe Yeell.

Trupul reticulat se potoli. Centrii vizuali, răspîndiţi peste tot, primeau lumină de la o bandă îngustă de pe ecran. De la început pînă la sfîrşit, urmări povestea aşa cum se derula ea şi apoi o urmări din nou, aşteptînd cu nerăbdare reluarea, cu ardoarea unui primitiv.

Filmul începea astfel: undeva, în spaţiu, nava omului era lansată de pe pista de lansare a unei nave de război. Arăta cum nava de război se ducea la o bază militară, de unde se alimenta şi primea în ajutor o flotă mare de nave, împreună cu care făcea cale-ntoarsă. Imaginea se schimbă, arătînd cum mica navă ateriza pe Laertes III, ce se întîmplă ulterior şi sugerînd că situaţia era primejdioasă pentru amîndoi — şi sugera singura soluţie de scăpare. În ultima secvenţă a fiecărei expuneri, apărea rulul apropiindu-se de conservă, spre stînga ecranului şi deschizînd-o. Metoda era arătată în detaliu, ca şi imaginea rulului înfulecînd mîncarea dinăuntru. De cîte ori se apropia imaginea, rulul se încorda, dorind ca povestea să se transforme în realitate. Numai după a şaptea expunere, prinse a se tîrî uşor înainte, parcurgînd şi ultima porţiune care îl despărţea de

conservă. Era o capcană, ştia, poate însemna chiar moartea — nu conta. Trebuia să rişte ca să trăiască. Numai aşa, riscînd să intre în posesiei conţinutului conservei, putea nădăjdui să rămînă în viaţă atîta timp cît era necesar.

Cît timp le va lua comandanţilor să traverseze nebuloasa spaţiului şi cît le va trebui să hotărască înlocuirea lui nu ştia. Dar de venit, vor veni. Chiar dacă vor aştepta ca navele inamice să ajungă înaintea lor. În acel moment, puteau să vină fără teama că vor suferi de pe urma furiei sale. Pînă atunci, avea nevoie de hrană. Îşi întinse, cu băgare de seamă, o ventuză şi activă deschizătorul automat al conservei.

Abia trecuse de patru dimineaţa, cînd Jamieson se trezi de zgomotul alarmei care suna încetişor. Afară încă era întuneric beznă — ziua, pe planeta Laertes, dura douăzeci şi şase de ore siderale, iar pînă în zori mai erau trei ore. Nu se sculă imediat. Alarma fusese declanşată de deschiderea conservei cu hrană. Continuă să sune timp de cincisprezece minute, ceea ce i se păru foarte bine. Alarma era reglată în funcţie de modelul electronic emis de conservă, odată deschisă şi atîta timp cît mai avea hrană înăuntru. Perioada de timp corespundea cu capacitatea gurii unui rul de a absorbi un kilogram şi jumătate de hrană conservată. Aşadar, timp de cincisprezece minute, un membru al rasei rulilor, duşmanul de moarte al oamenilor, fusese supus unui model de vibraţii mentale corespunzînd propriilor gînduri. Era un model la care sistemele nervoase ale altor ruli reacţionaseră în experimentele de laborator. Din păcate, cînd se treziseră, aceştia se sinuciseseră, aşa că nu s-au putut obţine rezultate precise. Dar ecforiometrul stabilise că afectat era subconştientul, nu conştientul. Era începutul îndoctrinării şi controlului hipnotic.

Jamieson şedea culcat, zîmbind în sinea lui. În sfîrşit, se răsuci ca să se culce, dar îşi dădu seama cît de agitat era. Acesta reprezenta momentul cel mai important în istoria luptei dintre oameni şi ruli.

Desigur, nu-l va lăsa să treacă neremarcat. Se dădu jos din pat şi-şi pregăti ceva de băut.

Încercarea rulului de a-l ataca prin intermediul inconştientului îi revelase propriile-i acţiuni posibile în această direcţie. Fiecare rasă descoperise unele dintre slăbiciunile celeilalte. Rulii îşi foloseau datele obţinute ca să extermine. Oamenii încercau să stabilească vreun fel de comunicare şi sperau în alianţe. Şi unii şi ceilalţi foloseau metode nemiloase, sîngeroase, necruţătoare. Uneori străinii nu reuşeau să-i deosebească. Dar diferenţa dintre ţelurile lor era la fel de mare ca cea dintre negru şi alb, ca dintre întuneric şi lumină. În situaţia imediată nu apărea decît o problemă. Acum că rulul avea ce mînca, putea să-şi facă şi el planuri.

Jamieson se întoarse în pat şi şezu culcat, cu privirile aţintite în întuneric. Nu subestima resursele rulului, dar din moment ce hotărîse să conducă experimentul, nici o şansă nu trebuia considerată prea mare. Într-un tîrziu, se răsuci şi dormi, somnul omului convins că lucrurile se desfăşurau în favoarea sa.

Se lumină de ziuă. Jamieson îşi îmbrăcă hainele contra frigului şi ieşi în aerul îngheţat al zorilor. Savura din nou liniştea şi atmosfera de măreţie izolată. Un vînt puternic bătea dinspre răsărit, iar suflul lui îngheţat îi pişcă faţa. Nu-l luă în seamă. Erau multe lucruri de făcut în acea dimineaţă importantă. Trebuia să le facă cu prudenţa obişnuită.

Urmat îndeaproape de defensori şi de arma mobilă, porni către ecranul mental. Acesta era amplasat în cîmp deschis şi la o oarecare înălţime, ca să poată fi văzut din mai multe ascunzişuri diferite şi, atît cît desluşea el, nu suferise avarii. Testă mecanismul automat şi, pentru orice eventualitate, mai rulă filmul o dată.

Desfăcuse încă o conservă de hrană, în iarbă, lîngă ecran şi, tocmai se întorcea, cînd observă: „Ciudat! Rama de metal parcă ar fi lustruită!”

Studie fenomenul într-o oglindă destimulatoare şi văzu că metalul fusese acoperit cu o substanţă transparentă, asemănătoare lacului. Cînd o recunoscu, i se făcu rău. Hotărî, în culmea disperării: „Dacă indicaţia e să nu trag, nu mă supun. O să trag chiar dacă arma se întoarce împotriva mea”.

Rîcîi niţel din „lac” într-un recipient şi începu să se retragă spre navă. Îşi zise înfuriat: „De unde o fi luînd chestia asta? Nu face parte din echipamentul de pe o navă de recunoaştere”.

Prima suspiciune cădea asupra lui, că ce se întîmpla nu era numai un accident. Tocmai reflecta asupra multiplelor implicaţii ale acestui lucru, cînd undeva, într-un colţ, îl zări pe rul.

Care era indicaţia?

La scurtă vreme după ce termină de mîncat, rulul îşi aminti de scopul său. La început, amintirea era tulbure, dar treptat se limpezi. Nu era numai senzaţia revenirii propriilor sale forţe. Centrii săi vizuali filtrau mai multă lumină. Platoul, scăldat în strălucirea stelelor, deveni mai luminos, nu atît cît ar fi putut fi, dar lumina sporea, nu se diminua. Se considera nespus de norocos că nu era mai rău.

Se tîrîse de-a lungul buzei prăpastiei. Acum, se opri să se uite în jos. Chiar şi cu capacitatea sa vizuală parţială, constată că priveliştea îţi tăia respiraţia. Un hău fără sfîrşit şi cît cuprindeai cu privirea. Dintr-o navă, efectul înălţimii se reducea. Dar privind de sus acel perete de pietriş pînă în adîncuri era o experienţă deosebită. Aceasta dovedea cît de mult suferise, cît de mult îl afectase accidentul. Şi îi aminti de ceea ce făcuse înainte de a suferi de foame. Se întoarse repede şi o porni spre epava navei sale, care în decurs de atîtea zile, se umpluse de praf — epava îndoită şi deformată, pe jumătate îngropată în solul dur al planetei Laertes III. Se strecură înăuntru printre plăcile crestate, pînă ajunse la una pe care, cu o zi înainte tremurul oscilaţiei antigravitaţionale — ca o dovadă mică, convingătoare, impresionantă, de oscilaţie, asupra căruia se putea exercita influenţă.

Rulul munci intens şi tenace. Placa rămase prinsă zdravăn de scheletul navei. Primul pas, cel mai greu, era de a o smulge complet. Orele treceau.

Cu un zgomot asurzitor, placa cedă uşoarei rearanjări a structurii sale nucleonice. Deplasarea fu infinitezimală, în parte pentru că energia nervoasă conducătoare a corpului său nu se ridicase la nivelul obişnuit şi în parte fiindcă fusese calculată să fie joasă de la început. Căci putea degaja o energie suficientă ca să arunce în aer un munte.

Nu că ar fi existat vreun pericol în placa aceea, descoperi el mai tîrziu, cînd se urcă pe ea. Senzaţia de putere din ea era atît de neînsemnată, încît, pur şi simplu, se îndoia că s-ar putea ridica de la pămînt. Dar se ridică! Cursa de probă ţinu doi metri şi ceva şi-i dădu posibilitatea măsurării forţei limitate de care dispunea. Suficientă pentru un singur atac.

Nu avea îndoieli. Experimentul se încheiase. Unicul său scop era să-l omoare pe om şi se punea întrebarea cum se putea asigura că omul n-avea să-l omoare între timp? Lacul!

Îl aplică scrupulos, îl uscă cu un uscător şi-apoi, ridicînd placa din nou, o cără pe spinare pînă la ascunzişul ales. După ce acoperi placa şi-şi trase şi peste el frunzele moarte de sub pîlc de tufişuri; se mai linişti. Recunoscu că strălucirea civilizaţiei lui se stinsese. Îl şoca lucrul acesta, dar nu regretă. Dîndu-i mîncare, fiinţa bipedă avea ceva de gînd cu el. Ceva primejdios. Singura replică la întreaga problemă a experimentului de pe platou era să omoare fără întîrziere. Şedea încordat, crunt, neclintit de vreun gînd rătăcitor, aşteptîndu-l pe om.

Ce se întîmplă după aceea fu o încercare plină de disperare, aşa cum mai văzuse Jamieson de cînd începuse să-şi desfăşoare activitatea. În mod normal, s-ar fi descurcat lesne. Dar, de data asta, aşteptă dinadins — să cadă paralizat. Din pricina lacului. De aceea, îl descumpăni neaşteptata simplitate a acţiunii. Rulul apăru de după un pîlc de copaci, zburînd pe o placă antigravitaţională. Surpriza fu atît de mare, încît acţiunea rulului aproape reuşi. Toată

energia se scursese din plăci, după cum constatase în urma testelor din prima dimineaţă. Totuşi, rămăsese una activă şi uşoară, cu supleţea antigravitaţională specială cu care savanţii ruli atinseseră culmile perfecţiunii.

Acţiunea de deplasare prin spaţiu spre el se baza, desigur, pe mişcarea planetei în jurul axei sale. Viteza atacului, pornind de la zero, nu ajunse pînă la opt sute de mile pe oră, cea a învîrtirii planetei, dar era destul de mare. Apariţia metalului şi a corpului reticulat îl făcu să ia poziţia de atac. Dar cînd îşi scoase arma şi trase, mai avea o opţiune, putea să-şi suprime impulsul: *Nu-l ucide!*

E greu, foarte greu. Situaţia impunea o limitare atît de strictă, încît în secunda de care avu nevoie ca să se repună la punct, rulul se apropie la trei metri de el. Îl salvă numai presiunea aerului de pe placa de metal. Aerul o făcu să se legene asemenea aripii unui avion care se desprinde de la sol. Trase cu arma sa irezistibilă în placa de metal, îi arse baza şi o devie, forţînd-o să aterizeze într-o îngrămădire de tufişuri, la şase-şapte metri spre dreapta sa. Jamieson nu se grăbi dinadins să-şi constate izbînda. Cînd ajunse la tufişuri, rulul se afla la cincisprezece metri depărtare şi tocmai dispărea într-un pîlc de copaci. Nu-l urmări şi nici nu trase a doua oară. În schimb, trase placa antigravitaţională din tufiş şi o examină.

Întrebarea era cum o degravitaţionase rulul fără aparatele complicate necesare? Şi dacă era capabil să-şi construiască o asemenea „paraşută”, de ce nu zburase pînă la pădurea aceea îndepărtată, de la poalele muntelui, unde ar fi găsit hrană şi adăpost împotriva duşmanului? La una dintre întrebări primi răspuns cînd ridică placa antigravitaţională. Avea o greutate normală, iar energia se consumase după ce călătorise mai puţin de treizeci de metri. Evident n-ar fi putut să parcurgă o milă şi jumătate, distanţa pînă la pădurea şi şesul de jos.

Jamieson nu riscă. Aruncă placa în prăpastia cea mai apropiată şi o urmări căzînd în hău. Era înapoi,

în nava sa, cînd îşi aminti de „lac”. Nu realizase încă la ce folosea. Testă proba de substanţă pe care o adusese cu el. Din punct de vedere chimic, se dovedi a fi răşină, pur şi simplu, din cea folosită la alcătuirea lacurilor. Din punct de vedere atomic, era stabilizată. Electronic, transforma lumina în energie la nivelul de vibraţie al minţii umane. Într-adevăr, era activă. Dar ce avea înregistrat? Scoase copii după fiecare material şi nivel de energie, pentru comparaţie. După ce stabili că fusese alterată la nivel electronic — fapt evident, dar care trebuia totuşi demonstrat — imprimă imaginile pe un circuit vizual. Rezultatul: un talmeş-balmeş de visuri fanteziste.

Simboluri. Scoase din raft cartea „Interpretările simbolurilor subconştientului” şi găsi referirea la un alt capitol: „Inhibiţii mentale”. La pagina şi rîndul indicat, citi: „Nu omorî!”

— Ei, fir-ar…, exclamă Jamieson cu glas tare, în liniştea din interiorul navei. Deci, asta a fost!

Răsuflă uşurat la început, dar apoi se nelinişti din nou. Pînă atunci, intenţia lui fusese să nu ucidă. Dar rulul nu ştia lucrul acesta. Infiltrînd această subtilă inhibiţie dominase atacul, deşi în apărare. Aceasta era problema. Pînă atunci, Jamieson ieşise bine din toate situaţiile, dar nu crease, drept represalii, altele reuşite. Avea o speranţă, însă nu era suficient.

Nu trebuia să mai rişte. Chiar şi experimentul final trebuia să aştepte ziua cînd avea să sosească „Orion”. Fiinţele umane se dovedeau destul de slabe în toate privinţele. Celulele lor vitale aveau impulsuri care puteau fi trezite prin şiretenie şi lipsă de scrupule. Nu se îndoia că, pînă la urmă, rulul va încerca să-l îndrume spre autodistrugere.

XXV

În cea de a noua noapte, cu o zi înainte de sosirea programată a lui „Orion”, Jamieson nu mai puse conserva cu hrană. Dimineaţa următoare, petrecu jumătate de oră lîngă radio, încercînd să intre în contact cu nava de luptă. Se concentra asupra transmiterii unui raport detaliat asupra celor întîmplate pînă atunci şi îşi preciză planurile, inclusiv intenţia de a testa rulul ca să vadă dacă suferise de pe urma perioadei de foamete.

Subspaţiul rămase tăcut. Nici o vibraţie cît de mică nu răspunse chemării sale. Pînă la urmă, renunţă să mai stabilească contact, ieşi afară şi montă rapid instrumentele necesare pentru experiment. Platoul avea aerul unei pustietăţi încremenite. Îşi probă echipamentul, apoi se uită la ceas. Mai erau unsprezece minute pînă la amiază. Cuprins de nerăbdare, hotărî dintr-o dată să nu mai aştepte trecerea celor cîteva minute. Se îndreptă spre ecran, ezită, apoi apăsă pe buton. O sursă de lîngă ecran transmitea un ritm la un nivel de energie foarte ridicat. Era o variaţie a ritmului iniţial la care fusese supus rulul timp de patru nopţi. Jamieson se retrase încetişor spre navă. Vroia să încerce din nou să intre în contact cu „Orion”. Uitîndu-se înapoi, îl văzu pe rul alunecînd spre luminiş şi îndreptîndu-se chiar spre sursa vibraţiei. Cînd Jamieson se opri involuntar, fascinat, sistemul principal de alarmă al navei se porni cu un urlet. Zgomotul răsună straniu, pe aripile vîntului îngheţat ce sufla şi acţiona ca un semnal. Radioul de la mînă se deschise brusc, sincronizîndu-se automat cu puternicul radio de pe navă.

O voce impacientată spuse: „Trevor Jamieson, aici „Orion”. Ţi-am auzit chemările, dar ne-am abţinut să răspundem. O întreagă flotă a rulilor se învîrte în vecinătatea soarelui planetei Laertes. În aproximativ cinci minute, vom încerca să te luăm cu noi. Între timp, *aruncă tot.”*

Aşa făcu. Era o mişcare fizică, nu mentală. Cu coada ochiului, în timp ce auzea la radio, văzu o mişcare pe cer: două pete întunecate, ce se măreau din ce în ce mai mult. Supernavele de luptă ale rulilor trecură ca fulgerul, cu un vuiet, deasupra capu-

lui său. Ciclonul care urmă trecerii lor aproape îl smulse de la pămînt, unde se încleştase cu disperare de rădăcinile tufişurilor încîlcite. Cu viteză maximă, călătorind desigur cu ajutorul energiei gravitonice, navele de luptă inamice făcură o întoarcere rapidă şi o porniră înapoi spre platou. Jamieson se aştepta să moară dintr-o clipă într-alta, dar flacăra fulgeră pe lîngă el; apoi tunetul energiei degajate se rostogoli pînă la el, un zgomot asurzitor, care încă nu-l făcură să-şi piardă simţul realităţii. Nava lui! Trăseseră în ea!

Gemu, închipuindu-şi-o distrusă de o flacără intolerabilă. Dar nu avu timp de lamentări. O a treia navă îşi făcu apariţia, însă în timp ce Jamieson se străduia să-i desluşească conturul, nava se întoarse şi dispăru.

Radioul de la mînă sună: „Nu te putem ajuta acum. Scapă cum poţi. Cele patru nave de luptă care ne însoţesc şi escadroanele respective vor distrage atenţia flotei rulilor şi vor încerca să o aducă spre grupul nostru mai mare de nave de luptă, care patrulează în jurul stelei Bianca şi apoi...”

O explozie de lumină pe cer, în depărtare, încheie mesajul. Trecu un minut pînă ce aerul rece al planetei Laertes III să răsune din cauza exploziei. Zgomotul amuţi treptat, cu greu, ca şi cînd unele tonuri se agăţaseră scai de fiecare moleculă a aerului. Ciudat, dar tăcerea care se aşternu în sfîrşit nu era liniştită, ci era o încremenire fatală, ce ascundea o mare ameninţare.

Jamieson se ridică, clătinîndu-se, în picioare. Venise vremea să chibzuiască la pericolul imediat care îl pîndea. La primejdia cea mare nici nu îndrăznea să se gîndească. Mai întîi, se îndreptă spre navă. Însă nu trebui să parcurgă tot drumul. O bucată întreagă de stîncă fusese spulberată. De navă nici urmă. Se aşteptase la asta, dar şocul concretului era paralizant. Se ghemui ca un animal şi privi în sus, spre cer. Nici

o mişcare, nici un sunet, în afară de cel al vîntului dinspre răsărit. Rămăsese singur într-un univers, între cer şi pămînt, o fiinţă umană la marginea abisului.

O cruntă revelaţie îi străfulgera mintea în încordată aşteptare. Navele rulilor trecuseră o dată deasupra muntelui, să constate situaţia de pe platou şi apoi încercaseră să-l distrugă. La fel de tulburător şi uluitor fu gîndul că acele nave de luptă îşi asumau riscul de a-şi apăra duşmanul pe acel munte izolat.

Trebuia să se grăbească. Puteau, în orice clipă, să-şi pună la bătaie unul dintre distrugătoare pentru o operaţiune de salvare. Fugind, se simţi una cu vîntul. Cunoştea această senzaţie, de întoarcere la primitivism în momentele de emoţie. Ca în toiul unei lupte, cînd lucrul cel mai important era să i te dăruieşti cu trup şi suflet. Nu se putea lupta cu succes numai cu jumătate din minte sau jumătate din trup. Se cerea totul.

Se aşteptase să cadă şi căzu. De fiecare dată se ridica, aproape fără să simtă durerea şi continua să fugă. Ajunse sîngerînd, fără să bage în seamă mulţimea de tăieturi pe care şi le făcuse. Iar cerul rămase tăcut.

Îl privi pe rul, din adăpostul unui şir de tufişuri. Rulul captiv, rulul *lui* cu care putea să facă ce poftea. Să urmăreşti, să obligi, să instruieşti — cea mai rapidă metodă de educare din istoria lumii. Nu era timp pentru un schimb de informaţii mai pe îndelete. Din locul de unde se afla, manevra comenzile ecranului.

Rulul se mişcase înainte şi înapoi în faţa ecranului. Acum se grăbea, acum încetinea, pe urmă se grăbea din nou, după cum vroia Jamieson.

Cu aproape o mie de ani înainte, în secolul douăzeci, se făcuseră o serie de cercetări clasice şi universal valabile, iar unul dintre rezultate era identic. Un om numit Pavlov hrănise un cîine de laborator la

intervale regulate, în timp ce suna un clopoţel. Curînd, sistemul digestiv al cîinelui reacţionă numai la sunetul clopoţelului, neprimind şi hrană, ca înainte, la experienţa cu hrană şi sunet de clopot. Însă Pavlov însuşi nu-şi dădu seama, decît tîrziu, la bătrîneţe, de cea mai importantă realitate dindărătul acestui proces de condiţionare. Dar ce se iniţiase în acele vremuri îndepărtate se transformă într-o ştiinţă, care putea realiza lavajul creierului animalelor, a raselor străine — ca şi a oamenilor — după dorinţă. Numai rulii dejucară planurile stăpînilor experimentatori în secolele mai recente, cînd devenise o ştiinţă exactă. Învinşi de dorinţa de moarte a tuturor rulilor captivi, savanţii prevăzură sfîrşitul imperiului galactic al Pămîntului, dacă nu se reuşea pătrunderea în gîndurile rulilor. Ghinionul lui era că n-avea timp de aşa ceva. Moartea îi pîndea pe cei ce zăboveau prea mult.

Numai că şi un minim din ce avea de făcut necesita timp. Înainte şi înapoi, înainte şi înapoi; trebuia stabilit ritmul supunerii. Imaginea rulului pe ecran era la fel de vie ca şi originalul. Era tridimensională, iar mişcările semănau cu cele ale unui automat. Centrii nervoşi principali erau afectaţi. Rulul nu mai putea să nu-şi formeze reflexul, cum nu putuse rezista impulsului foamei. După ce urmări timp de cincisprezece minute acel model stupid de mişcare, schimbînd pasul în direcţia lui, Jamieson îl puse pe rul şi imaginea lui să se caţere în copaci. Sus, apoi jos, de şase ori. Apoi, Jamieson îşi introduse o imagine a sa.

Încordat, cu un ochi la cer şi altul la scena din faţa lui, urmărea reacţiile rulului. Cînd, după cîteva minute, se substitui imaginii sale, constată satisfăcut că rulul îşi pierdu temporar sentimentul de ură şi reflexul de sinucidere la vederea unei fiinţe umane.

Ajungînd la faza finală, ezită. Venise vremea să-şi aplice testele. Oare timpul îi va permite? Înţelese că

trebuia neapărat. Această ocazie putea foarte bine să nu i se mai ofere în următoarea sută de ani.

Douăzeci şi cinci de minute mai tîrziu, cînd termină testele, păli de emoţie. „Asta e! Am reuşit!” îşi zise el. Consumă zece minute preţioase transmiţîndu-şi descoperirea, prin intermediul radioului de mînă — nădăjduind că transmiţătorul de pe nava sa supravieţuise căderii de pe munte — şi retransmise mesajul în spaţiu. Totuşi, nu primi nici un răspuns la chemare, în cursul celor zece minute.

Conştient că făcuse tot ce-i stătuse în putinţă. Jamieson o porni spre marginea stîncii pe care o alesese drept punct de pornire. Privi în jos şi se înfioră, apoi îşi aminti ce-i spusese „Orion”: „O întreagă flotă a rulilor se învîrte...”

Repede!

Îl lăsă pe rul pe prima stîncă întîlnită. O clipă mai tîrziu, îşi strînse bine legăturile în jurul trupului şi păşi în spaţiu. Liniştit, rulul apucă cu uşurinţă celălalt capăt al frînghiei şi-l coborî pînă la stînca de dedesubt. Continuară astfel coborîrea. Era greu, deşi foloseau un sistem foarte simplu. O coardă lungă de plastic măsura suprafaţa. Între timp, o tijă de metal menţinea poziţia.

Pe fiecare stîncă, Jamieson înfigea tija în piatră, înclinînd-o. Frînghia luneca printr-un sistem de scripeţi, pe măsură ce el şi rulul, pe rînd, coborau spre stîncile de jos. Odată ajunşi pe o stîncă şi în afară de pericol, Jamieson smulgea tija din stîncă şi o lăsa mai jos, gata să o folosească din nou. Ziua se cufunda în întuneric, precum un om agitat în somn. Întreaga-i fiinţă i se umplea de melancolia oboselii care i se strecura în muşchi.

Văzu că rulul devenea din ce în ce mai conştient de prezenţa lui. Încă mai colabora, dar îl privea cu atenţie de cîte ori îl ajuta să coboare. Reflexul condiţionat se pierdea. Rulul se trezea din transă. Procesul avea să se desăvîrşească pînă la căderea nopţii.

Uneori, Jamieson nu spera să ajungă jos înainte de lăsarea întunericului. Alesese versantul vestic, însorit datorită coborîşului fantastic pe o stîncă rîpoasă, maronie şi neagră pe alocuri, fără pereche pe meleagurile cunoscute ale spaţiului. Îl cerceta pe rul cu priviri scurte, nervoase, cînd ajungeau amîndoi pe o stîncă.

La orele patru după-amiază, Jamieson trebui să se oprească din nou pentru a se odihni. Se îndepărtă de rul şi se aşeză pe o piatră. Cerul era liniştit şi nu mai bătea vîntul, o cortină trasă peste spaţiul întunecat, ascunzînd ceea ce pesemne ajunsese să fie cel mai mare război dintre ruli şi oameni, în ultimii zece ani. Era un tribut adus celor cinci nave de luptă pămîntene, căci nici o navă a rulilor nu încercase încă să salveze rulul de pe platou. Probabil, nu vroiau să dea în vileag prezenţa unuia de-ai lor.

Jamieson renunţă la aceste speculaţii inutile. Ostenit, compară înălţimea stîncii cu distanţa care mai rămăsese pînă jos. Aprecie că parcurseseră două treimi din distanţă. Văzu că rulul se răsuci cu faţa la vale. Jamieson se întoarse şi el şi privi. Perspectiva, chiar şi de la acea înălţime redusă, era spectaculoasă. Pădurea începea la cîţiva metri de la poalele stîncii şi părea fără sfîrşit. Se rostogolea peste dealuri şi jos, în văile puţin adînci. Se poticnea pe malurile unui rîu lat, apoi se dezlănţuia din nou, urca pantele munţilor ce se înălţau în ceaţa depărtărilor.

Venise vremea să o ia iarăşi din loc. La şase şi douăzeci şi cinci, ajunsese pe o stîncă, ce se afla la cincizeci de metri deasupra cîmpiei accidentate. Distanţa făcu frînghia să se întindă, dar planul iniţial de a-l coborî pe rul spre libertate şi siguranţă se realiză fără incidente. Jamieson se uită curios spre creatura aceea. Ce va face acum că ieşise la liman?

Rulul aştepta. Jamieson se încordă. Nu vroia să rişte. Îi făcu un semn poruncitor şi-şi scoase arma. Rulul se dădu înapoi, dar numai ca să profite de pro-

tecţia unei grămezi de bolovani. Roşu ca sîngele, soarele apunea îndărătul munţilor. Întunericul cuprindea pămîntul. Jamieson se apucă să mănînce şi, cînd era pe terminate, zări o mişcare dedesubt. Urmări cum rulul se tîra aproape de poalele prăpastiei, pînă cînd dispăru după o proeminenţă a coastei stîncoase.

Jamieson aşteptă niţel, apoi se prinse de frînghie. Coborîrea îl făcu să-şi încordeze forţele; jos îl aştepta teren solid. La trei sferturi din drum, se tăie la deget într-o porţiune neaşteptat de aspră a frînghiei. Cînd ajunse jos, constată că degetul căpăta o ciudată nuanţă gri. În întuneric, avea un aspect straniu şi nesănătos. În timp ce-şi cerceta degetul, deodată i se scurse toată culoarea din obraji. Se gîndi furios: „Pesemne rulul a uns cu ceva frînghia, cînd a coborît”.

O durere adîncă îi străpunse trupul şi o senzaţie de rigiditate îi urmă. Îşi înşfăcă, suspinînd, arma, cu intenţia de a se sinucide. Mîna i se opri la jumătatea drumului. Se rostogoli ţeapăn, incapabil să-şi întrerupă căderea. Urmă şocul contactului cu pămîntul dur, apoi pierderea cunoştinţei.

Dorinţa de moarte face parte din viaţa însăşi. Fiecare celulă organică ecforizează engramele moştenite ale originii sale inorganice. Pulsul vieţii este o peliculă solzoasă suprapusă peste o materie de bază, atît de complicată în echilibrul său delicat de energii diferite, încît viaţa însăşi nu este decît o strădanie scurtă, zadarnică de împotrivire la acest echilibru. Pentru o clipă de eternitate, se încearcă un anumit model. El ia mai multe forme, dar acestea sînt aparente. Forma reală este temporală, nu spaţială. Şi această formă este o linie curbă, care suie şi apoi coboară. Suie din întuneric spre lumină, apoi coboară din nou spre întunecimi.

Somonul-mascul îşi împrăştie lapţii peste icrele femelei. Instantaneu, îl cuprinde melancolia morţii.

Trîntorul se prăbuşeşte din îmbrăţişarea mătcii pe care a cucerit-o, înapoi la forma inorganică de unde şi-a făcut apariţia doar pentru o clipă de extaz. La om, modelul fatal este imprimat mereu în nenumărate celule efemere; însă modelul dăinuie.

Expertul rul, căutînd substanţe chimice care să şocheze organismul omului în formele lui primitive, descoperise de mult secretul dorinţei omului de moarte.

Yeli, strecurîndu-se înapoi lîngă Jamieson, nu se gîndi la acest proces. Aşteptase o ocazie. Şi iată că i se oferise. Îi luă cu agilitate, omului arma; apoi, căută cheia navei. Îl cără pe Jamieson cinci sute de metri pe lîngă poalele stîncii, unde nava omului fusese catapultată în urma atacului navelor de război ale rulilor. Cinci minute mai tîrziu, puternicul radio de la bordul navei transmise pe lungimile de undă ale rulilor un ordin către toată flota.

Întuneric. Pe dinăuntru şi pe dinafară. Jamieson se simţea zăcînd pe fundul unei fîntîni şi privind din noapte înspre zori. Cum şedea aşa, simţi o presiune în jurul lui, care-l ridică sus, tot mai sus şi mai aproape de gura fîntînii. Se luptă ultimii metri, un efort mental distinct şi privi peste marginea fîntînii. Îşi recăpăta cunoştinţa.

Şedea culcat pe o masă înaltă, într-o încăpere, care, la nivelul podelei, avea nişte deschizături asemenea unor guri căscate, deschizături care duceau spre alte camere. Uşi; le identifică, de formă ciudată, străine, neomeneşti. Jamieson se crispă de şocul uluitor al recunoaşterii. Se afla într-o navă de război a rulilor.

Nu putea stabili dacă nava se afla în mişcare, dar bănuia că da. Rulii n-ar zăbovi în vecinătatea unei planete.

Reuşi să-şi întoarcă, în sfîrşit, capul şi văzu că nimic material nu-l ţinea prins. Însă se pricepea la astfel de lucruri la fel de bine ca orice rul, aşa că

localiză într-o clipă cursa razelor gravitonice, care se încrucişau deasupra sa.

Înţelese cu amărăciune că descoperirea avea valoare abstractă. Atunci, prinse a se înarma cu curaj pentru felul de moarte la care se putea aştepta. Tortură prin experiment.

A-şi da curaj era un procedeu simplu. Se descoperise că dacă un om reuşea să-şi imagineze toate tipurile posibile de tortură, ce-ar face dacă ar fi pus într-o asemenea situaţie şi s-ar înfuria în loc să se teamă, s-ar putea menţine la un pas de moarte, cu suferinţe fizice minime.

Jamieson trecu repede în revistă tipurile de torturi la care ar putea fi supus, cînd un glas plîngăreţ îi rosti la ureche:

— Hai să mergem acasă, vrei?

Îi trebuiră cîteva clipe să-şi revină după surpriză şi să accepte faptul că ploianul era, probabil, invulnerabil la energia eliberată de armele care-i atacaseră nava. Abia după un minut, cel puţin, Jamieson vorbi cu glas tare:

— Vrei să faci ceva pentru mine?

— Desigur!

— Intră în cutia de colo şi lasă energia să-ţi pătrundă în trup.

— Oh, grozav! Abia aşteptam să intru acolo!

O clipă mai tîrziu, sursa electrică a razelor gravitonice îşi schimbase evident direcţia. Căci Jamieson izbuti să se ridice. Se îndepărtă în grabă de lîngă cutie şi strigă:

— Ieşi afară! Fu nevoit să strige de mai multe ori ca să atragă atenţia ploianului. Apoi, Jamieson îl întrebă:

— Ai examinat nava?

— Da, răspunse ploianul.

— Există o porţiune prin care este canalizată toată energia electrică?

— Da.

Jamieson inspiră adînc.

— Intră acolo şi lasă energia să-ţi inunde trupul. Pe urmă, întoarce-te aici!

— Vai, ce bun eşti cu mine! replică ploianul. Jamieson se grăbi să caute, din precauţie, un obiect nemetalic pe care să se aşeze. Abia îşi găsi o poziţie în afară de pericol, că o sută de mii de volţi ţîşniră din fiecare placă de metal.

— Ce s-a mai întîmplat? întrebă ploianul două minute mai tîrziu.

— Inspectează nava şi vezi dacă e vreun rul în viaţă.

Primi aproape pe loc informaţia că mai erau vreo sută de ruli în viaţă. După relatările ploianului, supravieţuitorii se îndepărtaseră deja de suprafeţele metalice. Pe Jamieson informaţia aceasta îl puse pe gînduri. Apoi, îi descrise ploianului echipamentul radio şi încheie:

— De cîte ori încearcă cineva să folosească acest echipament, intri în el şi laşi electricitatea să treacă prin tine — ai înţeles?

Ploianul încuviinţă, iar Jamieson adăugă:

— Raportează-mi periodic, dar numai atunci cînd nimeni nu încearcă să folosească radioul. Şi nu intra în panoul de comandă fără permisiunea mea.

— E-n regulă, zise ploianul.

Cinci minute mai tîrziu, ploianul îl localiză pe Jamieson în camera armelor.

— Chiar acum a încercat cineva să folosească radioul; dar, pînă la urmă, a renunţat şi a plecat.

— Perfect, zise Jamieson. Fii numai ochi şi urechi în continuare şi vino după mine, după ce termini aici.

Jamieson porni de la presupunerea favorabilă că avea un avantaj decisiv asupra supravieţuitorilor ruli: ştia cînd se putea atinge fără nici un risc metalul. În schimb, ei trebuiau să pună în poziţie aparate complicate, înainte de a îndrăzni să facă o mişcare.

În camera de comandă a armelor, lucră cu instrumente de tăiat electrice, în grabă, dar eficient. Scopul său: să se asigure că nu se putea trage cu armele gigantice pînă nu se repară circuitul de comandă.

Odată terminată treaba, se îndreptă spre cea mai apropiată navă de salvare. Ploianul i se alătură, pe cînd se strecura afară printr-o deschizătură.

— Pe-acolo dai de ruli, îl avertiză ploianul. Mai bine pe dincoace!

Pînă la urmă, intrară într-o navă a rulilor fără a întîmpina probleme. Cîteva minute mai tîrziu, Jamieson porni micuţa navă, însă trecură cinci zile pînă să fie preluaţi.

Marele Aaish din Yeell nu se afla la bordul navei în care Jamieson fusese luat prizonier. Aşadar, nu se număra printre morţi, dar nici nu află despre fuga prizonierului o vreme. Cînd primi, în sfîrşit, informaţia, oamenii lui avură convingerea că el îi va pedepsi pe rulii supravieţuitori de pe nava de război naufragiată.

În schimb, el spuse gînditor:

— Deci aşa arăta duşmanul! O fiinţă foarte puternică.

Se gîndi în tăcere la săptămîna de chinuri prin care trecuse. Îşi recăpătase aproape toată capacitatea perceptivă — aşa că îi trecu prin minte un gînd foarte neobişnuit pentru un individ cu funcţia lui. Spuse, prin intermediul aparatului de emisie cu unde luminoase:

— Cred că e pentru prima oară cînd un Prim Lider vizitează cîmpul de luptă. E corect sau nu?

Era corect. Un Super-General avansase din ultimele rînduri ale statului major pînă în „linia întîi”. Un ofiţer de stat-major ieşise din adăpostul şi de sub protecţia planetei-mumă şi-şi riscă pielea atît de preţioasă, încît toată Ria se cutremură neliniştită cînd se răspîndi vestea.

Marele Rul îşi continuă speculaţiile: „Mi se pare că nu am primit informaţiile cele mai exacte despre fiinţele umane. După toate aparenţele, a existat o încercare de subestimare a abilităţilor lor şi, cu toate că apreciez zelul şi curajul acestei încercări, replica mea este că acest război pare să nu aibă sorţi de izbîndă într-un mod decisiv. Concluzia mea este deci următoarea: Consiliul Central să reexamineze motivele continuării efortului de luptă. Nu prevăd o dezangajare imediată, dar lupta se poate destrăma treptat, dacă asumăm o poziţie defensivă în această zonă a spaţiului şi, poate, ne îndreptăm atenţia spre alte galaxii”.

Departe, la mii de ani-lumină, Jamieson raportă în faţa unui august organ de conducere, Convenţia Galactică:

— Cred că rulul în cauză este o Persoană Foarte Importantă printre ei; şi, din moment ce l-am ţinut o vreme sub hipnoză totală, eu zic că ar trebui să avem o reacţie favorabilă. I-am spus că rulii subestimau fiinţele umane şi că războiul nu va avea sorţi de izbîndă şi i-am sugerat să-şi îndrepte atenţia spre alte galaxii.

Trebuia să treacă ani pînă ca oamenii să aibă certitudinea că războiul dintre oameni şi ruli s-a terminat. Pentru moment, membrii Convenţiei erau fascinaţi de felul în care un pui de ezwal telepat fusese folosit să stabilească contactul cu un ploian invizibil şi cum, prin intermediul acestui nou aliat, un om scăpase dintr-o navă de război a rulilor cu informaţiile de importanţă vitală pe care le adusese Jamieson.

Era o justificare pentru toţi acei ani grei şi efort răbdător, pe care oamenii îi dăruiseră unei politici de prietenie cu rasele străine. Cu majoritate copleşitoare, Convenţia creă pentru Jamieson o funcţie

specială, care avea să se intituleze: Administrator al Raselor.

Avea să se întoarcă pe planeta Carson, în calitate de persoană cu autoritate deplină, nu numai pentru ezwali, ci, cum se dovedi mai tîrziu, cînd se interpretă numirea sa, în calitate de mijlocitor, din partea oamenilor, cu rasa rulilor.

Între timp, războiul galactic dintre oameni şi ruli se sfîrşi.

Lector: LIVIA CÂMPEANU
Tehnoredactor: ELENA DINULESCU

Bun de tipar: 16 august 1988
Coli de tipar: 13

Com. nr. 80 257
Conbinatul Poligrafic „Casa Scînteii”
Piaţa Scînteii nr. 1
BUCUREŞTI
Republica Socialistă România